

บทนำ

II ถกพบ

ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดสูทสีเทาเข้มที่เพิ่งก้าวลงมาจากคาทิลแลคราคาแพงระยับเงยหน้าขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีสนิมภายใต้แว่นกันแดดสีดำมองตึกสูงตรงหน้า ริมฝีปากหยักสวยคลี่ยิ้มออกมา ทำให้ใบหน้าหล่อคมลดความดุเดือดลง แต่ไม่ได้ลดความน่ามองสักนิด

รชตะเกี้ยวเอาแว่นสีดำที่บังบังความหล่อเหลาออกจากใบหน้า ในขณะที่เดินผ่านประตูกระจกอัตโนมัติเข้ามาภายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำด้วยท่วงท่าสง่างาม แผ่นหลังกว้างตั้งตรง ชายหนุ่มเดินไปตามทาง โดยมีบอดีการ์ดหน้าหนึ่งที่ประกบซ้ายขวา เดินตามมาด้านหลัง ทั้งระยะห่างไม่มากนัก การมาของเขาเรียกทุกสายตาให้หันกลับมามอง ทั้งลูกค้าที่กำลังเลือกซื้อของ และพนักงานห้างไอเอสเซนต์ที่ชะงักมือจากงานที่กำลังทำอยู่

“ท่านประธานมา” เสียงใครคนใดคนหนึ่งเอ่ยขึ้นราวกระซิบ

“ใครเธอ” คณิศรา โคลเลอร์ สาวน้อยวัยยี่สิบสองปีเอ่ยถามขึ้น

เพราะไม่เคยได้รู้จักมาก่อน เนื่องจากว่าเพิ่งเข้ามาเป็นพนักงานของ
ห้างสรรพสินค้าแห่งนี้ได้ไม่นาน

“คุณวิลล์ รัชตะ โอลวินเซนต์ ลูกชายคนโตของคุณคริสเตียน
ตอนนี้นั่งแทนประธานบริหารแทนคุณคริสเตียนแล้ว”

“หมายถึงเป็นเจ้าของห้างนะเหรอ” คนที่ยังไม่รู้อะไรเลยยังคงถาม
ด้วยความสงสัย

“ใช่ เป็นไง...หล่อไหม” คนที่รู้มากกว่าเอ่ยถามยิ้มๆ พร้อม
มองตามแผ่นหลังตั้งตรงของรัชตะที่หายไปจากสายตา

“เขามาที่นี่บ่อยเหรอ”

“ห้องทำงานเขาอยู่อีกตึกด้านหลัง เธอว่าเขาจะมาบ่อยไหมล่ะ”
คำตอบที่ได้รับทำเอาคุณศรุตต้องเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย ทำงานที่ห้างนี้มา
ราวๆ หนึ่งเดือนเศษ เพิ่งจะเคยเห็นรัชตะเป็นครั้งแรก แบบนี้จะเรียกว่า
มาบ่อยหรือเปล่า

“ก็ไม่รู้สิ เพิ่งเคยเห็นครั้งแรก”

“จริงๆ คุณวิลล์ไม่ค่อยเดินมาแถวนี้หรอก ส่วนมากจะไปตึกโน้น
เลย แต่ก็มีบ้างที่จะมาเดินตรวจงานแบบไม่ให้อำนาจ เป็นธรรมดา
อยู่ใกล้เจ้านาย จะมาตรวจเมื่อไรก็ไม่รู้ แต่วันนี้มาแล้ว กว่าจะมาอีกที่
ก็คงเดือนหน้า หรือไม่ก็เดือนโน้นแหละ” แอนนาบอก

“อ้อ...เหรอ แล้วเวลาที่เขามาตรวจงาน เขาตรวจอะไรบ้าง”
คุณศรุตเอ่ยถามขึ้น

“ก็เดินดูไปทั่ว ดูรวมๆ การทำงานของพนักงาน จำนวนลูกค้า
ที่เข้ามาในห้าง การให้บริการ ถ้าเห็นใครชักสีหน้าใส่ลูกค้าโดนเรียกเข้า
ห้องเย็นเล่นละคริม”

“ก็ถ้าชักสีหน้าใส่ลูกค้าก็ควรโดนเรียกไหมล่ะ”

“แต่ถ้าถ้าคนของโอลเซนต์ไม่ผิด พนักงานไม่ผิด ท่านประธาน
ก็ไม่เคยบังคับให้ขอโทษลูกค้าเลยนะ แถมเล่นงานกลับอีกด้วย

ท่านประธานเคยบอกไว้ว่า กำลังใจในการทำงานเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ถ้าพนักงานขาดกำลังใจในการทำงาน งานก็จะออกมาไม่ดี” สาวรุ่นพี่บอกเล่าด้วยแววตาปลื้มๆ

“ยูติธรรมตินะ”

“ใช่ ท่านประธานนะยูติธรรม ไม่ได้ใจร้ายหรอก แต่เรื่องงานท่านประธานก็เป๊ะมากนะ ห้ามผิดพลาดแม้แต่หน่อย ไม่งั้นโดนตีนี่เชื่อไหม บางทีมาเดินตรวจเนี่ย เคยตรวจไปถึงห้องเก็บของด้านหลังเลยนะ โชคดีที่พนักงานกำลังทำงานกันจนไม่สนใจใคร แต่เขาก็ตินะถามพวกเราว่าเหนื่อยไหม แล้วก็สั่งเครื่องดื่มกับขนมมาเลี้ยง”

“เขาก็ดูใจดีอยู่นะ” คณิศราพูดตามที่รู้สึก พลังพุ่งสายตาไปยังแผ่นหลังกว้างตั้งตรงแสนสง่างามของชายผู้เป็นหัวหน้า

“ก็ดูใจดีอยู่หรอก แต่เวลาที่ดูก็เอาเรื่องเหมือนกันนะครีม เคยสั่งเปลี่ยนแม่บ้านยกชุดมาแล้ว แล้วบอกด้วยว่าไม่เอาแม่บ้านจากบริษัทนี้อีก เพราะคุณวิลสันเดินไปเจอเหล่าแม่บ้านกำลังนั่งเม้าท์กันที่บันไดหนีไฟ สั่งเปลี่ยนบริษัททันที แล้วสายตาก็คุณคมกริบ แค่นี้ก็ระดาศขึ้นเล็กๆ ยังมองเห็น” คำบอกเล่าจากแอนนาทำให้คณิศราจำจกเจ้านายของเธอดีขึ้นอีกเล็กน้อย หลังจากที่น่าที่ก่อนไม่เคยรู้จักผู้ชายที่ชื่อ รชตะ โอลิเวนเซนต์ มาก่อนเลย ผู้หญิงสองคนคุยกันอีกสองสามคำ แล้วก็แยกย้ายกันไปทำงาน

ส่วนคนที่มาตรวจงานแบบไม่บอกล่วงหน้าก็กลับไปยังตึกด้านหลังเมื่อพอใจกับสิ่งที่ได้เห็นในวันนี้ พนักงานของเขาต่างก็ขยันขันแข็ง สีนัยยิ้มแย้มแจ่มใส ดูแลลูกค้าด้วยใจบริการ

เวลาผ่านไปด้วยความรวดเร็ว จากเช้าเป็นบ่าย จนกระทั่งเย็นจัด คณิศราหยิบกระเป๋าขึ้นมาคล้องไหล่ วันนี้เธอกลับช้ากว่าทุกวัน เพราะงานติดพันจนไม่อยากละ อยากจะทำได้เสร็จ เพื่อที่จะไม่มีอะไรค้างคา จึงกินเวลาล่วงเลยมาจนบัดนี้

หญิงสาวเดินออกมาทางด้านหลัง จุดหมายปลายทางคือสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินซึ่งอยู่ไม่กี่กิโลเมตร ดวงตากกลมโตก้มมองโทรศัพท์ที่ในมือกำลังจะโทร.หาใครคนหนึ่ง ในขณะที่ปลายเท้าเล็กๆ ภายใต้วงเท้า สันสูงสีดำก็ก้าวไปตามทางเดิน

“อ๋อ! ขอโทษค่ะ”

“โอ๊ะ! ขอโทษครับ”

เสียงชายหนุ่มและหญิงสาวดั่งขึ้นพร้อมกัน

รถตะมองใบหน้าสวยหวานของผู้หญิงที่อยู่ใต้อ้อมแขน เช่นเดียวกับเธอที่จ้องมองความหล่อเหลาที่อยู่ห่างเพียงแค่นิ้วเท่านั้น

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ” คณิศราเอ่ยตะกุกตะกัก พลังขยับตัวเบาๆ ทำให้รถตะมองรู้ตัว ค่อยๆ ประคองเธอให้ยืนอย่างมั่นคง ก่อนจะปล่อยมือออกจากร่างกายบอบบางหอมละมุน

“เจ็บตรงไหนหรือเปล่าครับ” ชายหนุ่มเอ่ยถามขึ้น พลังมองสำรวจข้างบนตรงหน้าด้วยความรวดเร็ว จึงได้เห็นว่าเธออยู่ในชุดพนักงานของห้างไอเอสเซนต์

“ไม่ค่ะ ขอบคุณนะค่ะที่ช่วยฉันเอาไว้ แล้วก็ขอโทษด้วยค่ะที่เดินชนท่านประธาน” หญิงสาวพูดเสียงอ่อย ก้มหน้าลงเล็กน้อย ไม่กล้าสบตากับเขา รถตะมองยิ้มน้อยๆ

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่ไม่เจ็บตรงไหนนะ” เขาถามย้ำอีกครั้ง

“ไม่ค่ะ ดิฉันไม่เป็นอะไรเลย”

“คุณอยู่แผนกไหน”

“ซูเปอร์มาร์เก็ตค่ะ” คณิศราตอบ พลังซ้อนสายตาดูขึ้นมอง จึงได้สบตากับเขา หญิงสาวแก้มร้อนผ่าว เมื่อเห็นว่าใบหน้าหล่อคมของประธานหนุ่มปรากฏรอยยิ้มจางๆ ซึ่งมันชวนให้เกิดความรู้สึกเขินอายขึ้นมา

“งานหนักไหม เหนื่อยหรือเปล่า” รถตะมองถาม ทำให้หญิงสาว

กะพริบตาปริบๆ หญิงสาวไม่รู้ว่าควรจะตอบอย่างไรดี ถึงจะปลอดภัยกับหน้าที่การงานของเธอที่สุด

“เอ่อ...”

“บอกมาตามตรงเถอะ ผมจะได้รู้ว่าพนักงานของผมทำงานหนักเกินไปหรือเปล่า บางที่ผมเห็นพวกคุณยิ้มแย้มมีความสุขดี แต่ก็ไม่ได้แปลว่าไม่ทุกข์ ไม่เหนื่อย จริงไหม”

“เอ่อ...ค่ะ...” หญิงสาวตอบเพียงแค่นั้น รัชตะจึงยิ้มกว้างขึ้นอีกนิด

“ค่ะ นี่แปลว่าอะไรครับ”

“เอ่อ...ก็หนักเป็นบางวัน เหนื่อยบ้าง ซึ่งดิฉันมองว่าเป็นเรื่องปกติของการทำงานค่ะ” คณิศราตอบอย่างฉลาด คิ้วหน้าสีเข้มเลิกขึ้นเล็กน้อย ดวงตาสีสนิมเป็นประกายกว่าเดิม

“คุณชื่ออะไร”

“คณิศราค่ะ”

“คณิศรานั้นหรือ” รัชตะเรียกทวนชื่อเธออีกครั้งอย่างชัดเจน

“ค่ะ ถ้าท่านประธานไม่มีอะไรแล้ว ดิฉันขอตัวก่อนนะคะ” หญิงสาวพูดเบาๆ เธอก้มหน้าลงเล็กน้อย รัชตะจึงขยับปลายเท้า ถอยหลังเป็นการเปิดทางให้

“เชิญครับ”

“ขอบคุณค่ะ” หญิงสาวบอก แล้วก้มตัวลงเดินผ่านเขาไป รัชตะมองตามหญิงสาว รอยยิ้มจางๆ ยังไม่เลือนหายไปจากใบหน้าหล่อคม แม้ว่าคณิศราจะลับสายตาไปแล้วก็ตาม

ในช่วงบ่ายจัดของวัน ขณะที่คณิศรากำลังตรวจดูสินค้าอยู่นั้น เสียงโทรศัพท์มือถือที่เธอใช้มานานกว่าสามปีก็ดังขึ้น หญิงสาวขมวดคิ้ว

เมื่อเห็นเบอร์ที่โชว์อยู่หน้าจอ

“คะเต็ด” เธอกรอกเสียงใสๆ ลงไป

“ครีม รีบมาที่โรงพยาบาลด่วน แม่เธอไม่รู้สึกรู้ตัวแล้ว” คนที่โทร.มาพูดเพียงแค่นั้นก็วางสายไป คณิศราถึงกับช็อก หญิงสาวตัวลั่นดวงตากลมโตเอ่อคลอไปด้วยน้ำตา ทั้งตกใจ ทั้งกลัว จนแทบจะทำอะไรไม่ถูก

“ครีม ครีม เป็นอะไรไป” นิโคลจับแขนเพื่อนสาวเบาๆ แต่คณิศราถึงกับสะดุ้ง

“นิโคล”

“เกิดอะไรขึ้น บอกฉัน” คนที่ก้าวเข้ามาใหม่เอ่ยถาม พลังขมวดคิ้วมองเพื่อนที่อยู่ไม่ค่อยมีสติสักเท่าไร

“แม่...แม่ฉันอยู่โรงพยาบาล เต็ดโทร.มาบอกว่าแม่ไม่รู้สึกรู้ตัว” คณิศราเสียงสั่น ปากสั่น

“อะไรกัน มามัวยืนคุยอะไรกันอยู่ตรงนี้” เสียงของเอลลิดังขึ้นด้านหลัง พร้อมกับก้าวเข้ามาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ในขณะที่ดวงตาที่ผ่านโลกมานานกว่าสี่สิบปีมองลูกน้องสาวอย่างพิจารณา

“แม่ของครีมอยู่โรงพยาบาล ไม่รู้สึกรู้ตัวแล้วคะ” นิโคลเป็นคนตอบคำถามนี้เอง

“มันเกิดอะไรขึ้น ทำไมแม่เธอถึงไม่รู้สึกรู้ตัว” เอลลิดถามขึ้น

“ฉันไม่รู้ค่ะ เต็ดโทร.มาบอกแค่นั้นแล้วก็วางสายไป ยังไม่ทันได้ถามอะไรเลยด้วยซ้ำ” คณิศราบอกเสียงสั่น

“แล้วเธอจะมามัวยืนอยู่ทำไม ไปสิ รีบไปโรงพยาบาล” เอลลียบอกเสียงเข้ม คณิศราช้อนดวงตาที่เอ่อคลอด้วยน้ำตาขึ้นมองหัวหน้างานของเธออย่างขอบคุณ

“คุณเอลลีย ขอขอบคุณค่ะ ฉัน...ฉันไปก่อนนะคะ”

“รีบไปเถอะ ถ้ามีอะไรก็โทร.หาฉันได้”

“ขอบคุณค่ะ” คณิศราพูดเบาๆ แล้วรีบเดินกลับไปที่ล็อกเกอร์ของตัวเอง หญิงสาวคว้ากระเป๋าสะพายใบเล็กเหวี่ยงขึ้นบนไหล่บาง แล้ววิ่งออกไปด้วยความรีบร้อน

คล้อยหลังหญิงสาวไปได้ไม่ถึงห้านาที ร่างสูงใหญ่ของรัชตะก็ก้าวผ่านประตูกระจกเข้ามา ดวงตาคู่คมกวาดมองไปรอบๆ พร้อมๆ กับที่ปลายเท้าใหญ่ภายใต้รองเท้าหนังสีดำก้าวเดินซ้ำๆ

ใบหน้าหล่อคมประดับด้วยรอยยิ้มจางๆ อย่างคนที่กำลังอารมณ์ดี ชายหนุ่มเดินดูไปเรื่อยๆ ด้านหลังของเขาคือโหนี่ที่เดินตามมาห่างๆ

“สวัสดิ์ค่ะท่านประธาน” เอลลีรีบเข้ามาหา เมื่อลูกน้องของเธอเข้าไปรายงานว่าท่านประธานมาแล้ว แม่หญิงวัยกลางคนจะแปลกใจไม่น้อยที่ประธานหนุ่มมาตรวจงานถึงสองวันติด แต่กระนั้นก็รีบเข้าไปต้อนรับ

“ครับ” เขาตอบรับเพียงสั้นๆ ยังคงกวาดสายตามองไปรอบๆ เห็นพนักงานทั้งหญิงและชายกำลังทำงานกันอย่างเต็มที่ก็ยิ้มอย่างพอใจ

“ท่านประธานต้องการอะไรหรือเปล่าค่ะ” เอลลีเอ่ยถามขึ้น รัชตะจึงส่ายหน้า

“เปล่าหรอก ผมแค่มาดูความเป็นอยู่ของพวกคุณ แค่อยากรู้ว่างานหนักไหม เหนื่อยกันหรือเปล่า พนักงานของผมมีความสุขกับการทำงานหรือเปล่า เท่านั้นเอง” รัชตะตอบเสียงนุ่ม พร้อมยิ้มบางๆ เอลลีจึงยิ้มออกมา

“พวกเรามีความสุขกับการทำงานค่ะ”

“ดีครับ” ชายหนุ่มบอกแล้วเดินไปเรื่อยๆ เขาหมดความสนใจในตัวเอลลีเพียงเท่านั้น ดวงตาคู่คมยังคงมองหาอะไรบางอย่างจนกระทั่งแน่ใจแล้วว่าวันนี้ตัวเองคว้าน้ำเหลว จึงถอยออกมา

๑) คณิศราวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาในโรงพยาบาล หญิงสาววิ่งตรงไปยังห้องฉุกเฉิน เห็นชายวัยกลางคนยืนอยู่ด้วยท่าทางกระวนกระวาย จึงรีบเข้าไปหา

“เด็ดคะ! เด็ด” เสียงเรียกอันคุ้นเคยทำให้อาร์ตี้หันกลับมา

“ครีม”

“แม่ละคะเด็ด แม่เป็นยังไงบ้าง”

“แม่เธออยู่ในนั้น หมอยังไม่ออกมา” อาร์ตี้บอกเสียงเครียด มองไปหน้าสวยหวานของคณิศราที่กำลังขาวซีด

“เกิดอะไรขึ้นคะเด็ด ทำไมอยู่ๆ แม่ถึงไม่รู้สีกตัว” หญิงสาวเอ่ยถามเสียงสั่น อาร์ตี้จึงประคองเธอให้นั่งลงบนเก้าอี้ใกล้ๆ โอบกอดไหล่บอบบางเอาไว้

“แม่เธอปนเวียนหัว หน้ามืดมาหลายวันแล้ว แล้วจู่ๆ วันนั้นก็ตกบันได”

“อะไรนะคะ! ตกบันได” หญิงสาวเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“ใช่ ฉันมาเจอแม่เธอนอนจมกองเลือดอยู่ที่บันได เลยรีบพามาโรงพยาบาล” อาร์ตี้บอกเสียงเรียบ

“แม่...แม่คะ ครีมมาแล้วนะคะแม่” หญิงสาวปล่อยน้ำตาให้ไหลริน อาร์ตี้ดึงร่างบางมากอดเอาไว้กับอก ฝ่ามือหยาบกร้านลูบต้นแขนเรียวเบาๆ คณิศราซบหน้ากับอกกว้างของอีกฝ่าย แล้วร้องให้ออกมาด้วยความกลัว

“ซูว์ ครีม ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรนะ เธอต้องเข้มแข็ง เราต้องเป็นกำลังใจให้แม่ของเธอ” อาร์ตี้บอกเสียงนุ่ม ยกมือขึ้นลูบศีรษะเล็กเบาๆ อย่างปลอบโยน ก็มองดูลูกเลี้ยงที่ร้องไห้อย่างหนัก ตั้งแต่วันนั้นจนถึงวันนี้เขาเลี้ยงดูคณิศราและคณิศรามาสิบห้าปีแล้ว เวลาช่างผ่านไปรวดเร็วเหลือเกิน

จากเด็กน้อยรูปร่างอ้วนป้อม กลับกลายเป็นหญิงสาวหน้าตา

สวยหวาน รูปร่างอรชรอ่อนแอ้น เธอช่างงดงามและน่ารัก รวากับเจ้าหญิงตัวน้อยๆ ที่เขาต้องปกป้องดูแล อาร์ตี้กระซิบอ้อมแขนให้แน่นขึ้นอีกนิด

“แม่จะเป็นอะไรไหมคะเด็ด ครีมหักแล้วคะ” คณิศราดันตัวออกจากอกพ่อเลี้ยง แล้วเอ่ยถามขึ้น พร้อมกับน้ำตาที่ไหลลงมาไม่ขาดสาย ชายวัยกลางคนเช็ดน้ำตาให้อย่างเบามืออย่างที่เคยทำมาตลอดเวลาสิบกว่าปี

“เราสองคนจะเป็นกำลังใจให้แม่ของเธอ แค่นี้ดีเป็นคนเข้มแข็งนะ ครีมหัก อีกอย่างตอนนี้ก็ถึงมือหอมแล้ว ฉันเชื่อว่าแค่นี้ดีต้องปลอดภัย” อาร์ตี้พูดเบาๆ ให้กำลังใจลูกเลี้ยง คณิศราพยักหน้ารับ

“ครีมหักจะเข้มแข็งคะเด็ด”

“ดีมาก เด็กดี” ชายวัยกลางคนพูดขึ้นอย่างพอใจ เขายิ้มน้อยๆ พลังเช็ดน้ำตาให้เธออีกครั้ง

“เด็ดจะอยู่กับครีมหักใช้ไหมคะ เด็ดจะไม่ทิ้งครีมหัก ไม่ทิ้งแม่ใช้ไหมคะ”

“แน่นอน...ฉันจะไม่ทิ้งเธอ หอมมาแล้วครีมหัก” อาร์ตี้บอกที่ปลายประโยค เมื่อเห็นประตูห้องฉุกเฉินเปิดออกมา เขารีบลุกขึ้นแล้วพุ่งตัวเข้าไปหาทันที โดยที่มีคณิศราตามไปติดๆ

“คุณหอมคะ แม่ของดิฉัน...”

“คนไข้มือเลือดออกในสมอง ต้องผ่าตัด เชิญญาติคุยกับหมอ ด้านนี้ครับ” หมอพูดเพียงสั้นๆ แล้วเดินนำออกไป อาร์ตี้และคณิศราจึงเดินตามไปด้วยความรวดเร็ว

แพทย์เจ้าของไข้และญาติของผู้ป่วยใช้เวลาอยู่ในห้องพูดคุยรายละเอียดกันเพียงสิบนาทีก็กลับออกมา คณิศรานั่งตัวลั่นอยู่ข้างหน้าจะผ่าตัดดมองไข้เงินไม่ใช่น้อย เธอจะหามาจากไหน อาร์ตี้ก็หน้าเครียดไม่แพ้กัน มือใหญ่กำแน่น

“อยู่นี่นะครีมหัก เดี่ยวฉันมา” ชายวัยกลางคนเอ่ยเสียงเรียบ คณิศรา

จึงเงยหน้าขึ้นมอง

“แต่เดี๋ยวก่อนจะไปไหนคะ”

“แม่เธอต้องได้รับการรักษาไม่ใช่หรือไง เธอต้องการแบบนั้น ไม่ใช่เธอ” พุดจบอาร์ตก็เดินออกไป จุดหมายปลายทางคือดาร์กกาสิโน ชายวัยกลางคนต้องการคลายเครียด คณิศรามองตามร่างสูงใหญ่ของพ่อเลี้ยงไปจนลับตา คำพูดของหมอยังดังก้องอยู่ในหูของหญิงสาว

“เลือดออกในสมอง เราจำเป็นต้องผ่าตัด แต่ค่าใช้จ่ายค่อนข้างสูง พวกคุณสะดวกเรื่องนี้หรือเปล่าครับ”

“ถ้าผ่าตัดแล้วแม่จะหายไหมคะ” คณิศราถามออกไป

“หมอยืนยันว่าแม่คุณจะหายกลับมาเป็นปกติ ถ้าหากการผ่าตัดผ่านพ้นไปได้ด้วยดี ไม่นานคนไข้ก็จะฟื้น แต่อาจจะต้องใช้เวลาสำหรับการฟื้นตัว แต่ในขณะที่เดียวกัน การผ่าตัดก็มีความเสี่ยง และในบางรายอาจจะมีอาการข้างเคียงหลังผ่าตัด ซึ่งตรงนี้หมอยังให้คำตอบที่แน่ชัดไม่ได้”

“ขอแค่แม่อยู่กับฉัน ฉันพร้อมเสี่ยงค่ะ”

“ครีม” เสียงอาร์ตดังชัดขึ้น

“จริงๆ นะคะแต่ดี ครีมพร้อมจะเสี่ยง ขอแค่แม่ยังอยู่กับครีมเท่านั้น ครีมยอมทุกอย่าง ตกกลางคืนคุณหมอมอ ฉันยอมให้แม่ผ่าตัดค่ะ” คณิศราหันไปพูดกับหมอยิ้มอีกครั้ง

“ตามที่ลูกสาวของเธอต้องการเลยครับ” อาร์ตบอกลีเก้นหน้าสีหน้าเคร่งเครียดไม่น้อย แพทย์เจ้าของไข้จึงพยักหน้ารับรู้

หลังจากนั้นคณิศราและอาร์ตก็ออกมาจากห้องของหมอ และเธอก็ยังนั่งรออยู่ตรงนี้ ในขณะที่พ่อเลี้ยงของเธอออกไปไหนเธอเองก็ไม่อาจรู้ได้ หญิงสาวเงยหน้าขึ้น เมื่อเห็นร่องเท้าหนังสือดำของใครบางคนมายืนตรงหน้า

“คุณ...เอ่อ...” คณิศราเอ่ยได้เพียงเท่านั้น ผู้ชายรูปร่างสูงใหญ่

ก็ส่งยิ้มอบอุ่นมาให้ พร้อมนั่งลงข้างๆ การสนทนาของเธอและเขา จึงเริ่มขึ้น

ชายหนุ่มรูปร่างสูงโปร่งสวมกางเกงยีนส์สีเข้มกับเสื้อแขนยาว สีเทาตั้งตัวขึ้นมาคลุมศีรษะเอาไว้ ยืนอยู่ที่หน้าห้างสรรพสินค้าโอลเซนด์ รวากับรอยยิ้มอะไรบางอย่าง เมื่อเจ้าของเรือนร่างบอบบางเดินออกมา ชายคนนั้นจึงยิ้มกว้างขึ้น

“ครีม ทางนี้” อเล็กซ์ส่งเสียง พร้อมโบกมือเรียก คณิศราจึงเดินเข้ามาหาพร้อมกับรอยยิ้ม เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว หญิงสาวได้รับโทรศัพท์ จากชายหนุ่ม บอกให้รู้ว่ากำลังจะมาหา และจะพาไปกินอาหารกลางวัน ด้วย

“รอนานไหม” เธอถามเสียงใส

“เพิ่งมาสักห้านาทีนี่เอง แต่สำหรับครีม นานกว่านี้ผมก็รอได้” อเล็กซ์บอก พร้อมมองใบหน้าสวยหวานอย่างมีความหมาย คณิศรา อมยิ้ม ก่อนจะส่ายหน้าบ่อยๆ

“เกินไป เกินไปมากอเล็กซ์ ว่าแต่มาหาฉัน มีธุระอะไรหรือเปล่า”

“เดี๋ยวค่อยคุยกันได้ไหม ตอนนี้ไปหาอะไรกินกันก่อนดีกว่า” ชายหนุ่มพูดพลางยกมือคลำท้องเบาๆ คณิศรายิ้มน้อยๆ

“โอเค แบบนั้นก็ได้”

ว่าแล้วชายหนุ่มและหญิงสาวก็พากันเดินออกมาที่ร้านเบอร์เกอร์ ไกลๆ คณิศราไม่ยอมออกไปไกลนัก เพราะเกรงว่าจะกลับมาทำงาน ไม่ทัน

“อิมแล้วเธอครีม กินไปนิดเดียวเอง”

“เบอร์เกอร์เกือบหมดอันเลยนะ น้ำก็วี้อีกแก้วเบ้อเร่อ อิมจนจุกแล้ว” หญิงสาวตอบ

“ใส่แครอทเพิ่มไหม” ชายหนุ่มเสนอ เพราะอยากให้เธอกินให้มากขึ้นกว่านี้สักหน่อย ดูลิตัวบางจนเอาแทบจะขาดอยู่แล้ว

“ไม่เอาแล้ว กินไม่ไหว พุดธูระของคุณมาเถอะคะ ฉันรอพังอยู่” คณิศราเปิดประตึ้น เพราะเห็นว่าใกล้เวลาที่จะต้องกลับไปทำงานแล้ว แต่อเล็กซ์ยังลีลา ไม่ยอมพุดธูระของตัวเองสักที

“ผมจะต้องไปทำงานที่ลาสเวกัส”

“หืม...งานอะไรเหรอ” หญิงสาวเอ่ยถามขึ้นอย่างสนใจ

“ที่กาลิโบนะครีม เงินเดือนดีด้วยนะ แต่อาจจะไม่ได้กลับมาหาครีมบ่อยๆ”

“ไม่เป็นไรหรอก”

“ครีมจะคิดถึงผมไหม” อเล็กซ์ถาม พลังมองสบตากับหญิงสาว ด้วยสายตาที่เปิดเปลือยถึงความรู้สึก

“ถ้าคุณหายไปนาน ฉันก็อาจจะคิดถึง เพื่อนหายไปทั้งคน ถ้าฉันไม่รู้สึกละอะไรเลยก็คงจะแปลกไปสักหน่อย” หญิงสาวตอบยิ้มๆ ชายหนุ่มถึงกับถอนหายใจ

“ครีมก็รู้ว่าผมชอบครีม”

“คุณก็รู้ว่าฉันไม่ได้ชอบคุณแบบนั้น สำหรับฉัน คุณคือเพื่อนที่ดี คนหนึ่งเลยนะคะอเล็กซ์” คณิศราพูดตรงๆ ตามที่เธอรู้สึก หญิงสาวเป็นคนซื่อสัตย์กับความรู้สึกของตัวเองเสมอ ชอบบอกชอบ รักบอกรัก ไม่ได้รู้สึกอะไรก็คือไม่ได้รู้สึกอะไร

“มันจะเป็นไปได้ไหมครีม ถ้าหากว่าวันหนึ่งข้างหน้า ผมจะได้เป็นมากกว่าเพื่อน” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงแว่วอน คณิศราส่ายหน้าน้อยๆ

“คิดว่าไม่ะคะ ฉันวางคุณเอาไว้ในฐานะเพื่อน ซึ่งคุณจะเป็นเพื่อนของฉันตลอดไป”

“ไม่ให้ความหวังกันเลย” เขาพ้อเบาๆ หญิงสาวจึงยิ้มน้อยๆ

“ฉันไม่ชอบให้ความหวังใคร ฉันเชื่อว่าวันหนึ่งข้างหน้าคุณจะ

เจอคนที่ใช้สำหรับคุณ และคุณเองก็เป็นคนที่ใช้สำหรับเธอคนนั้น และอีกอย่างตอนนี้ฉันไม่มีแก๊ใจจะคิดเรื่องอะไรนอกจากเรื่องงาน” คณิศราบอกตามตรง จริงว่าตอนนี้เรื่องค่าใช้จ่ายสำหรับการผ่าตัดมารดามีคนใจดียื่นมือเข้ามาช่วยแล้ว แต่ก็รู้ว่าเธอจะนั่งดูตาย เพราะยังมีรายจ่ายอีกมากมายที่ต้องเกิดขึ้นแน่นอน

“ถึงแม้ว่าคุณจะปฏิเสธ แต่ผมก็จะไม่ยอมแพ้หรอกนะ” ชายหนุ่มบอกอย่างมุ่งมั่น

“นั่นมันก็เป็นเรื่องของคุณละ” หญิงสาวบอก เธอจะไปทำอะไรได้ละ ในเมื่อปฏิเสธไปแล้ว อีกฝ่ายไม่แยแสต่อคำปฏิเสธของเธอ ยังตั้งต้นที่จะเดินหน้าต่อก็คงต้องปล่อย คณิศราไม่พูดซ้ำให้เหนื่อยหรอกนะ

“ขอขอบคุณที่ไม่ห้ามผม”

“เพราะฉันคิดว่าพูดไปก็เหนื่อยเปล่าไงละ”

“ครีม ผมมีของบางอย่างอยากให้คุณ” เขาบอกพร้อมทั้งถอดแหวนเงินรูปหัวใจที่สวมไว้ที่นิ้วก้อยออกมา คณิศรามองแล้วต้องงยหน้าสบตากับอเล็กซ์

“แหวน”

“ครับ แหวน ผมอยากให้คุณวางใจไว้กับคุณ”

“เพื่อ?” หญิงสาวเอ่ยขึ้นเป็นเชิงถาม

“เป็นตัวแทนของผม เพื่อบอกให้คุณรู้ว่าผมจะอยู่กับคุณเสมอ”

“ฉันคงรับไว้ไม่ได้หรอกอะอเล็กซ์”

“ทำไมล่ะครับ หรือว่ามันไม่มีราคา คุณเลยไม่รับ มันเป็นแค่แหวนธรรมดา ไม่ใช่แหวนทองหรือแหวนเพชร คุณเลยไม่อยากได้เอาไว้ใช้ไหมครีม” ชายหนุ่มเอ่ยถามขึ้น คณิศราถึงกับถอนหายใจเอือก

“ที่ผ่านมามีคนเป็นแบบนี้ในสายตาคุณหรืออเล็กซ์” หญิงสาวถามกลับ สีหน้าเรียบเฉย

“เอ่อ...ไม่ครับ คุณไม่ใช่คนแบบนั้น” ชายหนุ่มตอบกลับทันที เขาพลาดเองที่พูดแบบนี้

“อย่างก้อตราม่าอเล็กซ์ ฉันต้องไปทำงานแล้วค่ะ” คณิศราตัดบท

“เดี๋ยวสิครีม ขอร้องนะครับ ครีมรับไว้ค่ะ”

“ไม่ค่ะ”

“ครีม ถือว่าผมฝากไว้ เป็นของที่เพื่อนคนหนึ่งฝากไว้ ได้ไหมครับ” ชายหนุ่มเองก็ไม่ยอมแพ้ คณิศราแหม้มปากเบาๆ เวลายังคงเดินไปอย่างต่อเนื่อง ใกล้เวลาทำงานแล้ว เธอมีเวลาเหลืออีกไม่ถึงห้านาที กว่าจะเดินกลับไปถึงห้างโอลเซนต้ออีก หญิงสาวไม่ยอมเข้างานสายหรอกนะ

“ถ้าฉันรับ คุณจะปล่อยให้ฉันกลับไปทำงานใช่ไหม”

“ครับ นะครีม ถือว่าผมฝากเอาไว้ที่คุณ วันหนึ่งข้างหน้า ถ้าหากผมกลับมาขอความรักจากคุณอีกครั้ง แล้วคุณยังยืนยันคำเดิม ไม่รักผมเหมือนวันนี้ คุณแค่คืนแหวนให้ผม เท่านั้นเอง”

“โอเคค่ะ” คณิศราบอก

“ผมสวมให้ค่ะ” อเล็กซ์พูดพร้อมรอยยิ้มกว้าง ก่อนจะคว้ามือเธอมาจับไว้

“ฉันสวมเองค่ะ” หญิงสาวรีบหยิบมันมาจากมืออเล็กซ์ แล้วสวมมันลงบนนิ้วกลางข้างขวา เธอชูมือให้เพื่อนหนุ่มดู สายตาที่มองคนตรงหน้าเป็นคำถาม เขาจึงมองอย่างพอใจ

“ขอบคุณครับ”

“ฉันไปก่อนนะคะ” ว่าแล้วคณิศราจึงรีบวิ่งเดินกึ่งวิ่งออกไป โดยที่อเล็กซ์ตะโกนไล่หลังไปว่า

“สักวันผมจะสวมแหวนลงบนนิ้วนางข้างซ้ายของคุณให้ได้ แล้วผมจะโทรหาบ่อยๆ นะครับครีม” ชายหนุ่มบอกอย่างมุ่งมั่น มองตามหญิงสาวไปจนลับตา

หลังจากที่รอคอยอยู่หน้าห้องผ่าตัดมานานเกือบห้าชั่วโมง
คุณศราก็ได้รับข่าวดีว่าการผ่าตัดของมารดาดำเนินไปด้วยความ
เรียบร้อย หญิงสาวถึงกับยิ้มทั้งน้ำตา

“แม่ปลอดภัยแล้วค่ะเด็ด” เธอหันไปพูดกับพ่อเลี้ยงที่ยืนหน้าหนึ่ง
อยู่ใกล้ๆ ด้วยความรู้สึกที่ทั้งดีใจและโล่งใจ อาร์ตี้กระตุกยิ้มที่มุมปาก
วางมือลงบนหัวไหล่บอบบางของลูกเลี้ยงสาว

“เป็นข่าวดีที่สุดในรอบหลายวันมานี้เลยครีม”

“ครีมดีใจจังเลยคะเด็ด” คุณศราโผเข้ากอดพ่อเลี้ยง ก่อนจะ
ปล่อยน้ำตาให้ไหลรินออกมา อาร์ตี้โอบกอดร่างบางเอาไว้ แนบแก้ม
สากกระคายไทรหวดลงบนศีรษะเล็ก ริมฝีปากกระตุกขึ้นเป็นรอยยิ้ม
มือข้างที่ประทับลงบนเอวคอดลู่ไปเบาๆ

“ไม่ร้องนะครีม เรากลับบ้านกันดีไหม” ชายวัยกลางคนพูดขึ้น
หญิงสาวดันตัวออกมา เงยหน้ามองอีกฝ่ายด้วยน้ำตาที่ยังคงเอ่อล้น

“ไม่กลับได้ไหมคะ คริมอยากอยู่กับแม่ที่นี่”

“ตอนนี้แม่เธอต้องดูอาการในห้องไอซียู ปล่อยให้แค่นี้พักผ่อน
เถอะ เอาไว้พรุ่งนี้เราค่อยมาเยี่ยมกันใหม่” อาร์ตี้เก็ล้วยก้อม

“ก็ได้ค่ะ”

“ถ้าอย่างนั้นกลับบ้านกันนะ”

“ค่ะเด็ด” คุณศรารับคำ ก่อนจะส่งยิ้มที่สดใสที่สุดไปให้พ่อเลี้ยง
อาร์ตี้ยิ้มตอบ บีบกระชับมือนุ่มนวลเบาๆ แล้วพาเธอเดินไปยังรถ
ที่จอดอยู่

อาร์ตี้หนึ่งอยู่หลังพวงมาลัย เขากำลังพารถยนต์สี่แถวกลางเก่า
กลางใหม่เคลือบตัวไปข้างหน้า บ่อยครั้งที่ละสายตากลับมามอง
ลูกเลี้ยงสาว โดยที่เธอไม่รู้ตัว

“เด็ดคะ เย็นนี้เราจะกินอะไรกันดีคะ คริมจะทำให้สุตฝีมือ
เลยคะ” หญิงสาวถามอย่างร่าเริง

“เธออยากกินอะไรล่ะ”

“ครีมกินได้ทุกอย่าง ครีมตามใจแต่दनะคะ ว่าแต่แต่ดอยากกินอะไรล่ะคะ”

“ฉันกินได้ทุกอย่างที่เธอทำ”

“งั้นสปาเกตตีนะคะ ง่ายดี”

“ได้สิ” อาร์ตีรับคำ คณิศราจึงส่งยิ้มหวานๆ ไปให้ ก่อนจะหันกลับมาดูทีวีทัศน์นอกรถอีกครั้ง

“แต่ดี ระวัง!” หญิงสาวหวีดร้องเสียงดัง เมื่อเห็นวาร์ตอีกคันพุ่งตรงมาจากทางแยกด้านซ้าย อาร์ตีหักหลบ ทำให้ล้อขึ้นไปเกยฟุตปาธ คณิศราพุ่งตัวไปด้านหน้า โชคดีที่เธอคาดเข็มขัดนิรภัยเอาไว้ไม่อย่างนั้นร่างบางคงพุ่งทะลุออกไปนอกกระจกเป็นแน่

อาร์ตีรีบหันกลับมามองลูกเลี้ยงที่นั่งอยู่ข้างๆ เมื่อเห็นเธอยกมือคลำหน้าผากบ่อยๆ ก็รีบขยับเข้าไปหา

“ครีม เป็นยังไงบ้าง” เขาถามพลางมองไปที่หน้าผากนูนเกลี้ยง

“เจ็บค่ะแต่ดี ครีมเจ็บ” หญิงสาวบอกเสียงสั้น อาร์ตียื่นหน้าเข้าไปใกล้ จึงเห็นรอยแดงที่หน้าผากชัดเจน เขาเป่าเบาๆ อย่างอ่อนโยน

“ไม่เจ็บแล้วนะ ไม่เจ็บแล้วคนดี” คณิศราอมยิ้ม ก่อนจะส่งเสียงหัวเราะออกมาเล็กน้อย

“ครีมไม่ใช่เด็กสิบขวบเหมือนเมื่อก่อนแล้วนะคะแต่ดี”

“อ่า...ฉันลืมไปว่าเธอโตเป็นสาวแล้ว แถมสวยมากอีกด้วย” อาร์ตีบอก พลางกวาดสายตามองลูกเลี้ยงสาวตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า แล้วขยับตัวออกมา ดวงตาที่ผ่านโลกมานานกว่าห้าสิบปีมองไปรอบๆ ไม่เห็นคู่กรณีเลยสักคน จึงสับถอกออกมาอย่างหัวเสีย

“ช่างเถอะค่ะแต่ดี ครีมกับแต่ดีไม่เป็นอะไรก็ดีแล้วนี่คะ อย่าอารมณ์เสียเลยนะคะ ครีมว่าเรากลับบ้านกันดีกว่าค่ะ ครีมจะรีบทำสปาเกตตีให้แต่ดีไปคะ” คณิศราพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนหวาน เมื่อเห็นว่า

บิดาเลี้ยงกำลังหงุดหงิด

อาร์ตี้ถอนหายใจยาว ก่อนจะขยับรถออกไปจากตรงนั้น บ่อยครั้งที่ชายวัยกลางคนลอมมองลูกเลี้ยงสาว ก่อนจะหันกลับไปขยับรถต่อฝ่ามือใหญ่กำแน่น จนเส้นเลือดบริเวณข้อมือปูดโปนขึ้นมา

ดวงตากลมโถมองนาฬิการาคาถูกบนข้อมือเล็ก ในขณะที่ปลายเท้าเรียวก็ก้าวไปตามทางเดินด้วยความเร่งร้อน คณิศราเร่งฝีเท้าขึ้นอีกนิต พรุ้งนี้เป็นวันหยุดของเธอ หญิงสาวจึงรีบเคลียร์งานจนเสร็จแล้วจะกลับไปเตรียมเสื้อผ้าที่บ้าน ก่อนจะไปค้างกับมารดาที่โรงพยาบาลในคืนนี้

“ว้าย!” เสียงอุทานของหญิงสาวดังขึ้นเมื่อเดินชนอะไรบางอย่างเข้า คณิศราหลับตาปี เพราะคิดว่าตัวเองอาจจะต้องเจ็บ แต่จนแล้วจนรอดก็ไม่เจ็บสักที เธอค่อยๆ ลืมตาขึ้น จึงพบใบหน้าหล่อคมที่ล้อมกรอบไปด้วยไทรหนวดเข้มๆ ลอยอยู่ใกล้ๆ

“จะรีบไปไหน หีม” ราชตะเอ่ยถามเสียงนุ่ม ดวงตาคู่คมเป็นประกายขึ้นมาเมื่อเห็นคนตรงหน้า

“ขอโทษค่ะท่านประธาน ดิฉันเดินชนท่านประธานอีกแล้ว” เธอตอบเสียงเบา ขยับตัวเล็กน้อย ราชตะจึงยอมปล่อยมือจากต้นแขนเรียว

“ไม่เป็นไรครับ ว่าแต่คุณจรีบไปไหน”

“ฉัน...เอ่อ...จะรีบกลับบ้านค่ะ”

“ให้ผมไปส่งไหมครับ” ชายหนุ่มเสนอตัวอย่างมีน้ำใจ

“ไม่เป็นไรค่ะ” หญิงสาวปฏิเสธด้วยความรวดเร็ว

“คุณรีบไม่ใช่เหรอ ให้ผมไปส่งดีกว่า มาเถอะไม่ต้องเกรงใจ” ราชตะบอกก่อนจะคว้าข้อมือเล็กจับจูงให้เดินตามไป

“ท่านประธานคะ...คือ เอ่อ ฉันเกรงใจค่ะ”

“ผมบอกแล้วไงครับว่าไม่ต้องเกรงใจ และอีกอย่างเวลานี้ไม่ใช่เวลางาน คุณไม่จำเป็นต้องเรียกผมว่าท่านประธาน เรียกผมว่าวิลลี่” ชายหนุ่มพูดพร้อมกับเปิดประตูให้ร่างบางเข้าไปนั่ง คณิศราเหม้มปากเบาๆ สบตากับเขา แล้วก็ตัดสินใจ สอดตัวเข้าไปในรถอย่างง่ายดาย รัชตะมองอย่างพอใจ เขาเดินอ้อมมาทำหน้าที่คนขับ ก่อนจะพาปอร์เช่สีขาวคันงามพุ่งทะยานขึ้นสู่ท้องถนน

คณิศราขยับตัวออกมา ร่างบางชิดกับประตูรถจนแทบจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน รัชตะหันกลับมามอง แล้วละสายตาจากใบหน้าสวยหวานกลับไปมองท้องถนนอีกครั้ง ริมนิปากหยักก็กระบายยิ้มน้อยๆ

“จะสิงประตูรถอยู่แล้ว คุณไม่จำเป็นต้องเกร็งขนาดนั้น” เขาพูดเมื่อเห็นว่าเธอนั่งตัวแข็งแทบจะไม่หายใจ

“หึน...เอ่อ...”

“ในสายตาคอนผมน่ากลัวนักหรือไง” ชายหนุ่มถามขึ้น หญิงสาวจึงส่ายหน้าช้าๆ ก่อนจะปฏิเสธออกมา

“ไม่ค่ะ”

“แล้วทำไมไม่นั่งดี?”

“หึน...ไม่ชิน” เธอบอก พร้อมกับบีบมือเข้าหากัน รัชตะถึงกับถอนหายใจออกมาเบาๆ คณิศราไม่กล้าแม้แต่จะมองหน้าเขาด้วยซ้ำ ปากบอกว่าเขาไม่น่ากลัว แต่ดูท่าทางเธอสิ ทำเหมือนเขามีรังสีอำมหิตแผ่ออกมาก็ไม่ปาน

“คณิศรา...มีชื่อเล่นไหม ชื่อคุณยาวชะมัด” เขาเอ่ยถามขึ้น

“คะ...ครีมค่ะ” เธอตอบเบาๆ ชายหนุ่มยิ้มอย่างพอใจ

ครีม...อย่างนั้นหรือ อืม...ก็น่ารัก สมตัวดีนะ นุ่มๆ หอมๆ หวานๆ

“ครีม” เขาเรียกเธอเสียงนุ่ม

“คะ...”

“นั่งดีๆ ไหนบอกว่าผมไม่น่ากลัวใครครับ หีม”

“คุณไม่น่ากลัวค่ะ แต่ฉันกลัว” คำตอบของเธอทำเอาเขาหัวเราะ
ออกมา

“เอ๊ะ...ยังไปกลัวใคร...หีม ไม่น่ากลัว แล้วทำไมถึงกลัวล่ะ”

“ก็คุณเป็นเจ้านาย”

“ก็บอกแล้วไง ว่าตอนนั้นนอกเวลางาน” น้ำเสียงนุ่มนวลของเขานั้น
น่าฟังไม่น้อย

“นอกเวลางานก็เป็นเจ้านายค่ะ”

“นอกเวลางาน ไม่ได้เป็นเจ้านายครับ” เขาเอียง คณิตศราถึงกับ
ยกมือกุมขมับ รชตะหัวเราะออกมากับท่าทางน่ารักนั้น เธอคงไม่รู้สินะ
ว่าเขาเป็นคนตื้อติดระดับตระกูลเลยทีเดียว

“โอเคค่ะ นอกเวลางานไม่ใช่เจ้านาย” ในที่สุดเธอก็บอกอย่าง
ยอมแพ้

“ดีมากครับ สายโหดเหมือนกันนะคุณ สวมแหวนหวักะโหลก
ซะด้วย” ชายหนุ่มพูดขึ้นอย่างชวนคุย เมื่อเหลือบไปเห็นแหวน
หวักะโหลกที่อยู่บนนิ้วกลางข้างขวาของหญิงสาว คณิตศราจึงหัวเราะ
ออกมาเบาๆ

“ไม่ใช่ของฉันหรอกค่ะ เพื่อนฉันฝากเอาไว้ พอไม่รับก็งอน
เลยต้องรับ แล้วฉันก็มีวแต่ทำงาน ลืมถอดออกเลยค่ะ” หญิงสาวบอก
พร้อมกับหมุนแหวนในมือเล่น

“เพื่อนเขาไม่ให้แหวนกันหรอกครับ” ชายหนุ่มพูดขึ้น

“อเล็กซ์กับฉันเรียนมาด้วยกันค่ะ สำหรับฉันเขาคือเพื่อนที่ดี
คนหนึ่งเลย แต่เมื่อกลางวันเขามาหา บอกว่าจะไปทำงานที่ลาสเวกัส
เลยฝากแหวนไว้จริงๆ ฉันปฏิเสธเขาไปแล้วนะค่ะ แต่อเล็กซ์ไม่ยอม
ฉันเองก็รีบ เพราะต้องกลับมาทำงาน เลยรับเอาไว้ แต่ตั้งใจว่าเขา
กลับมาคราวหน้า ฉันจะคืนให้” หญิงสาวเล่าที่มาของแหวนที่สวม

ให้เขาฟัง รชตะยิ้มออกมาอย่างพอใจกับสิ่งที่ได้ฟัง

“เขาไม่คิดว่าคุณเป็นเพื่อนแน่นอน ผมมันใจ” รชตะพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงที่เข้มกว่าเดิมเล็กน้อย

“นั่นมันก็เป็นความรู้สึกของเขาละ ฉันไม่ก้าวก่าย ฉันแค่รู้ว่าฉันคิดกับเขาแค่เพื่อนก็พอ ต่อไปเขาก็คงเลิกคิดไปเอง” คณิศราพูดอย่างตั้งใจ

“เด็กน้อย สำหรับผู้ชายบางคน มันไม่ง่ายแบบนั้นหรอกนะ” ชายหนุ่มพูดอย่างคนที่รู้จักนิสัยผู้ชายดี เพราะเขาเองก็ผู้ชายคนหนึ่งเหมือนกัน

“ก็แล้วแต่ละ จอดข้างหน้านี้แหละละ ถึงบ้านฉันแล้ว” หญิงสาวบอก ชายหนุ่มจึงเปิดสัญญาณไฟยกเลี้ยว แล้วบังคับพวงมาลัยให้จอดขนานกับประตูรั้วหน้าบ้านของเธอ

“คุณอยู่กับใคร”

“ฉันอยู่กับแต่ดัดละ ขอขอบคุณนะที่มาส่ง ขอตัวก่อนละ” คณิศราพูดพร้อมกับส่งยิ้มหวานๆ ไปให้เขาเป็นการขอบคุณ ก่อนจะเปิดประตูลงจากรถ รชตะมองตามแผ่นหลังบอบบางไปจึงได้เห็นว่ามิชชีวัยกลางคนเดินออกมารับเธอ ชายหนุ่มเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย เมื่อเห็นวาคณิศราถูกโอบเอวบางเอาไว้ รชตะระอจนกระทั่งหญิงสาวหายเข้าไปในบ้าน เขาจึงได้ขับรถออกไปจากตรงนั้นอย่างอารมณ์ดี

ทหลังจากวันที่รชตะไปส่งคณิศราที่บ้าน ชายหนุ่มก็หาเรื่องมาตรวจงานที่ห้างบ่อยๆ แทบจะวันเว้นวันเลยทีเดียว คณิศรายังคงมีหน้าที่เงินอายุทุกครั้งที่ได้เจอกับเขา แต่กระนั้นก็ยังคงรักชาระยะห่างอย่างเสมอต้นเสมอปลาย เธอพูดเสมอว่าเขาเป็นเจ้านาย และนี่เป็นเวลางาน จนบางที่รชตะก็อดที่จะละอายใจไม่ได้ ที่ใช้งานบังคับหน้าเพื่อให้

ได้เห็นหน้าเธอ

กระบอกน้ำสี่สวยถูกยื่นมาตรงหน้า คณิศราที่กำลังเซ็กลินค้ำอยู่ ถึงกับชะงักมือ แล้วหันกลับมามอง ใบหน้าสวยหวานคลีโย้มน้อยๆ เมื่อเห็นคนที่ยื่นถือกระบอกน้ำอยู่

“น้ำเย็นๆ ครับ”

“ขอบคุณค่ะท่านประธาน” หญิงสาวกล่าวขอบคุณเสียงหวาน ก่อนจะรับกระบอกน้ำไปได้

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้องเรียกผมแบบนี้” รชตะพูดอย่างอ่อนใจ แม้เขาจะเคยบอกเธอหลายครั้งหลายครา แต่คณิศราก็ยังตื้อตึง

“บอกแล้วเหมือนกันค่ะ ว่าเป็นเวลางาน”

“คุณนี่ตื้อเหมือนกันนะครีม”

“แม่ก็เคยบอกฉันแบบนี้เหมือนกันค่ะ” หญิงสาวตอบ แต่แล้ว ใบหน้าสวยหวานก็สลดลง คณิศรารีบปิดความรู้สึกไม่ดีทิ้งไป หันมายิ้มให้เธออีกครั้ง

“ว่าแต่คุณกำลังทำอะไรอยู่ครับ”

“เซ็กลินค้ำค่ะ คุณเทเลอร์ขอยอดก่อนป้ายสาม” เธอตอบ

“ยังพอมีเวลา ออกไปกินขนมก่อนสิ วันนี้ผมสั่งขนมมาเยอะเลยนะ” รชตะบอกเสียงนุ่ม

“ขอบคุณค่ะ เดี่ยวฉันออกไป ขอเคลียร์ตรงนี้ให้เสร็จก่อนนะคะ” คณิศราบอก แล้ววางกระบอกน้ำเอาไว้ตรงชั้นข้างๆ ก่อนจะเริ่มจัดการงานที่ค้างอยู่อีกครั้ง รชตะอมยิ้มน้อยๆ

“ไม่เห็นต้องรีบขนาดนั้นเลย ไปเถอะ ช้าอดนะ ขนมอาจจะหมดก่อนก็ได้” ชายหนุ่มคว้ามือนุ่มมาจับ แล้วพาเดินออกไปข้างนอก คณิศราชื่นตัวพร้อมดึงมือเขาเอาไว้ รชตะจึงหันกลับมามอง

“ไม่ทำแบบนี้ะคะท่านประธาน”

“วิลล์...”

“ท่านประธานคะ ดิฉันขอถอนนะคะ ไม่อยากให้คนอื่นมองไม่ดี” หญิงสาวพูดเสียงอ่อน ส่องสายต้อ่อนหวานให้เขา คนทั้งห้องเฝ้ารังกันกระจาย ท่านประธานลงมาตรวจงานแทบทุกวัน แล้วก็สั่งขนมมาให้กินทุกวันเหมือนกัน

“ครีมครับ ไม่เอาดิฉัน” ชายหนุ่มพูดอย่างเอาแต่ใจ แล้วดึงเธอเข้าหาตัว

“ท่านประธานคะ ไม่เอาแบบนี้” หญิงสาวพูดเสียงอ่อนใจ รชตะไม่พูดอะไร เขาออกแรงอีกเพียงเล็กน้อย ร่างบางก็เสถลาเข้ามาหา ชายหนุ่มทำท่าจะเปิดประตูออกไป คณิศราจึงต้องพยายามรั้งเขาเอาไว้ ด้วยเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี

“โอเค...โอเคค่ะ คุณวิลล์ ปล่อยครีมก่อนนะคะ ขอครีมทำงานก่อน เดี่ยวครีมจะออกไปกินขนมนะ” ในที่สุดหญิงสาวก็ยอมทำตามความต้องการของผู้ชายเอาแต่ใจตรงหน้า รชตะก็ยิ้มออกมาได้อย่างน่าหมั่นไส้

“ก็แค่นี้...ต่อไปไม่ติดกับผมนะครับคนดี” ชายหนุ่มพูดเสียงนุ่มมองผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาแพรวพราว ทำเอาคณิศราหน้าร้อนห่อ
“ปล่อยครีมได้หรือยังคะ”

“ปล่อยก็ได้ครับ” รชตะบอกเสียงอ่อน คลายมือนุ่มที่จับเอาไว้แน่นอย่างแสนเสียดาย เขามองหน้าเธอนิ่งๆ ก่อนจะเดินออกจากตรงนั้น คณิศราถอนหายใจเฮือก หัวใจเธอแทบจะหยุดเต้นอยู่แล้ว

รชตะหันกลับมามองประตูสีเข้มแล้วยิ้มออกมา วันนี่เป็นการตรวจงานที่ทำให้เขามีความสุขเหลือเกิน ชายหนุ่มกลับไปทำงานต่อด้วยหัวใจที่เป็นสุข

วันไหนเจอหญิงสาว ชายหนุ่มก็จะอารมณ์ดีกลับไป วันไหนที่ไม่เจอเธอ รชตะก็จะหงุดหงิดจนคนรอบข้างจับอารมณ์ได้

1

ปฤกษื่อร่ำย

หีองพักผู้ป่วยที่แสนทรูหระ คือห้องพักพึนของ รลิกา โอลวึนเซนดึ่ ที่รชตะยึดเป็นฐันที่มั่นเ็นการท้งนง พ้่มมกมย กองอยู่บนโซฟา ชายหนุ่มเฝ้าห้องสวไปดว้ยท้งนงไปดว้ยจนกระท้ง รลิการู้สึกตัวซึ้นมา รชตะก็ย้งไม่ยอมให้หนีคาสือโอผู้เป็นน้องเขยเข้าใกล้ น้องสวนัก สองหนุ่มมกจะเขม่นกันอยู่บ่อยๆ

เจ้าของเรือร้งสูงใหญ่ยึนอยู่ทีหน้ากระจกซึ่งกรตั้งแต่แพदान จรดพึน ดวงตาสีสนิมมองผ่านอกไปย้งทิวทัศน์ด้านนอก รชตะไม่ได้ เข้าบริษัหมหลายวันแล้ว เรืองงนงไม่ท่วง ท่วงแต่เรืองของใครบางคน ทีเขาคิดถึงเหลือเกิน ...

คิดถึงใบหน้งดงนงไร้ทีติ คิดถึงดวงตากลมโตสีน้้ำพึ้งทีมกจะ เป็ดเปลือยทุกควมรู้สึก คะนึ้งหากลึนกายอ่อนๆ หอมละมุนและ รอยยึ่มสดใสของคณิศรฯ ไม่รู้ว่าป่านนี้เธอกำลังทำอะไรอยู่ จะพักกินข้าว กินน้้ำ กินขนมบั้งหรือเปล่า เพราะเท่าทีเขาารู้ เธอเองก็เ็นคนจรัจ้ง

กับงานไม่น้อยเลยทีเดียว เรียกว่างานไม่เสร็จ เธอจะไม่พักเพราะเป็นคน
คนที่ชัดเจน และไม่ชอบให้มีอะไรติดค้าง รัชตะถอนหายใจออกมาเบาๆ
ริมฝีปากหยักลึกคลี่ยิ้มน้อยๆ

“ตอนนี้คุณจะทำอะไรอยู่นะครีม” ชายหนุ่มพึมพำเบาๆ เขาเอง
คงทำได้แค่คิดถึง และตั้งใจว่าถ้าหากรลิกากลับไปพักพื้นที่บ้านเมื่อไร
ชายหนุ่มจะกลับไปทำงาน และจะไปหาเธอเป็นคนแรก จะจับเธอมานั่ง
ตรงหน้า แล้วมองให้หายคิดถึงกันไปเลย... ใชลี เขาคงทำได้แค่มอง
นั้นแหละ จะทำอะไรได้มากไปกว่านั้นกันล่ะ เดี่ยวเธอตกใจกระโจนหนี
คงไม่ใช่เรื่องดีสำหรับเขานักหรอก

“พีวีลล์...พีวีลล์ชา” เสียงอ่อนระโหยที่ดังขึ้นด้านหลังทำให้รัชตะ
หลุดออกจากภวังค์ความคิด ชายหนุ่มหันกลับไปมองคนที่ส่งเสียง
เรียกเขา แล้วส่งยิ้มอบอุ่นไปให้ พร้อมก้าวเข้าไปหา

“ตื่นแล้วหรือคะน้องสาวพี” รัชตะถามด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน
วางมือใหญ่ลงบนศีรษะเล็ก แล้วก็ล้มลงจุมพิตหน้าผากนูนเกลี้ยงอย่าง
แสนรัก

“ตื่นแล้วค่ะ”

“เป็นยังไงบ้าง เจ็บตรงไหนไหม หัวหรือเปล่า”

“ไม่ค่ะ ลิลลี่อยากกอดพีวีลล์” รลิกาออดอ้อนอย่างน่ารัก พร้อม
ชูแขนทั้งสองขึ้น รัชตะหัวเราะเบาๆ น้องสาวขี้อ้อนแบบนี้ พีชาย่างเขา
จะขัดใจได้อย่างไร ถ้าแขนแข็งแรงสอดใต้แผ่นหลังบอบบาง แล้ว
ออกแรงเพียงเล็กน้อยรั้งตัวบางขึ้นมากอดแนบอก

“ตื่นมาก็อ้อนพีเลยนะ”

“ลิลลี่รักพีวีลล์นี่คะ” คนเป็นน้องบอกขณะที่แนบหน้ากับอกกว้าง
ของพีชาย รัชตะรู้ดีเวลาที่รลิกาเจ็บป่วยหรือไม่สบาย สกิลการอ้อน
ของเธอจะสูงกว่าปกติ

“พีก็รักลิลลี่”

“รักที่สุดหรือเปล่าคะ” คนเป็นน้องอ่อนอย่างน่ารัก แล้วคนเป็นพี่จะทำอะไรได้ละ นอกจากกอดปลายจมูกลงบนศีรษะเล็กเบาๆ

“ที่สุดอยู่แล้ว ว่าแต่หิวหรือเปล่าเอ่ย”

“หิวค่ะ แต่เดี๋ยวกับมั่มละคะ” รลิกาเอ่ยถามหลังจากที่ผละตัวออกจากอกอุ่นของพี่ชาย

“เดี๋ยวก็มา”

“พีวอลล์เหนื่อยไหมคะ ที่ต้องดูแลลิลลี่”

“ไม่เหนื่อยหรอก ถ้าลิลลี่ไม่ดิ้อ” รชตะตอบยิ้มๆ

“ลิลลี่ก็ไม่เคยดิ้อกับพีวอลล์สักหน่อย”

“จริงหรือ แน่ใจนะว่าที่พูดมาเป็นเรื่องจริง” ชายหนุ่มถามอย่างหยอกเย้า รลิกาจึงขู่หน้าใสอย่างน่ารัก เรียกเสียงหัวเราะเบาๆ จากพี่ชายได้เป็นอย่างดี

ในสายตาของรชตะ รลิกายังเป็นเจ้าของตัวน้อยๆ ที่พี่ชายอย่างเขายังคงต้องดูแลอย่างใกล้ชิด ถึงแม้ว่าตอนนี้เธอจะแต่งงานกับนิคาสิโอไปแล้วก็ตาม แต่เขาก็ยังไม่ยอมปล่อยมือ เพราะอย่างไรน่องก็คือน้อง ที่เขาจะต้องคอยดูแลตลอดไป

เรื่องตามใจรลิกา รชตะไม่เคยแพ้ใคร ไม่ว่าน้องสาวอยากได้อะไร พี่ชายอย่างเขาก็หามาให้ทุกอย่าง ไม่เคยขัดใจ ถึงแม้ว่ารลิกาจะดิ้อดั่งบ้าง เขาแต่ใจบ้างในบางครั้ง แต่รชตะก็จะสอนอย่างใจเย็น เขาไม่คอยดุน้องสักเท่าไร ยกเว้นว่ารลิกาดิ้อร้นเกินลิมิตไปเท่านั้น ซึ่งก็นับครั้งได้ที่เธอจะดิ้อกับพี่ชาย

“ถามแบบนี้ จะบอกว่าลิลลี่ดิ้อกับพี่ชายหรือคะ”

“ใครจะไปกล่าวน้องสาวสุดที่รักแบบนี้ล่ะครับ ทึม...ลิลลี่เป็นเด็กดีของพี่ต่างหากค่ะ” คนเป็นพี่ตอบ รลิกาจึงส่งยิ้มสดใสไปละลายใจพี่ชายเหมือนที่ชอบทำ รชตะหัวเราะกับความซื่ออ่อนของน้องสาวอีกครั้ง สมองพี่น้องคุยกันอีกไม่กี่คำ ประตูห้องพักของคนป่วยก็ถูก

เปิดออก ก่อนที่ชายหญิงวัยกลางคนจะก้าวเข้ามาข้างใน รลิกายิ้มกว้าง
เมื่อเห็นหน้าบิดามารดา เธอผลະจากอกพี่ชายเข้าไปซบที่อกมารดา
อย่างออດอ้อน

“เปลี่ยนเป้าหมายเร็วเหลือเกินน้องพี” รัชตะว่ายิ้มๆ รลิกายิ่ง
ย่นจมูกไล่พี่ชาย

“ลิลลี่หิวจังเลยคะम्म”

“म्मมีซุปรครีมเห็ดมาฝากลูกด้วยนะคะ” คนเป็นแม่บอกด้วย
น้ำเสียงอบอุ่น รลิกาถึงกับยิ้มกว้าง แต่รอยยิ้มนั้นจางลงเมื่อสามีของเธอ
ก้าวเข้ามา

รัชตะปรายตามองน้องเขยอย่างไม่ค่อยชอบใจเท่าไรนัก แะละสิ
การที่น้องสาวเขาต้องมานอนที่โรงพยาบาลแบบนี้ สาเหตุก็เพราะคนที่
ก้าวเข้ามานี้แหละ ชายหนุ่มจึงสวมวิญญาณพี่ชายหวงน้องสาว กันไม่ให้
นิกาสีโอเข้าใกล้รลิกา แต่หลังจากได้รับโทรศัพท์ด่วน รัชตะก็จำต้อง
ทิ้งรลิกาเอาไว้ให้นิกาสีโอดูแลต่อ แล้วรีบขับรถออกจากโรงพยาบาล
มุ่งตรงมายังห้างสรรพสินค้าโอลเซนส์

“๖ คลียร์ลูกค้าและพนักงานทุกคนออกจากห้างให้หมด
แจ้งตำรวจ และติดต่อหน่วยเก็บกู้ระเบิด” รัชตะสั่งเสียงเข้ม

“จัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้วครับบอส ตอนนี้เจ้าหน้าที่กำลัง
ตรวจสอบหาระเบิดภายในตัวอาคาร ซึ่งชั้นที่สาม ชั้นที่สี่ หลังจาก
ที่ตรวจสอบอย่างละเอียดแล้วไม่พบระเบิด ตอนนี้กำลังตรวจสอบ
ชั้นที่หนึ่ง ชั้นที่สอง และใต้ดินอยู่ครับ” โทนี่ บอดีการ์ดคนสนิทของ
ชายหนุ่มตอบ รัชตะพยักหน้ารับรู้

“นายไปดูแลเรื่องระเบิด อำนาจความสะดวกให้ทีมเจ้าหน้าที่
เก็บมันออกไปจากห้างของฉันให้หมด ห้ามเหลือแม้แต่เศษสายไฟ”

รัชตะสั่งการ โทนี่รับคำสั่งแล้วรีบออกไปจัดการทันที

“หุ่นโอลเซนต์เป็นยังไงบ้าง” ผู้กุมบังเหียนสูงสุดเอ่ยถาม

“หุ่นตกทันทีที่มีข่าวออกไปว่าห้างของเราถูกลอบวางระเบิด เราจะทำยังไงกันดีครับ” บอร์ดคนหนึ่งเอ่ยถาม รัชตะนิ่งไปครู่หนึ่ง เขาไม่ยอมตอบคำถาม ชายหนุ่มเดินไปหยุดยืนยังหน้าต่างกระจกที่สูง ตั้งแต่เพดานจรดพื้น ดวงตาสีสนิมมองฝ่าเปลวแดดออกไปด้านนอก สมองอันชาญฉลาดกำลังคิดหาทางออกสำหรับวิกฤตในครั้งนี้

“รอเวลา แล้วซ่อนซึ่อกลับมา” ชายหนุ่มตัดสินใจ

“ครับท่านประธาน”

“ฝ่ายการตลาด พวกคุณเตรียมแคมเปญลอบข่วัญลูกค้า เรียกความเชื่อมั่นกลับมาให้ได้” รัชตะสั่ง ตอนนีเขาคงต้องมองหาให้ครอบคลุมทุกด้าน โอลเซนต์จะล่มสลายไม่ได้ เขาไม่ยอมเด็ดขาด

“คะ ท่านประธาน”

“มีคนที่นั่งอยู่หน้าจอโน้ตบุ๊กพุดขึ้น รัชตะรีบก้าวเข้าไปดูหน้าจอ

สี่เหลี่ยมทันที ตัวเลขที่วิ่งไปมาวุ่นวาย ทำให้คิ้วหนาสี่เข้มขมวดเข้าหากัน

“รีบซื้อหุ่นโอลเซนต์กลับมาให้ได้มากที่สุด” รัชตะสั่งเสียงเครียด

“ครับ ท่านประธาน”

“ขออนุญาตครับบอส เจ้าหน้าที่กระจายกำลังตรวจสอบอย่างละเอียด พบระเบิดซุกซ่อนเอาไว้ในห้องน้ำหญิงชั้นหนึ่ง ตอนนี้กำลังเก็บกู้อยู่ครับ” โทนี่เข้ามารายงานสถานการณ์ล่าสุด ทำเอาทุกคนถึงกับตกใจ รัชตะหน้าเครียด จังหวะนั่นเองที่เกิดเสียงหนึ่งขึ้น

บีม! บีม!

เสียงระเบิดดังกึกก้อง ก่อนที่เปลวเพลิงจะลุกไหม้ กลุ่มควันสีดำ พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า แรงสั่นสะเทือนทำให้กระจกภายในห้องประชุม แตกออก โทนี่รีบคุ้มกันเจ้านายทันที

บี้ม บี้ม บี้ม!

เสียงกึกก้องกัมปนาทยังคงดังอย่างต่อเนื่อง เปลวเพลิงขนาดใหญ่ ถูกจุดขึ้นมาหลายจุด ท้องฟ้าเหนืออาณาจักรโอลเซนต์ ณ ขณะนี้ ถูกปกคลุมไปด้วยกลุ่มควันสีดำ

“อาคารจอตระถ! คลังสินค้า” ราชตะเอย์ขึ้นเมื่อเพิ่งมองไปยังตึกสูง ด้านหน้า ที่มีโคฟเวอร์เวย์เชื่อมกับตัวห้าง และลานกว้างที่อีกด้านที่อยู่ ใกล้ๆ กับตัวอาคาร ชายหนุ่มผลักโทนี่ออก แล้ววิ่งออกไปจาก ห้องประชุมในทันที

“บอส!” บอดีการ์ดหนุ่มตะโกนเรียก พร้อมกับวิ่งตามไป โชคดี ที่โทนี่ตามทันก่อนที่ราชตะจะพุ่งตัวออกจากประตูออฟฟิศ โทนี่รีบคว้าตัวเจ้านายเอาไว้

“ปล่อยฉัน โทนี่”

“ออกไปไม่ได้ครับบอส มันอันตราย” คนสนิทเอย์ห้ามเสียง เฉียบขาด

“ฉันไม่สน ปล่อย”

“ใจเย็นๆ ครับบอส ถ้าออกไปตอนนี้ก็เท่ากับเป็นเป้ายิงให้มัน เราไม่รู้เลยว่ามันซ่อนตัวอยู่ตรงไหนบ้าง” โทนี่เอย์ขึ้น

“โทนี่ ปล่อย” ราชตะยังคงตวาดเสียงกร้าว

“วิลล์ หยุด!” เสียงทรงอำนาจของคริสเตียนดังขึ้น พร้อมกับ กบที่ ชายวัยกลางคนเดินมาถึงตัวบุตรชายคนโตที่ใจกำลังร้อนเป็นไฟนรก

“แต่็ด”

“ตั้งสติให้ดีวิลล์ โทนี่พูดถูก ออกไปตอนนี้ก็เป็นเป้ายิงเปล่าๆ อยู่ตรงนี้ปลอดภัยกว่า แต่คิดว่าลูกกำลังโกรธ แต่วิลล์ ลูกต้องตั้งสติ แล้วพลิกเกมให้ได้ เปลา่ประโยชน์ที่จะออกไป โอลเซนต์ต้องการลูก พนักงานทุกคนต้องการลูกนะวิลล์ ลูกต้องทำหน้าที่คุ้มครองและดูแล พวกเขา ไม่ใช่ออกไปลุยแล้วเจ็บกลับมา ถ้ามันมายืนตรงหน้าแต่็ด

จะไม่ห้ามลูกเลย” คำพูดของบิดาตั้งเอาสติของราชตะกลับคืนมา

ชายหนุ่มสุดลมหายใจเข้าปอด ควบคุมอารมณ์ของตัวเอง กรามแกร่งบดเข้าหากันจนเป็นล้นหนูน อย่าให้รู้นะว่าใครเล่นสกปรก แบบนี้ พ่อจะเหยียบให้จมดิน! ราชตะหลับตาลง ผ่อนลมหายใจช้าๆ แล้วกลับขึ้นไปยังห้องประชุมอีกครั้ง

ระหว่างที่สถานการณ์กำลังตึงเครียดอยู่นั่นเอง เขาก็ได้รับ โทรศัพท์ปริศนาขู่มารลิกา ราชตะที่เพิ่งสงบลงได้ไม่กี่นาทีก็กลับเดือดดาล ขึ้นมาอีกครั้ง ห่วงงานก็ห่วง ห่วงน้องก็ห่วง จังหวะนั่นเองที่เจคอบ คนสนิทของนิคาสีโอน้องเขยของเขาเข้ามา ยิ่งทำให้ชายหนุ่มใจร้อน ยิ่งกว่าไฟนรก พยายามติดต่อนิคาสีโอเพื่อบอกให้รู้ตัว แต่จนแล้วจนรอด ก็ติดต่อไม่ได้

ราชตะไม่อาจนิ่งเฉยได้ เขาจะออกไปหารลิกาที่โรงพยาบาล แต่ทุกคนก็ต้องรวมพลังกันห้ามเอาไว้อีกครั้ง เจคอบที่ถูกล่วงมาช่วย ยืนยันว่าเจ้านายของเขาสามารถดูแลลิกาได้อย่างแน่นอน ราชตะจึงสงบลง เขาพยายามติดต่อกับนิคาสีโออีกครั้ง จนกระทั่งสามารถติดต่อ อีกฝ่ายได้ จึงได้รู้ว่าน้องเขยตัวดีจัดการทุกอย่างเรียบร้อยแล้ว น้องสาว ของเขาปลอดภัยดี ชายหนุ่มจึงบอกให้ส่งมือสังหารมาให้เขา ก่อนที่จะ หันกลับมาโฟกัสกับปัญหาตรงหน้าอีกครั้ง

“ผมคิดว่าทั้งหมดเป็นแผนการล่อลือออกจากถ้ำ มันทำทุกอย่าง ล่อให้ข้อสอออกไป เพื่อที่จะเก็บบอส” โทนี่เสนอความเห็น

“แต่มันคิดผิด ที่ทำให้เสียตื่น” ราชตะเอ่ยด้วยน้ำเสียงลอดโรฟัน ก่อนจะขบกรามแน่นด้วยความโกรธ ปกติแล้วชายหนุ่มเป็นคนใจเย็น รวากับน้ำแข็งขั้วโลก แต่ถ้าหากโกรธขึ้นมา ภูเขาน้ำแข็งก็จะกลับกลายเป็นภูเขาไฟที่พร้อมจะระเบิดตลอดเวลา

ราชตะนั่งบัญชาการทุกอย่าง จนกระทั่งพินนาทิวิกฤตของโอลเซนต์ หุ่นถูกซ็อกกลับมาได้ถึงแปดสิบเปอร์เซ็นต์ อาณาจักรโอลเซนต์ถูกเคลียร์

จนปลอดภัยจากระเบิด คนของเขาที่ถูกส่งกระจายออกไปสำรวจพื้นที่ โดยรอบในรัศมีและยอดตึกต่างๆ กลับเข้ามารายงานว่าทุกอย่างปลอดภัย ทำให้เขาถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

เมื่อหมดเวลาแห่งความวุ่นวาย...เสื้อที่ถูกปลุกขึ้นมาพร้อมที่จะล่าเหยื่อ กางกรงเล็บตะปบคนที่บังอาจปลุกให้ตื่นจากนิทราอันแสนสุข

“เวลาล่วงแค้นเริ่มขึ้นแล้ว” ราชตะเอย์เสียงเย็น ดวงตาสีสนิม กร้าวขึ้น ริมฝีปากหยักสวยกระตุกเป็นรอยยิ้มเหยิ่มเกรียม เขากำลังจะเงื้อฝ่าเท้า ก้าวไปเหยียบบศัตรูให้จมดิน!

พนักงานทุกคน ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้อง ล้วนแล้วแต่ถูกเรียกตัวให้มารวมกัน ณ ห้องประชุมอีกด้านที่ยังใช้งานได้ โดยมีประธานหนุ่มนั่งหัวโต๊ะ เขาต้องรีบรอบกู่โฮลเซนต์ให้พ้นจากความพังพินาศนี้โดยเร็วที่สุด สิ่งที่สำคัญเหนือสิ่งอื่นใดในตอนนี้เป็นความเชื่อถือของลูกค้า เขาต้องเรียกลูกค้าให้กลับมาใช้บริการที่โฮลเซนต์ให้ได้

“นาตาลี จัดแคมเปญเรียกลูกค้ากลับมา แคมเปญไหนก็ได้ที่จะเรียกความสนใจและความมั่นใจจากลูกค้าให้กลับมาได้ อาจจะยอมเสียส่วนกำไรไปบ้าง แต่ต้องได้ลูกค้าคืน”

“ค่ะท่านประธาน ดิฉันกับทีมงานจะจัดการเรื่องนี้อย่างเต็มที่”
“ผมขอเร็วที่สุด”

“จริงๆ พอมีคิดเอาไว้บ้างแล้วนะคะ เป็นวินเทอร์เซลส์ แต่ว่าเอามาปรับใช้ตอนนี้ก่อนก็คงดี เดี่ยวค่อยไปคิดใหม่ เป็นแคมเปญที่ลดต่ำกว่าทุน ลุ้นรางวัลใหญ่...” นาตาลีพูดขึ้น แล้วอธิบายแคมเปญที่ได้คิดเอาไว้แล้วก่อนหน้าที่จะเกิดเรื่อง ราชตะพั่งนิ่งๆ ก่อนจะตัดสินใจ
“โอเค ตามนั้น คุณจัดการได้เลย”

“แล้วรางวัลใหญ่ที่จะจัดให้ลูกค้าได้ลุ้นนี้เราจะเอาเป็นอะไรดีคะท่านประธาน” หญิงสาวถามขึ้น เพราะยังไม่ได้ประมาณการมูลค่ารางวัลใหญ่ที่วางนั้นเอาไว้

“Porsche 911 Carrera 1 คัน” รถตะตอบออกมา ทำให้ที่ประชุม
ส่งเสียงฮือฮาเป็นอย่างมาก เพราะเจ้ารถรุ่นนี้มูลค่าไม่น้อยเลยทีเดียว

“จะเอาแบบนั้นเลยหรือครับท่านประธาน” หนึ่งในผู้ร่วมประชุม
เอ่ยถามขึ้น

“ใช่ คิดจะล่อลื้อ เหยื่อต้องน่าสนใจ” รถตะตอมเสียงเนิบ
ริมฝีปากหยักสวยกระดูกก็ม่น้อยๆ เหยื่อเด็ดขนาดนี้ เลือที่ไหนจะ
ไม่กระโดดขยับบ้าง

“จริงครับท่านประธาน ผมคิดว่าแผนนี้น่าจะดึงดูดลูกค้าได้
เป็นอย่างดี”

“นาตาลี จัดการตามนี้ ปล่อยข่าวออกไปว่า เราจะแจกรางวัลใหญ่
ภายในสัปดาห์นี้”

“ได้ค่ะท่านประธาน”

“ช่วงที่คนเข้าห้าง ส่งคนไปสัมภาษณ์ ถ่ายคลิป ถามความรู้สึก
ที่มาโอลเซนต์ แล้วปล่อยลงโซเชียล เรียกความมั่นใจคืนมาได้”

“รับทราบค่ะท่านประธาน” นาตาลีตอบรับ และพร้อมปฏิบัติงาน
ทันที ประธานหนุ่มจึงหันไปสั่งงานฝ่ายความปลอดภัย ในการตรวจตรา
ดูแลความปลอดภัยของลูกค้าอย่างเข้มงวด พร้อมทั้งประสานงานกับ
เจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย เมื่อทุกอย่างเรียบร้อย ชายหนุ่มจึงได้กลับ
เข้าห้องทำงานของตัวเอง

รถตะตอยืนอยู่ที่หน้าต่างกระจก ดวงตาคู่คมพุ่งตรงไปด้านนอกอย่าง
คนที่กำลังใช้ความคิด เขาต้องทำทุกทางเพื่อที่จะกู้วิกฤตครั้งนี้ให้ได้

“ขออนุญาตครับบอส ภาพจากกล้องวงจรปิด ช่วงก่อนเกิดเหตุ
ได้เรียบร้อยแล้วครับ” โทนี่เข้ามารายงาน ชายหนุ่มจึงหันกลับมามอง
รถตะตอเสยะยิ้มออกมา เขาหวังว่าจะได้เห็นภาพคนร้ายที่บังอาจเข้ามา
ทำลายโอลเซนต์ ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตาม เขาจะเหยียบมันให้จมดิน!

ผู้กุมบังเหียนห้างสรรพสินค้าชื่อดังทั้งตัวลงบนเก้าอี้ทำงาน แล้ว

เรียกไฟล์ออกมาดู พร้อมกับเสียงของโทนี่ที่ตั้งขึ้น

“ไม่น่าเชื่อนะครับ ว่ามีระเบิดจะเป็นผู้หญิง”

ภาพเคลื่อนไหวในจอสีเหลี่ยมทำให้รัชตะขมวดคิ้วเข้าหากัน ชายหนุ่มเห็นหญิงสาวรูปร่างบอบบาง สวมกางเกงเดนิมสีเข้มกับเสื้อแขนยาว คลุมชุดบนศีรษะ สวมมาสก์ปิดบังใบหน้าเอาไว้ เดินเข้าห้องน้ำชั้นที่หนึ่งไปด้วยท่าทางที่มีพิรุณ แต่ดูเหมือนเธอคนนี้จะรู้จักสถานที่แห่งนี้เป็นอย่างดี รวมทั้งภาพที่มีระเบิดสาวไปเดินวนเวียนอยู่แถวคลังสินค้าและลานจอดรถ คล้ายๆ กับว่าเธอคนนี้คุ้นเคยกับสถานที่อยู่ไม่น้อย

รูปร่างบอบบาง ส่วนสูงเพียงร้อยหกสิบเศษ ท่าทางที่แสนคุ้นเคย ทำให้เขารู้สึกคุ้นตาอย่างบอกไม่ถูก ชายหนุ่มดูภาพดังกล่าวเข้าไปเข้ามา ชும்ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ จนกระทั่งเห็นอะไรบางอย่าง แหวนหัวกะโหลกบนนิ้วเรียว!

“คดีศรา...” รัชตะครางชื่อหญิงสาวออกมา เขาจำแหวนวงนี้ได้ เพราะมันเป็นหัวข้อเล็กๆ ที่เขาเคยหยิบยกขึ้นมาเพื่อชวนเธอคุย และตอนนั้นมันยังอยู่บนนิ้วกลางข้างขวาของเธอ

ผู้หญิงรูปร่างแบบนี้ ที่สวมแหวนวงนี้ มีเพียงคดีศราคนเดียวเท่านั้น รัชตะขบกรามแน่น แม้นใจจะกลัวว่าจะจะเป็นหญิงสาวจริงอย่างที่คาดการณ แต่อีกใจก็ภาวนาว่าต้องไม่ใช่เธอ

“โทนี่” เสียงเข้มๆ แต่ไม่มั่นคงนักของเจ้านายทำให้อดีต์การ์ดหนุ่มรีบบอก

“ครับบอส”

“ส่งคลิปนี้ให้ตำรวจหรือยัง”

“ยังครับ แต่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว”

“ยังไม่ต้องส่งไป แต่นายตามหาผู้หญิงในคลิปนี้อย่างเงียบๆ” คำสั่งที่ได้รับทำให้โทนี่ถึงกับเลิกคิ้วขึ้น อย่างไม่เข้าใจนัก แต่กระนั้น

ก็พร้อมที่จะทำตามคำสั่ง

“ได้ครับบอส”

“นายออกไปเถอะ” รัชตะพูดออกมา โทนี่จึงเดินออกไปข้างนอก ดวงตาคู่คมจ้องมองผู้หญิงในคลิปซ้ำไปซ้ำมา เหมือน...มีระเบิดสาวคนนั้นเหมือนคณิศรามาก ทั้งรูปร่าง ทั้งท่าทาง เหมือนคณิศรา ไม่มีผิด

“ไม่ใช่...ผมหวังว่าจะไม่ใช่คุณนะคริม ใช้สิ ต้องไม่ใช่คุณแน่ๆ เป็นไปไม่ได้เลยที่จะเป็นคุณ” รัชตะพึมพำคนเดียว สุดท้ายเขาก็ไม่ปล่อยให้ค้างคาใจ เมื่อสงสัยเขาต้องได้คำตอบ ชายหนุ่มสั่งให้เลขานุการตามตัวคณิศรามาพบด่วน แต่กลับได้คำตอบว่าคนที่เขาต้องการพบกลางนมาสองวันแล้ว และยังไม่มีการติดต่อเธอได้เลย

ริมฝีปากหยักแฉกเข้าหากันด้วยความลับสน ความสดีใสน่ารักที่เขาเคยได้สัมผัส มันเป็นภาพลวงตา รอยยิ้มของเธออาบยาพิษอย่างนั้นเธอ ชายหนุ่มงยหน้าพิงศีรษะกับพนักเก้าอี้ตัวใหญ่ ปิดเปลือกตาลงทั้งๆ ที่คิ้วลีเข้มขมวดเข้าหากัน

ชายหนุ่มกำลังลับสน ใจหนึ่งเขาไม่เชื่อว่าจะเป็นคณิศรา แต่หลักฐานที่ได้มาทำให้คิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้เลย รัชตะถอนหายใจออกมา เขาก็บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร และเขาควรจะทำอย่างไรดี ถ้ามีระเบิดสาวคนนั้นไม่ใช่คณิศรา แน่หนอนว่ามันเป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าใช่ละ เขาควรจะทำอย่างไรกับเธอ...ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือกใหญ่ สุดท้ายก็ไม่สามารถนั่งอยู่เฉยๆ ต่ไปไม่ได้ จึงตัดสินใจเดินออกไปจากห้องทำงาน

“ไม่ต้องตาม” เขาสั่งสั้นๆ

“แต่บอสครับ” โทนี่แย้งขึ้น เพราะสถานการณ์ตอนนี้ยังไม่พ้นระยะอันตราย เจ้านายเขาไม่ควรไปไหนมาไหนคนเดียว

“อย่าให้ฉันเห็นว่าพวกนายตามฉันมา ไม่อย่างนั้นฉันไม่เอาไว้แน่”

ชายหนุ่มบอกเสียงกร่ำกรวด ก่อนที่จะหายเข้าไปในลิฟต์ แม้จะ
ได้รับคำสั่งมาแบบนั้น แต่บอดี้การ์ดผู้ซื่อสัตย์ก็ไม่อาจทำตามได้ ด้วย
ความห่วงใยในตัวเจ้านาย เขาจึงสั่งให้ลูกน้องตามไปเงียบๆ ทั้งระยะห่าง
ไม่ให้อีกคนจับได้ ดูคาคิสีด่าจึงเคลื่อนตัวออกจากที่จอด ตามหลัง
ปอร์เช่คันหรูที่เพิ่งเลี้ยวออกสู่เส้นทางหลักได้ไม่นาน

ขาวห้างสรรพสินค้าโอลเซนต์โดนวางระเบิดกลายเป็นไวรัส
ที่กระจายไปด้วยความรวดเร็วในโลกไซเบอร์ อีกทั้งสื่อทุกสำนักต่าง
ประโคมข่าวนี้กันอย่างถ้วนหน้า ชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่ในชุดกางเกง
สแล็กสีเทาเข้มกับเสื้อเชิ้ตสีดำนั่งไขว่ห้างอยู่บนโซฟา ตรงหน้าเขาคือ
ทีวีจอยักษ์ที่กำลังแพร่ภาพความเสียหายของห้างสรรพสินค้าชื่อดัง

เอริคระเบิดเสียงหัวเราะออกมาด้วยความสะใจ เมื่อเห็นหายนะ
ของโอลเซนต์

“ถึงเวลาหายนะของแกแล้ว ฉันจะทำให้แกระอ้ากออกมา
เป็นเลือดให้ได้” เอริคพูดด้วยน้ำเสียงล่อลวงไร้พิน สายตาดังคงจับจ้อง
ไปยังภาพเคลื่อนไหวในจอทีวี เปลวเพลิงที่ลุกโชนกับเสียงระเบิด
ที่ดังกึกก้อง ทำให้ต้องระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอีกครั้ง

“นายครับ มีคนมาขอพบครับ” ลูกน้องของเขาเข้ามารายงานด้วย
น้ำเสียงสุภาพ

“ใคร”

“ผู้หญิงที่นายส่งไปทำงานให้” เมื่อได้รับคำตอบนั้น เอริคจึง
กระตุกยิ้มที่มุมปาก

“ให้เข้ามาได้” สิ้นเสียงอนุญาตได้ไม่นาน ร่างบอบบางของคณิศรา
ก็ก้าวเข้ามาด้านใน

“คุณโกหกฉัน!” คณิศราเอ่ยขึ้นมาทันทีที่เห็นหน้าของเอริค

อีกฝ่ายเลิกคิ้วขึ้นสูง

“ฉันเหรอ...ที่โกหกเธอ”

“ใช่! คุณโกหกฉัน คุณบอกกับฉันว่ามันเป็นระเบิดปลอม”
หญิงสาวพูดเสียงสั้นด้วยความโกรธจัด

“แล้วทำไม...มันเป็นระเบิดจริงแล้วทำไม โอลเซนต์เสียหาย
แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเธอ ความแค้นของฉันกับมันไม่มีคำว่าปลอมหรือ
มีแต่ความจริง เลือดของมันทุกหยด ฉันก็จะรีดออกมาจริงๆ ชีวิต
ของมัน ฉันก็จะเอาจริงๆ” เอิริคบอกเสียงเข้ม

“คุณหลอกใช้ฉัน คุณบอกกับฉันว่าแค่ขู่ และมันเป็นระเบิดปลอม
คุณจะไม่ทำร้ายใคร”

“ที่จริง...เธอไม่มีสิทธิ์จะพูดแบบนี้กับฉันนะสาวน้อย แม่เธอ
รอดตายมาได้ก็เพราะเงินของฉัน เธอตกอยู่ในสภาพลูกจ้ำง อ้อ...ไม่สิ
ตกอยู่ในสภาพลูกหนีต่างหาก ทั้งหนี้เงินและหนี้บุญคุณ เพราะฉะนั้น
ฉันสั่งให้ทำอะไรเธอก็ต้องทำ ฉันสั่งให้เธอฆ่าใคร เธอก็ต้องฆ่า”

“คุณมันเหลว!”

“แต่คนเลวคนนี่ไม่ใช่เธอ ที่โยนเศษเงินไปให้ จนแม่เธอได้ผ่าตัด
อยู่รอดปลอดภัยมาจนทุกวันนี้” เอิริคถามเสียงเข้ม เขาขยับเดินเข้าไปหา
คณิศราช้าๆ ดวงตาสีฟ้ามองหญิงสาวที่กำลังโกรธด้วยสายตาดูเหมือนจะ
ริมฝีปากยี้มเยาะ

“เพราะฉันไม่รู้ว่าการที่คุณยื่นมือมาช่วยฉัน คุณมีแผนร้าย
ซ่อนอยู่”

“ทำไม ถ้ารู้จะไม่ทำอย่างนั้นเหรอ ไม่เห็นข่าวที่ออกหรือ
ก็ไม่ได้มีใครตายสักหน่อย จะว่าไปก็น่าเสียดายนะ ถ้ามีใครตายขึ้นมา
สักสามสี่คน มันน่าจะดีกว่านี้ แต่ไม่เป็นไร แค่นี้ไอ้วิลลี่ก็คงแทบกระอัก
เพราะกำลังจะล่มจม โอลวินเซนต์ถึงคราวหายนะ” ว่าแล้วเอริคก็เงยหน้า
ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาด้วยความสะใจ คณิศราทำมือแน่น

“ฉันไม่ควรรับปากทำเรื่องนี้เลย”

“ดูเหมือนว่าเธอจะไม่มีทางเลือกนะสาวน้อย”

“ฉันจะบอกคุณวิลล์ ว่าทุกอย่างมันเป็นฝีมือคุณ ฉันจะแจ้งตำรวจให้มาจับคุณ” คณิศราพูดออกไปด้วยแรงโกรธ ดวงตากลมโตที่น้ำด้วยน้ำตากวาวโรจน์ เธอเข้มปากแน่น สะกดกลิ่นอารมณ์ที่กำลังพุ่งสูงเอาไว้ เอริกยิ้มเยาะ

“งั้นเธอ จะแจ้งตำรวจอย่างนั้นเธอ เอาสิ ลองดูก็ได้ ถ้าเธอทำอย่างที่คุณพูด ฉันจะส่งคนไปถอดเครื่องช่วยหายใจของแม่เธอออกซะแล้วไม่ใช่แค่แม่เธอที่จะตาย ตัวเธอเองก็เหมือนกัน ฉันจะให้ลูกน้องของฉันเรียงคิวกันเซกซ์เธอทุกคน รับรองว่าสวรรค์ชั้นเจ็ดแน่ๆ” เอริกพูดเสียงเย็น ยื่นมือเข้าไปแตะปลายคางเล็กเบาๆ คณิศราปิดมือเข้าหิ้งพร้อมก้าวถอยหลังออกมา ดวงตากลมโตฉายแววหวาดกลัว เมื่อมองไปที่ชายฉกรรจ์รูปร่างสูงใหญ่ซึ่งยืนอยู่ไม่ไกลนัก หญิงสาวก็สิ้นน้ำลายลงคอด้วยความยากเย็น

“คุณมันชั่ว!”

“ฉันชั่วได้มากกว่านี้อีกเด็กน้อย ลองไหม อ้อ...แล้วอย่าคิดนะว่าตำรวจจะช่วยอะไรเธอได้ อิทธิพลของฉันมีมากกว่าที่คุณคิด... เธอเป็นว่า ลองคิดดูดีๆ แล้วกัน ว่าตำรวจคนไหนที่พอจะเป็นที่พึ่งให้เธอได้ แต่เตือนไว้ก่อน ว่าถ้าเจอคนของฉัน...ทั้งเธอ ทั้งแม่เธอจะไม่มีวันรอด”

ตื๊ด ตื๊ด ตื๊ด ตื๊ดตดตด

เอริกลากเสียงยาวที่ปลายประโยค พร้อมหยิบสมาร์ตโฟนขึ้นมาถือเอาไว้

“คุณ!”

“อยากฟังเสียงนี้ไหม เสียงเตือนว่าหัวใจแม่เธอกำลังหยุดเต้น แค่ฉันยกโทรศัพท์ขึ้นมา เสียงนี้ก็จะดังขึ้นทันที” เขาชูเสียงเย็น

“อย่างนะ! อย่าทำแบบนั้น ฉันขอร้อง” หญิงสาวเสียงสั่น พร้อมพุ่งตัวเข้าไปคว้ามือเธอเอาไว้ เอิริคผลักหญิงสาวเต็มแรงจนเธอล้มลงกับพื้น

“ฉันไม่ทำหรอก ถ้าเธอไม่ตื้อกับฉัน นี่เป็นโอกาสสุดท้ายของเธอไปซะ แล้วจำไว้ว่า ฉันจับตาดูเธออยู่” ชายหนุ่มบอกเสียงเข้ม คณิศรารีบลุกขึ้นยืน หญิงสาวมองไปรอบๆ เห็นบอดีการ์ดผิวสีมองมาที่เธอ คณิศราจึงรีบพาตัวเองออกมาจากบ้านของเอริคในทันที

“ปล่อยไปแบบนี้จะดีเธอครับนาย” ใครคนหนึ่งเอ่ยถามขึ้น

“นั่งตัวดีมันไม่กล้าทำอะไรหรอก ชีวิตแม่มันอยู่ในกำมือฉัน” เอิริคบอกอย่างมั่นใจ กระตุกยิ้มเลวๆ ที่มุมปาก หายนะของโอลินเซนต์วันที่เขารอคอยมาหลายปีมาถึงแล้ว คนที่ผูกใจเจ็บหัวเราะด้วยความสะใจ

“อย่าแน่ใจนักเลยครับนาย ผมกลัวว่ามันจะเสียงเกินไป”

“เอาน่า ฉันเองก็อยากจะรู้เหมือนกัน ว่านางผู้หญิงคนนั้นมันจะมีปัญญาทำอะไรฉันได้ เอาไว้มันสร้างปัญหาค่อยตามเก็บก็ไม่สาย” ผู้บงการความหายนะของโอลินเซนต์พูดขึ้น ในเมื่อเดือนแล้วไม่ฟังพูดแล้วไม่เชื่อ บอดีการ์ดหนุ่มก็จำต้องหุบปาก แล้วแต่คนเป็นนาย จะจัดการก็แล้วกัน อยากประมาทก็เชิญ

คณิศรานั่งอยู่ข้างเตียงมารดา หญิงสาวจับมือหนุ่มนิ่มของท่านมาแนบแก้มเอาไว้ น้ำตาหยดเล็กกลิ้งลงมาตามแก้มนวล ดวงตากลมโตนองดูคนที่ยังไม่รู้สติด้วยหัวใจที่เจ็บปวด

“แม่คะ...ครีมหาอะไรลงไป นี่ครีมหาอะไรลงไปคะแม่” น้ำเสียงสั่นเทา เผ้าถามคำถามเดิมๆ หญิงสาวร้องไห้ออกมาด้วยความรู้สึกผิดที่เกาะกินใจ ไซ้! เธอเป็นคนเอาระเบิดพวกนั้นไปวางตามจุดต่างๆ ตามที่เอริคบอกเอาไว้ โดยที่อีกฝ่ายบอกว่า มันเป็นแค่เพียงระเบิดปลอม

ที่ทำขึ้นมาเพียงเพื่อปั้นหัวรศตะ

“ไม่ ฉันจะไม่ทำแบบนี้ แม้ว่ามันจะเป็นระเบิดปลอมก็ตาม
ฉันทำไม่ได้” คณิศรายืนกรานเสียงแข็ง

“คุณทำได้” เอริคพยายามหวานล้อม

“ฉันไม่เข้าใจ ในเมื่อวันนั้น วันที่คุณยื่นมือเข้ามาช่วยฉัน คุณบอก
กับฉันว่าคุณเป็นเพื่อนกับคุณรศตะ แล้วคุณทำแบบนี้ทำไม เพื่อนกัน
เขาไม่ทำกันแบบนี้หรือ การชู้วาระเบิดไม่ใช่เรื่องเล่นๆ ถึงแม้มันจะ
เป็นระเบิดปลอมเหมือนที่คุณบอก แต่มันจะทำให้โอลเซนต์เกิดปัญหา
อย่างแน่นอน” คณิศราพูดขึ้น เอริคระตุกยิ้มที่มุมปาก

“จำได้ไหม ก่อนที่แม่คุณจะฆ่าตัด คุณบอกกับผมว่ายังไง
คุณยอมทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เงินมารักษาแม่คุณไม่ใช่เหรอ ตอนนั้น
คิดจะผิดคำพูดหรือไง”

“ให้ฉันทำอย่างอื่นเถอะนะคะ” คณิศราพยายามต่อรอง

“คุณอาจจะสงสัยว่าทำไมผมต้องทำแบบนี้ ผมกับวิลลี่เคยเป็น
เพื่อนรักกันมาก่อน มันเคยคบกับน้องสาวผม พอน้องสาวผมท้องขึ้นมา
มันก็สั่งให้เอาเด็กออก ใจจริงผมไม่อยากทำแบบนี้ ผมก็กลัวคุณ
เหมือนกันนะ แต่ถ้าจะให้ปล่อยผ่านเรื่องนี้ ผมก็ยอมไม่ได้ น้องสาวผม
หลานผม ต้องมาตายเพราะไอ้คนไม่มีความรับผิดชอบคนนั้น” นั่นคือ
สิ่งที่เอริคบอกกับคณิศรา หญิงสาวถึงกับอ้าปากค้าง เมื่อได้ฟังในสิ่งที่
อีกฝ่ายพูด

“ไม่จริง”

“จริง อยากจะดูหลุมฝังศพของน้องสาวผมหรือเปล่า จะพาไป
เพื่อยืนยันว่าทุกคำที่ผมพูดเป็นความจริง”

“ไม่... ไม่จริง”

“ทำตามที่ผมบอก” เอริคบอกเพียงสั้นๆ

“ไม่! ยังไงฉันก็ไม่ทำ” หญิงสาวยืนยันเสียงแข็ง

“อย่าให้ผมต้องทำร้ายคุณ” เจ้าของรูปร่างสูงใหญ่ขยับเข้ามาหา
ช้าๆ ด้วยท่าที่คุกคาม

“ให้ฉันทำอย่างอื่นเถอะนะ ฉันไม่อยากทำร้ายใคร”

“แค่ระเบิดป्लอม มันเป็นแค่ระเบิดป्लอมเท่านั้น แต่คุณเอามัน
ไปวางตามที่ผมบอก แค่นั้นทุกอย่างก็จบ อย่าทำตัวให้ยุ่งยาก ถ้าไม่อยาก
เห็นแม่คุณต้องหมดลมหายใจ”

“คุณจะทำอะไรแม่ฉัน” คณิศราถามเสียงสั่น ดวงตากลมโต
ไปหวูบด้วยความระแวง

“ถึงแม้ว่าจะผ่าตัดแล้ว แต่ก็ยังไม่พินไม่ไช้เธอ ก็แค่ทำให้
ไม่มีโอกาสฟื้นขึ้นมาอีก ก็เท่านั้น ลองไหม”

“อย่างนะ ได้โปรดอย่าทำแบบนี้” หญิงสาวอ้อนวอน

“ถ้าอยากให้แม่คุณปลอดภัย ทำตามที่ผมบอก แล้วอย่าคิด
ตลกตีก่ละ ผมพร้อมที่จะให้คนของผมดึงเครื่องช่วยหายใจออกจาก
แม่คุณได้ตลอดเวลา” เरिकพูดพร้อมกับวิดิโอคอลหาลูกน้อง แล้วสั่งให้
เข้าไปหามารดา คณิศราที่ยังนอนนิ่งอยู่บนเตียง หญิงสาวจ้องมองภาพ
ในจอสมาร์ตโฟนแล้วน้ำตาไหลพราก

“อย่างนะ อย่าทำอะไรแม่ฉัน”

“แค่ผมสั่ง แม่คุณจะหยุดหายใจทันที ว่าไงสาวน้อย” เरिक
ลากเสียงยาวที่ปลายประโยค ราวกับหยอกเย้า

“อย่าทำแบบนี้คุณเริค ฉันขอร้อง” คณิศราอ้อนวอนทั้งน้ำตา

“ผมไม่ทำหรอก ถ้าคุณไม่ดื้อ เอาตัวไป แล้วจัดการให้เรียบร้อย”
เริคสั่งคนของเขาเสียงเข้ม

“ครับนาย” บอดี้การ์ดร่างยักษ์รับคำ แล้วลากตัวคณิศราออกไป
หญิงสาวจำต้องทำตามคำสั่งของเริคอย่างไม่มีทางเลือก เพราะชีวิต
แม่ของเธออยู่ในกำมือของเขา

คณิศราน้ำตานองหน้า ความรู้สึกผิดเกาะกินใจ หญิงสาว

มองมารดาที่ยังไม่ได้สติ เธอสูดลมหายใจเข้าปอด ในเมื่อทำผิดก็ต้องยอมรับผิด

“แม่คะ ครีมขอโทษ คุณวิลล์ ครีมขอโทษ” หญิงสาวพึมพำเบาๆ
“ครีม ร้องให้อีกแล้ว” เสียงที่ดังขึ้นข้างหลังทำให้เธอหันไปมอง
“แต่ตัดคะ”

“เดี๋ยวแม่เธอก็ฟื้น อย่าห่วงไปเลย” อาร์ตีปลอบเสียงนุ่ม พลงวางมือลงบนไหล่บอบบาง คณิศราร้องไห้โหมเข้ากอดพ่อเลี้ยง

“แต่ดี เมื่อไรแม่จะฟื้น ครีมคิดถึงแม่”

“ซูว์...ไม่ร้องสิเด็กดี หมอบอกเองว่าแม่เธอปลอดภัยแล้ว แค่ออให้ฟื้นเท่านั้น” อาร์ตีบอก หญิงสาวหันกลับไปมองมารดาอีกครั้ง ก่อนจะเงยหน้ามองพ่อเลี้ยงของเธอ

“แต่ดีจะดูแลแม่ชีใหม่คะ จะไม่ทิ้งแม่ชีใหม่คะ” คณิศราถามเสียงลั่น ชายวัยกลางคนจึงพยักหน้ารับ

“แน่นอน ฉันจะดูแลเธอและแม่อย่างดีที่สุด”

“ขอบคุณคะแต่ดี แต่ครีมก็ไม่ห่วงแล้ว” หญิงสาวพูดขึ้นอย่างคนที่ตัดสินใจแล้ว พຽງนี้เธอจะไปหารชตะ จะไปบอกความจริงทั้งหมด แม้ว่าจุดจบจะอยู่ที่คุก คณิศราก็ยอม

“กลับบ้านเถอะครีม พຽງนี้ค่อยมาหาแม่เธอใหม่ก็ได้ ฉันจะพามาเอง” อาร์ตีพูดขึ้น คณิศราจึงพยักหน้ารับเบาๆ มองมารดาที่ยังไม่ได้สติอีกครั้ง แล้วเดินออกมา ชายวัยกลางคนยกแขนขึ้น วางฝ่ามือหยาบลงบนศีรษะเล็กของเธอ

“แต่ดีคะ...ครีมคิดถึงแม่ ครีมอยากให้แม่ฟื้น” คณิศราพูดเสียงสละอื่น น้ำตาหยดเล็กๆ ไหลลงมา อาร์ตีจึงดึงลูกเลี้ยงสาวมากอดเอาไว้ แอบหน้ากับศีรษะเล็ก ในขณะที่มีมือใหญ่ลูบหลัง ลูบไหล่อย่างปลอบโยนริมฝีปากที่ล้อมกรอบด้วยเคราสีเข้มแซมด้วยสีดอกเลายกยืมขึ้นเล็กน้อย

ปอร์เซ่ลีขาเวเคลื่อนตัวเข้ามาตามถนนที่ค่อนข้างแคบ โดยมีไฟสีเหลืองอ่อนด้านหน้าคอยสอดส่องให้เห็นทาง แม้ว่าเขาจะเคยมาที่แห่งนี้เพียงครั้งเดียว แต่ก็จำได้ดี รัชตะชะลอความเร็วลง เมื่อถึงบ้านหลังเล็กๆ ที่มีรั้วเตี้ยๆ ลีขาเวกั้นระหว่างพื้นที่บ้านกับถนน ชายหนุ่มก้าวลงมาจากรถ มองไปยังบ้านสองชั้นตรงหน้าที่เปิดไฟสว่างเอาไว้

รัชตะพาตัวเองผ่านประตูรั้วสีอ่อนเข้ามาแล้วตรงไปยังประตูบ้านอย่างเร็ววันนี้เขาต้องได้คำตอบสำหรับทุกคำถามที่เกิดขึ้นในใจ

เพลิง ตูบ ตูบ

“กรี๊ดดดดด” เสียงอะไรบางอย่างดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ก่อนที่เสียงหวีดร้องของคณิตศรจะดังขึ้น

“ครีม! ครีม” เขาตะโกนเรียกเธอ พร้อมกับเอื้อมมือไปเปิดประตูคณิตศรพุ่งตัวออกมาพอดี เมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ตรงหน้าก็โผกอดเขาแน่นอย่างคนที่ต้องการที่พึ่งพิง

“คุณวิลล์ ช่วยครีมด้วย ช่วยครีมด้วย...” หญิงสาวสะอึกสะอื้นจนตัวโยน รัชตะกอดเธอไว้เต็มอ้อมแขน มองเข้าไปด้านในที่เงียบสนิท

“ครีม เกิดอะไรขึ้น บอกผม” ชายหนุ่มถามเสียงเข้ม

“ขอโทษ...ช่วยครีม...” หญิงสาวพูดได้เพียงเท่านั้น ร่างบางก็ทรุดฮวบลงไปในทันที โชคดีที่ชายหนุ่มรับร่างบอบบางเอาไว้ได้ทัน ก่อนที่ศีรษะจะกระแทกพื้น ดวงตาสีสนิมกวามองร่างบางในอ้อมแขน เขาเห็นใบหน้าสวยหวานมีรอยข้ำ มุมปากแตกจนมีรอยเลือดจางๆ แล้วยังปราบเลือดเปรอะเปื้อนอยู่บนร่างกายของหญิงสาวก็ตกใจไม่น้อย

“ครีม...ครีมได้ยินผมไหม ครีมครับ ครีม” รัชตะร้องเรียกเธอด้วยความตกใจ ชายหนุ่มรีบซ้อนร่างบางขึ้นมาแนบอก กิ่งเดินกิ่งวิ่งพาเธอไปยังรถของเขาที่จอดอยู่ ชายหนุ่มพาปอร์เซ่คันทันนามออกจากหน้าบ้านของหญิงสาว มุ่งหน้าสู่โรงพยาบาลที่ไกลที่สุดทันที

หลังจากส่งคณิตศรเข้าห้องฉุกเฉินเรียบร้อยแล้ว รัชตะก็โทร.สั่ง

ให้โทนี่ไปดูที่บ้านของหญิงสาว เขาอยากรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นที่นั่น ทำไม
คุณิศราถึงได้มีท่าทีตกใจ ขวัญผวา มีคราบเลือดเประอะเปื้อนเต็มตัว
ขนาดนี้ ชายหนุ่มทรุดตัวนั่งลงบนเก้าอี้หน้าห้องฉุกเฉินได้ไม่ถึงนาที
เจ้าหน้าที่ก็ออกมาแจ้งว่าคุณิศราฟื้นแล้ว ราชตะเข้าไปหาเธอในห้อง
ชายหนุ่มพาตัวเองไปยืนชดริมเตียงที่หญิงสาวนอนอยู่

“เกิดอะไรขึ้นคริม บอกผม” แม่น้ำเสียงที่ถ้ามออกไปติดจะดุดัน
แต่ก็แฝงเอาไว้ด้วยความห่วงใยไม่น้อย คุณิศราน้ำตาไหลพราก
หญิงสาวขยับตัวลุกขึ้นนั่งโดยที่ชายหนุ่มช่วยประคองเธอเอาไว้

“คุณวิลล์...”

“ผมถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับคุณ” ราชตะถามย้ำคำถามเดิม แต่
หญิงสาวยังคงเงียบ เมื่อลืมตาขึ้นมาแล้วเห็นหน้าเขา คุณิศราคิดถึง
เพียงแต่ความผิดที่ตัวเองก่อเอาไว้เท่านั้น เธอไม่ได้นึกถึงเรื่องราว
เลวร้ายที่เกิดขึ้นกับตัวเองเมื่อชั่วโหม่งก่อนเลยสักนิด

“ผมถามคุณอยู่นะคริม”

“คุณวิลล์ คุณวิลล์คะ คริม...” คุณิศราอีกอึก น้ำตาไหลออกมา
เธอยกมือขึ้นปิดหน้าด้วยความเสียใจ ราชตะเห็นแหวนที่อยู่บนนิ้วกลาง
ข้างขวาแล้วชบครามแน่น เขาไม่ลืมน่าไปหาเธอด้วยสาเหตุอะไร เขาจำ
แหวนวงนี้ได้ดี จำได้ดีทีเดียว

“คุณิศรา...” ราชตะเรียกชื่อจริงของเธอด้วยน้ำเสียงเข้มจัด

“ขอโทษ...คริมขอโทษ” ในที่สุดเธอก็พูดมันออกมา หญิงสาว
สะอื้นจนตัวโยน ราชตะแหม้มปากแน่น พยายามควบคุมสติและอารมณ์
ของตัวเองเอาไว้อย่างสุดความสามารถ ก้อนเนื้อที่โพรงอกด้านซ้าย
กระหน่ำแรงราวกับมันจะทะลุออกมาจากด้านใน ดวงตาสีสนิมแดงกำ
ทั้งโกรธ ทั้งเสียใจ

แต่กระนั้นเขาก็ยังกัดฟันถามคำถามออกไป เพื่อที่จะได้คำตอบ
ที่ชัดเจน แม้อาจจะกลัวไม่ใช่น้อยก็ตาม จนกระทั่งนาฬิกา ราชตะก็ยังภาวนา

ขอให้สิ่งที่เขากลัวไม่เป็นจริง ขอให้มันเป็นเพียงความเข้าใจผิด แหวนแบบนี้ ใครๆ ก็มีได้ไม่ใช่หรือไง ชายหนุ่มยังคงพยายามหาเหตุผลให้ตัวเองอยู่

“คุณขอโทษผมเรื่องอะไร” เมื่อได้ยินน้ำเสียงเย็นชานั้น คณิศราก็เงยหน้าขึ้นมา ดวงตากลมโตที่ฉ่ำวาวไปด้วยน้ำตา สบเข้ากับดวงตาคู่คมที่แดงก่ำ หญิงสาวแหม้มปาก สูดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ แล้วสรวลทุกอย่างดังที่ตั้งใจเอาไว้

“ครีมเป็นคนเอาระเบิดไปวางที่ห้องน้ำ ลานจอดรถ แล้วก็คลังสินค้ำ ครีมขอโทษ เขาบอกครีมว่าเป็นระเบิดปลอม เขาขู่ครีม... ถ้าครีมไม่ทำ เขาก็จะ...” หญิงสาวพูดได้เพียงเท่านั้นก็ก้มหน้าร้องไห้ คิดถึงคำขู่ที่เอริกขู่เอาไว้ ชีวิตมารดาของเธออยู่ในกำมือเขา คณิศรามีตมหนทางแล้วจริงๆ จึงได้ทำ

ระตะขบครามแน่น เหมือนระเบิดลงที่กลางใจ แม้จะเตรียมใจมาบ้างแล้วกับคำตอบที่จะได้รับ แต่พอเป็นเธอเข้าจริงๆ ได้ยินจากปากเธอเอง ชายหนุ่มก็เจ็บปวดอย่างแสนสาหัส คำภาวนาของเขาไม่เป็นผล เป็นคณิศราจริงๆ หัวใจของระตะเหมือนถูกมีดกรีดจนไม่เหลือชิ้นดี มันปวดหนึบ จนแทบจะเต้นต่อไปไม่ไหว

“เขาที่เธอพูดถึง มันเป็นใคร” สรรพนามที่เปลี่ยนไปทำให้คณิศราต้องกำมือแน่น แต่ก็ยอมตอบโดยไม่เกียงงอน

“เอริก ฮาร์เวน ค่ะ”

ชื่อที่ได้ยินทำให้อารมณ์โกรธพุ่งสูงขึ้น เป็นมันจริงๆ ที่ตามจ้องล้างจ้องผลาญเขาไม่เลิก เมื่อไม่นานมานี้ก็เป็นมันอีกเหมือนกันที่ปล่อยข่าวสร้างควมวุ่นวายให้โอลเซนต์มาแล้ว เห็นทีคราวนี้จะปล่อยเอาไว้ไม่ได้

“ฉันจัดการมันแน่ ส่วนเธอก็ไม่มีข้อยกเว้นเช่นกัน” ระตะพูดจบก็เดินออกไป จัดการจ่ายค่ารักษาพยาบาล แล้วพาเธอลับไปยัง

คอนโดมีเนียมหรูย่านชานเมือง ซึ่งจะใช้เป็นสถานที่กักกันเชลยสาว เธอจะต้องได้รับโทษจากความผิดที่ก่อ และเขาจะเป็นคนพิพากษาด้วยตัวเอง

6 เวลาผ่านไปราวๆ ครึ่งชั่วโมง อาร์ตี้ที่ถูกไม่เบสบอลตีจนสลบ ก็เริ่มรู้สึกตัว ชายวัยกลางคนขยับตัวเล็กน้อย รู้สึกเจ็บที่บริเวณกลางศีรษะจึงได้จับดู เมื่อสัมผัสได้ถึงความเปียกแฉะก็รีบดึงมือออกมาดู เลือดสีแดงติดอยู่ที่ฝ่ามือ ทำให้ความโกรธพุ่งขึ้นหลายเท่าตัว

“หนังตัวดี ฉันไม่ปล่อยแกเอาไว้แน่” อาร์ตี้คำรามกร้าว ย้อนคิดกลับไปถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขาพาคณิศรากลั้มมาที่บ้าน หญิงสาวขอตัวขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าบนห้อง ชายวัยกลางคนจึงไปหยิบเหล่าที่เก็บเอาไว้มาตี้ม พร้อมวางแผนในใจ อย่างไรก็ตามนี่คณิศราต้องเปลี่ยนสถานะจากลูกเลี้ยงมาเป็นเมีย อาร์ตี้รอคอยมานาน วันนี้โอกาสเหมาะสม เขาไม่มีทางปล่อยให้เธอหลุดมือเป็นแน่

ชายวัยกลางคนกรอกเหล้าเข้าปาก แล้วเดินขึ้นไปยังห้องนอนของลูกเลี้ยงสาว เขาพยายามเปิดประตูเข้าไป แต่เมื่อมันถูกล็อกจากข้างใน จึงเคาะเบาๆ พร้อมเอ่ยเรียก

“ครีม ครีม เปิดประตูหน่อยสิครีม”

“แต่ตี้มอะไรหรือคะ” คณิศราถาม หลังจากที่เปิดประตูออกมา

“ทำไมยังไม่อาบน้ำอีก” อาร์ตี้เอ่ยถาม หลังจากที่กวาดสายตามองแล้วพบว่าลูกเลี้ยงคนสวยยังอยู่ในชุดเดิม

“ครีมคิดอะไรเพลินไปหน่อยค่ะ แต่กำลังจะอาบน้ำแล้ว ว่าแต่แต่ตี้มอะไรหรือเปล่าคะ” คำถามนั้นทำให้อาร์ตี้กระตุกยิ้ม แล้วขยับเข้าไปหา คณิศราจึงขยับหนี

“ไม่เป็นไร ยังไม่อาบน้ำก็ไม่มีไร ยังไงตัวเธอก็หอมอยู่แล้ว”

ชายวัยกลางคนพูดออกมา มองเรือนร่างบอบบางตรงหน้าด้วยสายตา
หมายมาด จู๋โจมด้วยความรวดเร็ว เอื้อมมือไปดึงรั้งร่างบางมากอด
ซุกโอบหน้าอกกับซอกคอ ลูบไล้กายบางปะปะไปทั่วอย่างหยาบคาย

คณิตศราถึงกับตัวแข็งทื่อ ชั่วครู่หญิงสาวก็ได้สติ ผลักอาร์ตี้
ออกไปเต็มแรง ชายวัยกลางคนเซไปเล็กน้อย เพียงก้าวเดียวเท่านั้น

“แต่จะทำอะไร” เธอถามเสียงสั้น

“ก็ทำให้เธอเป็นเมียฉันไง” อาร์ตี้ตอบเสียงดัง หญิงสาวถึงกับซ็อก

“ครีมเป็นลูกแต่ไหน”

“ไม่ใช่ เธอไม่ใช่ลูกฉัน ฉันไม่เคยมองว่าเธอจะเป็นลูกฉันได้เลย
สวยๆ แบบนี้ หุ่นดีแบบนี้ จะเป็นลูกฉันไปได้อย่างไร เสียตายแย่” อาร์ตี้
ตอบพลางกวาดสายตามองหญิงสาวอย่างหยาบคาย คณิตศราตัดสินใจ
วิ่งออกมาจากห้อง แต่ถูกพ่อเลี้ยงคว้าแขนเอาไว้ได้ทัน

“จะไปไหน มานี้ มามีความสุขกันดีกว่า”

“ไม่! ปล่อยนะ ปล่อยครีม”

“ไม่มีทาง ฉันรอโอกาสนี้มานาน ฉันจะไม่ยอมพลาดแน่ๆ เป็น
เมียฉันดีกว่าดีกว่าครีม” คนที่มีศักดิ์เป็นพ่อเลี้ยงมองด้วยสายตาที่กระหาย

“ไม่! บอกว่าไม่” คณิตศราตอบเสียงกร้าว แล้วกัดที่ข้อมือของอาร์ตี้
เต็มรัก ชายวัยกลางคนร้องออกมาด้วยความเจ็บ ขอมปล่อยข้อมือเล็ก
พร้อมกับสะบัดฝ่ามือลงบนใบหน้างามอย่างไม่อ้อมแรงเลยสักนิด

เผียะ!

คณิตศราหน้าหันไปตามแรงตบ มุมปากแตก เลือดไหลลงมาทันที
“เลี้ยงไม่เชื่อง! ถึงเวลาที่เธอต้องตอบแทนฉันแล้ว” อาร์ตี้บอก
ก่อนจะลากร่างบางเข้าไปในห้อง เหวี่ยงเธอลงบนที่นอนอย่างไม่ถนอม
เลยสักนิด คณิตศรารีบกระโดดตัวหนี

“หนียังไงก็ไม่พ้นหรอก ขอมฉันดีกว่า ดีกว่า”

“ไม่ ไม่มีทาง ครีมยอมตาย” หญิงสาวตวาดออกมา อาร์ตี้

กระตุกยิ้มร้ายๆ แล้วโถมกายเข้าไป คณิศราพลิกตัวหลบ แต่ไม่พ้น จึงถูกร่อมทับเอาไว้ แต่หญิงสาวก็สู้ยิบตา ยกเท้าถีบไปที่กึ่งกลางลำตัวของอาร์ตี้ แรงถีบมากพอที่จะทำให้ชายวัยกลางคนสะดุ้ง พลิกตัวนอนร้องโอดโอย เธอจึงรีบลงจากเตียง แล้ววิ่งลงมาจากบ้าน

อาร์ตี้ไม่ยอมแพ้ รีบลุกตามมาทันที มือหยาบคว่ำแขนเรียวเอาไว้ หญิงสาวจึงใช้มือข้างที่ว่างทุบตีเขา เมื่อถูกต้อนเข้ามาจึงคว้าโคมไฟฟาดเข้าที่ใบหน้า ไม่ว่าจะมียะไรใกล้มือคณิศราก็คว้าแล้วใช้ฟาดไม่ยั้ง เธอบัดปายมือไปเรื่อยๆ จนกระทั่งปะทะเข้ากับวัตถุบางอย่างจึงคว้าเอามาฟาดลงบนศีรษะอีกฝ่ายโดยไม่ยอมแรงสักนิด

“ไอ้ย!” อาร์ตี้ร้องออกมาแล้วทรุดตัวลงกับพื้น ยกมือกุมศีรษะ

“มะ...ไม่...ไม่นะ” คณิศราตกใจไม่น้อย เมื่อเห็นเลือดที่ไหลลงมาตามข้างแก้มของพ่อเลี้ยง เธอกำลังจะวิ่งหนี แต่อาร์ตี้ก็คว้าเอวบางเอาไว้ได้เสียก่อน หญิงสาวจึงหวีดร้องออกมา

“กรรี๊ดดด” มือบอบบางผลักร่างใหญ่ออกไป พร้อมกับหลับหูหลับตาเหวี่ยงวัตถุในมือออกไป โดยไม่สนใจว่ามันจะไปตกที่ตรงไหน ทว่าแสงจะไซค์ดีเมื่อวัตถุในมือฟาดจิ้งๆ ที่ปลายคางของชายวัยกลางคน จนสลบกลางอากาศ

ตุ๊บ!

เสียงวัตถุที่ตกลงกระทบพื้นทำให้คณิศราลืมตาขึ้น เห็นอาร์ตี้นอนอยู่กับพื้น หญิงสาวกวาดสายตาไปรอบๆ จึงเห็นว่าไม่เบาสบอลมีคราบเลือดติดอยู่ นี่เองสินะ อาวุธที่ช่วยชีวิตเธอเอาไว้

หญิงสาวยกมือปิดปากด้วยความตกใจ ดวงตาเอ๋อคลอด้วยน้ำตา แล้วรีบวิ่งออกจากบ้านอย่างไม่คิดชีวิต จนกระทั่งเปิดประตูออกมาเจอกับรถตะ จึงได้โผกอดเขาแน่น และร้องขอให้เขาช่วยอย่างไม่อาย ตอนนั้นสิ่งเดียวที่คณิศราคิดคือ เขาเป็นที่พึ่งเพียงหนึ่งเดียวของเธอ

2

สับสน

รชตะผลักร่างบางจนเธอเสถลาเข้ามาในห้องกว้าง คณิศรา กวาดสายตามองสถานที่ที่ไม่คุ้นตา แล้วหันกลับไปมองคนที่พาเธอมา ด้วยดวงตาที่ยังคงฉ่ำวาวไปด้วยหยาดน้ำตา

“คุณพาคريمةมาที่ไหนคะ” หญิงสาวเอ่ยถามเสียงสั่น

“คอนโดฯ ฉัน ต่อไปนี้เธอต้องอยู่ที่นี่ จนกว่าฉันจะคิดออกว่า ฉันควรจะลงโทษเธออย่างไร” รชตะบอก

“ครีมนรู้ว่าสิ่งที่ครีมนำมันผิด ครีมนขอโทษ ครีมนไม่ได้หวังว่าคุณจะยกโทษให้ คุณจะส่งครีมนให้ตำรวจก็ได้นะคะ” คณิศราพูดขึ้น น้ำตาหยดเล็กๆ ไหลลงมาตามแก้มนวล รชตะถึงกับขบขบกรามแน่น เขาขยี้มมือลงบนต้นแขนเรียวแล้วดึงร่างบางเข้าหาตัว

“อย่ามาทำร้ายฉัน”

“ครีมนไม่ได้ทำร้าย ครีมนพูดจริงๆ ค่ะ ครีมนพร้อมยอมรับโทษ แต่ครีมนอยากจะทำอะไรสักอย่างจะได้ไหม” หญิงสาวเสียงสั่น ตอนนั้น

สิ่งที่เธอเป็นห่วงที่สุดคือความปลอดภัยของมารดา เธอยอมติดคุกยอมตายก็ได้ แต่ขอจัดการเรื่องของมารดาให้เรียบร้อยก่อน

“คิดว่าตัวเองเป็นใคร มีสิทธิ์อะไรมาขอฉัน เท่าที่เธอทำ มันยังสร้างความเดือดร้อนให้ฉันไม่พออีกเธอ ไม่ละอายใจบ้างหรือไงคะคุณศร่าหน้าดำนั้น” รัชตะพ่นวาจาร้ายๆ ใส่เธอไม่ยั้ง ก่อนจะเหวี่ยงเธอลงบนโซฟา

“ไอ้ะ!” หญิงสาวอุทานออกมาด้วยความเจ็บ รัชตะเม้มปากเก็บมือซ่อนเอาไว้ในกระเป๋ากางเกงสแล็ก ไม่ใช่ว่ากลัวอดใจไม่ไหวจะทำร้ายเธอเข้า เขากลัวตัวเองจะใจแข็งไม่พอ ไปดึงร่างบางมากอดปลอบเสียมากกว่า

“แค่นี้เจ็บเธอ ด้านอย่างเธอ ความรู้สึกแค่นี้ไม่น่าระคายผิว” รัชตะยังคงสาธตวาจาไม่น่าฟังใส่เธออย่างต่อเนื่อง คุณศร่าเม้มปาก เธอไม่ส่งเสียงอะไรออกมาอีก เข้าใจดีว่าเขาคงโกรธเธอมาก หญิงสาวซ่อนสายตามองชายหนุ่มที่ยืนตระหง่านตรงหน้า

“ไม่มีอีกแล้วใบหน้าหล่อคมที่แต่งแต้มด้วยรอยยิ้มใจดี ไม่มีอีกแล้วสายตาวិวิบแว่นอบอุ่นที่เคยมองมา หญิงสาวเมินหน้าหนี เธอไม่อยากเห็นความเกรี้ยวกราดของเขาเลยสักนิด

“ขออนุญาตครับบอส” เสียงโทนี่ที่ตั้งขึ้นทำให้สงครามเย็นระหว่างรัชตะกับคุณศร่าต้องยุติลงชั่วคราว

“ไปคุยกันที่ห้องทำงาน” เขาพูดเพียงเท่านั้นก็เดินออกไป โทนี่มองมือระเบิดสาว แล้วเดินตามเจ้านายเขาไป

“ได้เรื่องไหมโทนี่”

“ครับบอส ผมกลับไปที่บ้านคุณครีมา แต่ไม่เจอใครเลย มีร่องรอยการต่อสู้ มีคราบเลือดบนพื้น แต่ไม่พบใครที่นั่นเลยครับ” โทนี่รายงาน รัชตะถึงกับขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ร่องรอยการต่อสู้ คราบเลือดนั่นเธอ” เขาเอ่ยขึ้นเป็นเชิงถามไว้ลี ตอนที่เธอวิ่งออกมาเจอเขา ใบหน้าสวยหวานมีรอยข้ำเหมือนโดน

ทำร้าย โทนี่ยังจะคราบเลือดที่ติดเสื้อผ้าของเธออยู่อีกล่ะ

“ครับ ข้าพของกระจัดกระจาย มีรอยเลือดอยู่ที่พื้น คิดว่าน่าจะมีคนบาดเจ็บ”

“เอริคมันส่งคนมาทำร้ายครีมหรือเปล่า” นั่นคือสิ่งที่รัชตะคิด

“บอสหมายความว่า...”

“ครีมเป็นคนเอาระเบิดไปวางตามจุดต่างๆ” รัชตะตอบอย่างไม่ปิดบัง โทนี่แทบไม่อยากจะเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่า มีระเบิดสาวในคลิบกับคนละครามีรูปร่างและท่าทางที่คล้ายกันจริงๆ

“อะไรนะครับ คุณครีมเนี่ยนะครับ” บอดีการ์ดหนุ่มถามย้ำอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

“เธอสารภาพกับฉันเอง ว่าเธอเป็นคนทำทั้งหมด คนที่สั่งคือเอริค”

“เป็นไปได้ไหมครับว่ามันจะส่งคนมาเก็บคุณครีม” โทนี่ตั้งข้อสงสัย

“ฉันก็คิดอย่างนั้น นายจัดการเก็บคลิบวิดีโอที่มือออกไปให้หมด แล้วทำลายทิ้งอย่าให้เหลือ สิ่งทุกคนที่รู้เรื่องคลิบนั้นห้ามพูดอะไรทั้งสิ้น นอกจากคำว่าไม่รู้และไม่เห็นเท่านั้น” รัชตะสั่งเสียงเข้ม

“ได้ครับ บอสไม่ต้องห่วง ผมจะจัดการเรื่องนี้เอง”

“ขอบใจ แล้วคนที่คนส่งมาล่ะ ตอนนี้อยู่ที่เซฟเฮาส์หรือเปล่า”

“ครับ”

“นายจัดการรีดความลับจากปากมันหรือยัง”

“จัดการแล้วครับ แต่ไม่อยากจะบอกมือ กลัวว่ามันจะตายเสียก่อน”

“ดี ฉันจะไปจัดการมันเอง ถ้าไอ้เอริคส่งมันมา ฉันจะปิดบัญชีซะทีเดียว” รัชตะบอกเสียงเหี้ยม

“ครับ บอสครับ คุณนิคฝากมาบอกบอสว่า จะเป็นคนเคลียร์เรื่องนี้เอง”

“ไม่ได้ เรื่องนี้ไม่เกี่ยวกับนิคซิโอ”

“ถ้าอย่างนั้นบอสคงต้องเคลียร์กับคุณนิกเองแล้วละครับ” โทนี่บอก รชตะพยักหน้ารับรู้ เขาเข้าใจความรู้สึกของน้องเขยดี คงจะโกรธไม่น้อย และอยากล้างแค้นเต็มทนแล้วเหมือนกัน

“ไปเซฟเฮาส์” รชตะสั่งเสียงเรียบ แล้วเดินออกไปจากห้องทำงาน โดยมีโทนี่เดินตาม ชายหนุ่มไม่แม้แต่จะมองคณิตราด้วยซ้ำ เขาเดินผ่านเธอไปราวกับเธอเป็นอากาศธาตุ

ครึ่งชั่วโมงต่อมา รชตะและนิกาซิโอดีจึงมายืนตระหนางอยู่ที่กลางห้องโถง ในเซฟเฮาส์แห่งหนึ่งย่านซานเมือง หลังจากที่ถูกลงกันได้ว่าจะร่วมมือกันจัดการคนร้าย รชตะก็ยอมให้นิกาซิโอดีอ้างความเป็นสามีของรลิกาเข้าร่วมกระบวนการรีดความจริงด้วย น้องเขยของเขาจึงมายืนอยู่ตรงนี้ คีกระหว่างพี่เมียกับน้องเขยจึงต้องสงบลงชั่วคราว

โทนี่เหวี่ยงคนที่อยู่ในมือลงบนพื้นห้องเต็มแรง จนมันปลิวไปกองอยู่ที่ปลายเท้าของคนที่ยืนอยู่ รชตะหรีตามองผู้ชายที่หน้าตาดำยับยืนตรงหน้า เขาแน่ใจว่าไม่เคยเห็นหน้า หรือไม่เคยรู้จักมาก่อน ผู้กุมบังเหียนโอลเซนต์ขยับตัวนั่งลงบนปลายเท้า เอื้อมมือไปบีบปลายคางของคนตรงหน้า ดวงตาคู่คมเรียบสนิทจนยากที่จะคาดเดาความรู้สึก นิกาซิโอดีเพียงแค่อหรีตามองเท่านั้น

“กล้าดียังไงถึงคิดจะมาแตะต้องน้องสาวฉัน” รชตะถามเสียงเย็น จ้องมองคนตรงหน้าที่กำลังหวาดกลัว ดูจากสภาพแล้วคงโดนรีดความจริงมาไม่น้อย ไม่อย่างนั้นคงไม่ละเทะขนาดนี้ ทว่าคนถูกถามกลับไม่ตอบ รชตะจึงเสแยะยิ้มออกมา ชายหนุ่มยืดตัวขึ้นแล้วตัวดปล่อยเท้าเข้าที่ปลายคางอีกฝ่าย จนร่างใหญ่ดีดตัวขึ้นจากพื้น แล้วกลิ้งหลุนๆ ไปหลายตลบ

ทั้งรชตะและนิกาซิโอดีต่างก็ลงมือรีดความจริงไม่ยั้ง จนกระทั่งชื่อผู้ว่าจ้างหลุดออกมาจากปากของคนร้าย...เอริค ฮาร์เวน ชื่อที่ได้ยินทำให้รชตะถึงกับชบครามแน่น

“คิดไว้อยู่แล้วว่าต้องเป็นมัน โทนี่ เอาตัวมันไป เราจะไปเยี่ยม เอरिक ฮาร์เวน ถึงถิ่น” รัชตะลั้ง แล้วเดินออกไป ตามด้วยนิคาซีโอ

ไม่นานนักสองหนุ่มก็มาถึงบ้านหลังใหญ่ที่อยู่ย่านชานเมือง นิคาซีโอกวาดสายตามองสิ่งปลูกสร้างขนาดใหญ่ตรงหน้า นี่เป็นครั้งแรก ที่เขามาถึงบ้านเอरिक ปกติเจอกันตามงานเลี้ยง ไม่เคยสนิทกันแม้แต่หน่อย แต่ก็ต้องชื่นชม ไอนี่มันกล้ามากที่ปลูกให้เสียหลักอย่างรัชตะตื่นขึ้นมาได้

“มีธุระอะไรกับผมหรือครับคุณวิลล์ คุณนิก” เอरिकทักทาย เสียงเย็น รัชตะจึงกระตุกยิ้มร้ายๆ

“ฉันพาคนของแกมาส่งคืน พร้อมหวังจะให้บทเรียนที่แสนเจ็บปวด กับแกด้วย”

“เรื่องอะไรกันครับ”

“ละครตบตามันจบลงแล้ว คนของแกทำงานช้านะ เวลาผ่านไป หลายชั่วโมงยังไม่รายงานเจ้านายว่าความลับถูกเปิดโปง แกส่งคน ไปวางระเบิดห่างฉัน แล้วก็ขู่ฆ่าน้องสาวฉัน โทนี่ เอาคนของเอริกลงมา ส่งให้ถึงมือเจ้านายมันหน่อยสิ” รัชตะลั้งคนของตัวเอง ซึ่งก็ไวทันใจ ลากคนที่เจ็บสะบักสะบอมลงมาจากรถแล้วเหวี่ยงลงบนพื้น เอरिकถึงกับ ยืนนิ่ง

“จะกล่าวหาใครต้องมีหลักฐานนะครับคุณวิลล์”

“คนของแกสารภาพหมดแล้ว กล้ามากที่คิดจะทำร้ายเมียฉัน ทั้งๆ ที่เราไม่เคยบาดหมางอะไรกัน” นิคาซีโอพูดเสียงเย็น สาวเท้าเข้าไป ใกล้ซั้ๆ ดวงตาคู่คมจับจ้องอยู่ที่อีกฝ่ายอย่างไม่ยอมละสายตา

“หึ! ก็แค่อดีตเมีย คุณจะใส่ใจทำไม หรืออยากจะมีปัญหากับผม” เอरिकพูดเสียงเยาะ นิคาซีโอจึงส่ายยิ้มร้าย

“จู้ๆ ข่าวกองของนายนี้ไม่ได้เรื่องเลยอะ ลิลลี่ไม่ใช่อดีตเมีย แต่เป็นเมียของฉัน แล้วแกก็โง่มากที่กล้าแตะต้องเธอ ฉันไม่รู้ว่าจะ แกกับวิลล์มีปัญหาอะไรกัน แต่ที่ฉันรู้และยอมไม่ได้คือแกกล้าแตะต้อง

เมื่อยฉัน”

“แล้วคุณจะทำอะไรผมได้ ในเมื่อที่นี่เป็นอาณาเขตของผม” พุดจบเอरिकก็ส่งสัญญาณให้ลูกน้องของตัวเองออกมาล้อมรชตะและนิกาซีโอเอาไว้ เท่ากับว่าตอนนี้สองหนุ่มตกอยู่ในวงล้อมของศัตรูที่ดูกระหายการต่อสู้เป็นอย่างมาก โทนี่และเจคอบที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว ต่างก็หันมามองหน้ากัน

“จะเอาแบบนี้ใช่ไหม” รชตะถามเสียงเย็น พลังถลกแขนเสื้อขึ้นมาด้วยท่าทางที่ไม่ได้ดูเดือดร้อนกับเหล่าชายฉกรรจ์เกือบสิบคนที่อยู่รอบๆ ตัว

“เข้าถ้าเสื้อ แล้วคิดจะเดินออกไปง่าๆ งั้นเหรวิลล์” เอरिकพูดขึ้น รชตะจึงหัวเราะออกมาด้วยน้ำเสียงกังวาน

“กล้าเรียกตัวเองว่าเสื้อ ทั้งๆ ที่เป็นได้แค่หมาลอบกัด แก่ประเมินตัวเองสูงไปหรือเปล่าเอरिक” ลิ่นเสียงของรชตะ นิกาซีโอก็พุ่งตัวเข้าหาเอरिक แต่คนของเจ้าถิ่นก็เข้ามาขวางไว้ ชายหนุ่มจึงซัดมันจนนอนจุกลงกับพื้น รชตะจัดการต่อ โทนี่กับเจคอบจึงบุก กลายเป็นเหล่าชายฉกรรจ์ต่างก็ซัดกันนัวอย่างไม่มีใครยอมใคร เอरिकเห็นสถานการณ์ไม่ดี เตรียมจะหนี รชตะตาไว จึงตะโกนบอกนิกาซีโอ

“นิค จัดการมัน”

นิกาซีโอรีบพุ่งตัวไปจับเอरिकเอาไว้ ล็อกคอแน่น อีกฝ่ายดิ้นรน จึงถูกนิกาซีโอเหยียดลงกับพื้น ซึ่งเป็นจังหวะเดียวกับที่สองบอดีการ์ดหนุ่มควบคุมสถานการณ์ไว้ได้ นิกาซีโอเหยียบหน้าอกของเอरिकเอาไว้ เขายื่นมือออกไป เจคอบจึงได้ส่งปืนให้

“ฉันจะแจ้งตำรวจ” เอरिकพูดขึ้น นิกาซีโอหัวเราะลั่น ก่อนจะลั่นไกปืน

ปัง!

กระสุนปืนร้อนๆ พุ่งผ่านเฉียดใบหูของเอरिकไปนิดเดียว จนรู้สึก

ได้ถึงลมร้อนผ่าว ดวงตาเหลือกลานด้วยความกลัว นิคาสีโอบกระตุกยิ้ม
เหยี่ยมเกรียม ถอนฝ่าเท้าออกจากหน้าอกของอีกฝ่าย แล้วย่อตัวนั่งลง
กดปลายกระบอบป็นลงบนหน้าอกของมัน

“คิดว่าจะมีชีวิตอยู่รอดถึงแจ้งความอย่างนั้นหรือ คิดผิดแล้ว”

“พวกแกมันสารเลว” เอริคตะโกนออกมา

“ฉันเลวเฉพาะกับคนที่เลวกว่าฉันก่อน” รัชตะवाद

“แล้วน้องสาวฉันไปทำอะไรให้แก แกถึงทำร้ายเธอ แอนนี่รักแก”

เอริคกระซอกเสียงถมรชตะ ดวงตาเกรี้ยวกราดรุนแรง

“ฉันไม่เคยรักแอนนี่ แล้วก็ไม่เคยทำร้ายเธอด้วย”

“แต่แกก็ทำให้เธอท้อง แล้วไม่ยอมรับ”

“เด็กในท้องแอนนี่ไม่ใช่ลูกฉัน ฉันไม่เคยนอนกับเธอ” รัชตะยืนย่น
เอริคจึงหัวเราะลั่น

“โกหก! แอนนี่ไม่เคยโกหกฉัน เธอบอกฉันก่อนจะตายว่าท้อง
กับแก”

“นี่สิคะ ที่เป็นสาเหตุให้แกสร้างปัญหาให้ฉันมาตลอด เปิดหูเปิดตา
ฟังคนอื่นบ้างเอริค ฉันกับน้องสาวแกไม่เคยมีอะไรกัน เพราะฉะนั้น
เด็กในท้องแอนนี่ไม่ใช่ลูกฉัน”

“ฉันไม่เชื่อ” เอริคवादลั่น

“นั่นมันก็เรื่องของแก”

“แกจะต้องเจ็บปวดเหมือนที่ฉันเจ็บ วิลล์ ฉันรู้ว่าแกรักน้องสาว
แกมาก ฉันจะฆ่าน้องแกทิ้ง ให้เหมือนกับที่แกทำให้น้องสาวฉันตาย
แต่น้องสาวแกสวยเป็นบ้าเลยว่ะ จริงๆ ฉันน่าจะจับตัวมันมาแล้วข่มขืน
ให้สาแก่ใจก่อนจะฆ่าทิ้ง” เอริคพูดขึ้น ก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างบ้าคลั่ง

ผลัก!

ปลายเท้าของนิคาสีโอบตัวตักเข้าที่ใบหน้าของเอริคเต็มแรงจนอีกฝ่าย
เลือดกบปาก แต่ยังไม่สาแก่ใจ ชายหนุ่มกระซอกผมมันขึ้น แล้วจ่อ

ปลายกระบอกลงไปที่ลำคอของมัน

“คนที่คิดระยำกับเมียฉัน มันจะไม่ได้ตายดี” นิคาสีโอฟุดด้วย น้ำเสียงล่อลวง ปลายนิ้วแตะที่ไถ่ป็น

“เฮลลี ช่างมันเลยนิคาสีโ” เอริคทำทหาย

“อย่านึก มีอนายไม่ควรจะเปื้อนเลือดเพราะเรื่องของฉัน” รัชตะปราม พร้อมดึงป็นออกจากมือห้องเขย แล้วโยนให้เจคอบ

“แต่ฉันจะไม่ยอมให้ไอ้เลวนี้มีชีวิตอีกต่อไป” นิคาสีโอฟุดพร้อมกับ ตะปบมือลงบนลำคอของเอริค อีกฝ่ายตาเหลือกเพราะขาดอากาศหายใจ รัชตะกระชากไถ่ล่นห้องเขยออกมา

“ฉันจะให้นายช่ามัน หลังจากทีฉันพิสูจน์ให้มันตาสว่างแล้ว ว่าฉันไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับแอนนี่ มันจะได้ตายตาหลับ โทนี่เอาตัวไป” รัชตะสั่ง คนของเขาจึงมาลากตัวเอริคไป นิคาสีโอดีหน้า อีกฝ่ายด้วยปลายนิ้วที่สั่นระริกด้วยความโกรธ ดวงตาคู่คมฉายแววเกรี้ยวกราด

“เจคอบ ลังคนของเราประกบมันไว้ ช่วยโทนี่อีกแรง” นิคาสีโอดีหันไปสั่งคนของเขา

“ครับบอส”

“นายกลัวฉันจะปล่อยมันไปหรือไง มันทำร้ายห้องสาวฉันนะ ฉันไม่ปล่อยมันไปแน่ๆ” รัชตะพุดขึ้น

“ลิลลี่เป็นเมียฉัน ฉันควรมีส่วนในการจัดการกับมันบ้าง วันนี้ฉันไม่ช่ามันให้ตายคามือก็ดีเท่าไรแล้ว ฉันไม่คิดว่านายจะมีเรื่องน้ำเน่าแบบนีวิลล์” นิคาสีโอฟุดอย่างหัวเสีย

“อย่าว่าแต่นายเลย ฉันเองก็ไม่ได้คิดว่าตัวเองจะเจอเรื่องงี่เง่าบ้าบบแบบนี้เหมือนกัน ไอ้พี่ที่มันรักห้องไม่ลืมหูลืมตา มันน่ายั้งทิ้งซะมด” รัชตะพุดด้วยความโมโห นิคาสีโอดีถึงกับเปลี่ยนอารมณ์ในทันที จากทีกำลังโมโหกลับหลุดข้อออกมา

“นายดำตัวเองหรือดำมัน”

“นิค! การที่นายช่วยฉันคราวนี้ ไม่ได้หมายความว่านายจะพูดหรือทำอะไรก็ได้นะ” รชตะเสียงเข้ม มองน้องเขยด้วยสายตาขุนขวาง นिकासโอเล็γκิ้วขึ้น แล้วเดินไปขึ้นรถที่เจคอบเปิดประตูรอไว้ ไม่แยแสต่ออาการหัวเสียของพี่เมียแม่แต่น้อย

“ทำไมเรื่องเง่าปัญญาอ่อนแบบนี้ต้องมาเกิดกับฉันด้วยวะ” รชตะบ่นด้วยความหงุดหงิด มันไม่ใช่เรื่องที่ควรจะเกิดขึ้นแล้วสร้างความเสียหายได้มากมายขนาดนี้เลยจริงๆ

รลิกาอำแขนออกทันทีที่เห็นพี่ชายเดินเข้ามาในห้องพักของเธอ รชตะเองก็คิดว่าตัวน้องสาวเข้าสู่อ้อมกอด กอดจูบลงบนศีรษะเล็กที่ซุกซบอยู่กับอกเขา ฝ่ามือใหญ่ลูบไล้แขนเรียวเบาๆ อย่างปลอบขวัญ

“เป็นยังไงบ้างลิลลี่”

“ลิลลี่โอเคค่ะ พี่วิลล์ละคะเป็นยังไงบ้าง”

“พี่ก็โอเค ไม่มีปัญหาอะไรให้หนักใจหรอก”

“ถึงมีก็ไม่ใช่อุปสรรค ไม่มีอะไรที่พี่ชายของลิลลี่จัดการไม่ได้อยู่แล้ว พี่ชายของลิลลี่เก่งที่สุดในโลก” รลิกาฉอเลาะพี่ชายอย่างน่ารัก รชตะอมยิ้มน้อยๆ กอดปลายจมูกและริมฝีปากลงบนศีรษะเล็กซ้ำแล้วซ้ำเล่า รลิกาคือน้องสาวที่เขารักปานดวงใจ เห็นเธอปลอดภัยเขาก็โล่งใจ

“เข้าใจพูดนะเรา”

“ลิลลี่พูดจริงๆ นะคะ ลิลลี่รักพี่วิลล์นะ เป็นห่วงด้วยค่ะ”

“พี่รู้ พี่เองก็รักและเป็นห่วงน้องที่สุดเหมือนกัน ใครก็ตามที่คิดจะทำร้ายน้อง พี่จะไม่เอามั่นไว้แน่” รชตะคำรามกร้าวที่ปลายประโยค รลิกายิ้มน้อยๆ กับสิ่งที่ได้ยิน นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่พี่ชายเธอพูดอะไรแบบนี้ ทว่ารชตะพูดจนรลิกาชิน และเขาก็ทำตามที่พูดจริงๆ รชตะ

ประคบประหงมดูแลสิการาวกับไขในหิน กับนิคาซิโอสามีของเธอ
ก็ทะเลาะกันมาไม่รู้กี่ยกแล้วเช่นกัน

“เหนื่อยไหมคะพี่วิลล์ ไปพักก่อนไหมคะ”

“ไม่ละ พี่อยากอยู่กับน้องมากกว่า”

“ลิลลี่ไม่เป็นไรแล้วค่ะสบายมาก ไม่ต้องห่วงนะคะ”

“เก่งมากค่ะ คนเก่งของพี่” รชตะพูดเสียงนุ่ม รลิกาจึงสอดแขน
รอบเอวสอบพี่ชาย แล้วแนบหน้ากับอกกว้าง ยิ้มอย่างสุขใจ อ้อมกอด
ของพี่ชายคือเซฟโซนของเธอจริงๆ

“ลิลลี่รักพี่วิลล์มากๆ มากๆ ะๆ” หญิงสาวเงยหน้าขึ้น ส่งคำพูด
ประจบประแจงอย่างน่ารักไปละลายใจคนเป็นพี่ รชตะยิ้มน้อยๆ จุ่มพิต
หนักๆ ที่หน้าผากนูนแก้มข้าง

“พัก่อนได้แล้วเรา อ้อนพี่เก่งจริงๆ” จบสิ้นคำพูดเสนออบอุ่น
ที่แฝงเอาไว้ด้วยความเอ็นดูนั้น ชายหนุ่มก็ประคองน้องน้อยให้นอนลง
แล้วขยับผ้าห่มคลุมร่างบางเอาไว้ มองรลิกาที่ค่อยๆ ปิดเปลือกตาลง
อย่างว่าง่าย

เมื่อลมหายใจของคนเป็นน้องสม่่าเสมอดีแล้ว ชายหนุ่มจึงเดิน
ออกมาเงียบๆ ไม่รบกวนเธออีก เขาแค่แวะมาดูให้เห็นกับตาว่าน้องสาว
สุดที่รักยังคงสบายดี ก่อนจะไปสะสางบัญชีหากองโตที่ยังค้างคา ช่วงนี้
คงต้องยอมถอยให้นิคาซิโอเป็นคนดูแลสิการแทน

ขาวห้างโอลเซนต์ถูกลอบวางระเบิดยังคงได้รับความสนใจอย่าง
ต่อเนื่อง กลายเป็นข่าวที่ได้พื้นที่สื่อมาหลายวันแล้ว ประวัติของ รชตะ
โอลวินเซนต์ ถูกขุดคุ้ยขึ้นมาชี้แจงแถลงไขต่อผู้แสพสื่อ และดูเหมือนว่า
โปรไฟล์สุดเลิศของเขาจะเป็นที่น่าจับตามอง จนทำให้ความหายนะของ
โอลเซนต์ต้องตกเป็นรองไปในทันที โดยเฉพาะสาวๆ ที่ต่างก็กรี๊ดร้อง

ต่อชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา มากความสามารถ ที่สามารถพาโอลเซนต์ ก้าวข้ามวิกฤตไปได้ในเวลาอันรวดเร็ว

“แม้ว่าโอลเซนต์จะโดนระเบิด ราคาหุ้นตกฮวบอย่างที่ไม่เคยเป็น ความเสียหายหลายร้อยล้านดอลลาร์ แต่ไม่น่าเชื่อเลยนะคะว่า รชตะ โอลวินเซนต์ จะสามารถกู้วิกฤตครั้งนี้ได้อย่างรวดเร็ว ทางทีมข่าว ได้ทำสรุปรวบรวมเรื่องราวทั้งหมดเอาไว้แล้ว ไปติดตามชมพร้อมๆ กันค่ะ” หลังจากจบคำพูดนั้น ภาพของ รชตะ โอลวินเซนต์ ก็ปรากฏขึ้น ก่อนที่ประวัติคร่าวๆ ของเขาจะถูกนำมาตีแผ่ ทำให้ผู้คนจำนวนมาก ได้รู้จักกับชายหนุ่มเลือดผสมวัยสามสิบสามปีคนนี้มากขึ้น รวมถึงความยิ่งใหญ่ของโอลเซนต์ที่กำลังแผ่กิ่งก้านสาขาออกไปทั่ว ไม่เพียงแค่นั้นสหรัฐอเมริกาเท่านั้น ตอนนี้นำกำลังก้าวเข้าสู่เอเชียแล้ว และได้รับความนิยมน้อยเลยทีเดียวนะ

“เราได้รู้จักกับผู้บริหารหนุ่มหล่อไฟแรงคนนี้ไปแล้วนะคะ ความสามารถขนาดนี้ ก็พอจะทำให้หลายคนหายข้องใจได้แล้วใช่ไหมคะ ว่าทำไม รชตะ โอลวินเซนต์ คนนี้ถึงได้พาโอลเซนต์ฝ่าวิกฤตเพลิงนรก ออกมาได้สวยงาม” หญิงสาวที่อยู่ในจอสี่เหลี่ยมพูดขึ้นพร้อมรอยยิ้ม ก่อนที่ทีวีขนาดยักษ์จะมีดสนิทลง คณิศราหันไปมองคนที่อยู่ด้านหลัง รชตะจึงส่งสายตาเกรี้ยวกราดมาให้เธอ แล้วเดินออกไป หญิงสาวไม่รู้เลยด้วยซ้ำว่าเขากลับเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร

คณิศรายังอยู่ในชุดเดิม สมบัติชิ้นเดียวที่มีติดตัวอยู่ในตอนนี้คือ โทรศัพท์มือถือถือกลางเก๋ากลางใหม่ที่ติดอยู่ในกระเป๋ากางเกง ตอนนั้นเธอ เอามันออกมาวางไว้บนโต๊ะตัวเล็กตรงหน้า แล้วจ้องมันอยู่อย่างนั้น

“คิดจะทำอะไร” เสียงเข้มๆ ของเจ้าของคอนโดฯ หรุเอ๋อถามขึ้น

“เปล่าค่ะ” หญิงสาวตอบเบาๆ รชตะจึงกระตุกยิ้มที่มุมปาก

“โทร.หาเอริคไหม บอกมันว่าฉันเอาตัวเธอมาขังไว้ที่นี่ หรือจะ โทร.หาตำรวจดี บอกกับพวกเขาว่าเธอถูกฉันจับมาขังไว้ เพื่อว่า

คนพวกนั้นจะช่วยเธอได้”

“ครีมไม่โทร.หาใครทั้งนั้นแหละค่ะ เมื่อไรคุณจะส่งครีมให้ ตำรวจคะ” หญิงสาวเอ่ยถาม ชายหนุ่มจึงกระตุกยิ้มที่มุมปาก หมุน แก้วเหล้าในมือเล่น พนางสาวเท่าเดินเข้ามาหาช้าๆ

“ส่งเธอให้ตำรวจเหอ อย่างมากก็แค่ติดคุกไม่กี่ปี พันโทษแล้ว ก็ออกมาเดินเล่นนอกคุกเหมือนเดิม มันจะไปสาสมอะไรกับความผิด ที่เธอก่อไว้”

“ครีมรู้ รู้ดีว่าทำผิดมหันต์ ผิดอย่างไม่น่าให้อภัย”

“รู้ก็ดี จะได้ไม่ต้องมาเรียกร้องให้ฉันยกโทษให้ ฉันไม่อยากฟัง คำอ้อนวอนขออภัย ไม่อยากฟังคำพูดที่มันแฉงเอาไว้ด้วยยาพิษของเธอ”

“ครีมรู้ว่าครีมผิด ครีมไม่คิดที่จะอ้อนวอนคุณสักที ตั้งแต่ เกิดเรื่องมา ครีมขอโทษคุณก็จริง แต่ก็ไม่เคยพูดสักคำว่าให้คุณ ยกโทษให้ ครีมยอมรับกับความผิดที่ตัวเองก่อ” หญิงสาวบอกอย่าง เด็ดเดี่ยว เธอโง่เองที่เชื่อเอริค และด้วยความจำเป็นบังคับ ทำให้ ไม่มีทางเลือก โชคดีแค่ไหนแล้วที่ไม่มีใครบาดเจ็บหรือล้มตายจาก ความโง่เขลาของเธอ ไม่อย่างนั้นคุณคิดว่าเธอจะรู้สึกผิดมากกว่านี้แน่นอน แค่นี้เธอก็แทบจะแบกรับความรู้สึกเอาไว้ไม่ไหวแล้ว

“ปากดีนักนะคุณศรดา” รชตะคำรามกร้าว ชายหนุ่มขยับเข้าไปหา เธอช้าๆ หญิงสาวขยับปลายเท้าถอยหลังไปเรื่อยๆ จนกระทั่งแผ่นหลัง บอบบางปะทะเข้ากับผนังห้อง เธอจึงหมดทางหนีโดยสิ้นเชิง

“คุณ...ถอยไปนะ”

“ทำไม กลัวอะไร คิดว่าฉันจะทำอะไรเธออย่างนั้นเหอ รู้เอาไว้ซะ ว่าฉันไม่อยากจะแตะต้องเธอสักนิด มาเน!” คนที่บอกว่าไม่อยากจะแตะต้อง เธอ กลับออกแรงกระชากข้อมือบางจนเธอลอยติดมือมา รชตะเหวี่ยง ร่างบางลงบนโซฟา แล้วมองด้วยสายตาคาดโทษ

“เรามีเรื่องต้องคุยกันยาว” เขาพูดเพียงแค่นั้น แล้วเดินไปที่บาร์

เล็กๆ หยิบวิสก็ราคาแพงออกมารินใส่แก้วแล้วกรอกปาก เวลาผ่านไป
จากนาที่เป็นชั่วโมง รัชตะก็ยังไม่มีที่ทำว่าจะพูดอะไรสักคำ ชายหนุ่ม
เอาแต่กรอกเหล้าเข้าปากไม่ยั้ง ดวงตาคู่คมพุ่งตรงมายังมือระเบิดสาว
ที่เอาแต่น้ำตาไหลเสียงบๆ ไม่มีแม่เสียงสะอื้นให้ได้ยิน สุดท้ายคณิศรา
ก็พลอยหลับไปด้วยความอ่อนเพลีย วันนี้เธอเจอเรื่องเหตุโหดมามากมาย
เหลือเกิน

“ปล่อย...ปล่อยครีม อย่าทำครีม แม่จ๋า ช่วยครีมด้วย แม่...
อย่านะ ปล่อยครีม” หญิงสาวเพื่อออกมาเบาๆ มือบางบิดป้ายไขว่คว่ำ
ไปในอากาศ

รัชตะวางแก้วเหล้าเอาไว้บนบาร์ แล้วรีบออกมาดู เขาเห็นเธอ
กระสับกระส่าย จึงได้จับมือหนุ่มนิ่มเอาไว้

“ครีม...ครีม” ชายหนุ่มเรียกหญิงสาวเสียงอ่อนลงกว่าเดิม เขาเห็น
น้ำตาหยดเล็กๆ ไหลลงมาที่ปลายหางตา ทั้งๆ ที่เปลือกตายังปิดสนิท

“ครีมขอโทษ ขอโทษคะคุณวิลล์ ครีมขอโทษ” คณิศราพึมพำเบาๆ
ก่อนจะสะอื้นน้อยๆ รัชตะขบกรามแน่น ความรู้สึกในใจของเขาตีกัน
ให้สับสนวุ่นวายไปหมด เขาควรจะทำอย่างไรกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นดี
สุดท้ายพอคิดอะไรไม่ออก ชายหนุ่มจึงตัดสินใจซ้อนร่างบางขึ้นมา
พาเธอกลับเข้าไปนอนในห้องนอนกว้าง ที่ไม่เคยมีใครได้อย่างกรายเข้ามา
แม้แต่มารดาและน้องสาวสุดที่รัก

คณิศราลืมตาตื่นขึ้นมาในตอนเช้า หญิงสาวกะพริบตาสองสามที
ปรับโป๊กตรงหน้าให้ชัดเจน ความไม่คุ้นเคยทำให้เธอรีบขยับตัวลุกขึ้น
นั่ง จึงพบว่าตัวเองอยู่บนเตียงกว้าง ภายในห้องนอนกว้าง ที่ด้านข้าง
เป็นกระจกซึ่งกรุตั้งแต่พื้นจรดเพดาน

เจ้าของเรือนร่างบอบบางค่อยๆ ขยับตัวลุกขึ้นเปิดประตูออกมา

ก็พบเพียงแต่ความว่างเปล่า ดวงตากลมโตกวาดมองไปทั่วก็ไม่มีเงาของใครสักคน จึงเปิดประตูห้องออกไป ก็ยังไม่เจอใคร คณิศรากลับเข้ามาหนึ่งที่โซฟาตัวเดิมที่เธอนั่งดูทีวีเมื่อวาน นี่เป็นโอกาสที่เธอจะหนีไปจากที่นี่

ดวงตาสีน้ำผึ้งมองตรงไปที่ประตูคอนโดมิเนียม แต่เธอเดินออกไปเปิดมันอีกครั้ง แล้วก้าวออกไปจากห้องนี้ เธอก็จะเป็นอิสระจากเขาทันที นี่เป็นโอกาสเดียวที่เธอจะหนี แต่...ถ้าหากเธอทำอย่างนั้น รชตะจะไม่มีวันให้อภัยเธออีก หญิงสาวจึงเลือกที่จะอยู่ที่นี้ต่อไป เพื่อพิสูจน์ให้เขาเห็นว่าเธอก็ไม่ได้ปรารถนาที่จะให้มันเป็นแบบนี้ เธอจะรอเขาที่นี้ รอรับโทษจากเขาด้วยความเต็มใจ และรอให้เขาปล่อยเธอไปเอง เมื่อตัดสินใจอย่างนั้นแล้ว คณิศราจึงเดินกลับเข้าไปยังห้องนอนกว้างที่อาศัยนอนมาแล้วทั้งคืน หญิงสาวเดินสำรวจไปทั่ว พบตู้เสื้อผ้าแบบบิลต์อินสีเข้ม จึงเปิดออก เสื้อผ้าของรชตะแขวนอยู่ด้านใน เรียงจากสีอ่อนสุดไปยังสีเข้มสุด เธอจึงเลือกมาหนึ่งตัว แล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

คณิศราไม่ได้อาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้ามาตั้งแต่เมื่อวาน หญิงสาวรู้สึกเหนียวตัว เนื้อตัวมีแต่คราบสกปรกอะไรไม่รู้เต็มไปหมดจึงตัดสินใจอาบน้ำ ขอเรียกความสดชื่นให้ตัวเองสักหน่อยเถอะ เพื่อจะคิดอะไรดีๆ ออก

หญิงสาวใช้เวลาจัดการกับตัวเองไม่นานก็ออกมาล้างที่โซฟาตัวนอก คณิศราเลือกเสื้อยืดสีขาวกับกางเกงวอร์มขาวมาใส่ชั่วคราว ก่อน ร่างบางนั่งกอดเข้าเอาไว้ ชบหน้ากับหัวเข่าเล็ก น้ำตาไหลริน เมื่อคิดถึงมารดา ป่านนี้จะเป็นอย่างไรบ้างก็ไม่รู้ จะพินหรือยัง เธออยากจะขอความเมตตาจากรชตะสักครั้ง ขอไปเยี่ยมแม่ ขอไปดูให้เห็นกับตาว่าแม่ของเธอปลอดภัยดีแล้วจริงๆ

ภาพความทรงจำในอดีตหวนกลับมาอีกครั้ง ภาพของคณิศราที่ยิ้มอย่างอ่อนหวานยามเมื่อพูดกับเธอ อ้อมกอดอันอบอุ่นจากมารดา

ที่ได้รับเสมอ ภาพของอาร์ตี้ พ่อเลี้ยงที่อุ้มชูดูแลเธอด้วยความรักและความเมตตา สุดท้ายหญิงสาวก็พลอยหลับไปทั้งน้ำตา

สวนเจ้าของคอนโดมิเนียมหรูหนึ่งอยู่ในห้องทำงานของตัวเอง พร้อมกับนายตำรวจคนหนึ่งที่รับผิดชอบคดีวางระเบิดห้างโอลเซนต์ ซึ่งรั้งตำแหน่งเพื่อนสนิทของเขาด้วย

“ฉันขอเวลาไม่นานวิลเลียม แล้วฉันจะส่งตัวเอริกไปให้นาย” รชตะพูดขึ้น

“วิลล์ ฉันต้องทำงานของฉันนะไว้อย นายจะมากักตัวมันไว้แบบนี้ไม่ได้” นายตำรวจหนุ่มไว้วาย

“ไม่นานหรอก”

“นายต้องการเวลาเท่าไร บอกฉันมาเลย ไร่คำว่าจะไม่นานของนายนะ” วิลเลียมเอ่ยถาม ชมวดคิ้วมองเพื่อนรักอย่างไม่ชอบใจนัก

“ไม่เกินสองสัปดาห์”

“นานไป ฉันให้นายเต็มทีแค่สิบวัน” นายตำรวจหนุ่มเอ่ยขึ้น

“โอเค สิบวันก็สิบวัน”

“นายต้องส่งเอริกพร้อมหลักฐานทั้งหมดให้ฉัน ตามนั้นนะวิลล์” วิลเลียมมองเพื่อนหนุ่มอย่างคาดคั้น

“ไม่ต้องห่วง ฉันจะส่งตัวมันให้นายเอาไปจัดการต่อแน่ เผลอๆ ถ้าฉันจัดการอะไรๆ ได้เร็ว นายจะได้ตัวมันเร็วขึ้น” รชตะบอก

“เอาจริงๆ นะวิลล์ ฉันไม่คิดว่านายจะต้องมาเจอกับปัญหาโลกแตกแบบนี้”

“ฉันเองก็คิดไม่ถึงเหมือนกัน”

“เอาละ ฉันต้องกลับแล้ว มีอีกหลายอย่างที่ฉันต้องจัดการจริงๆ อยู่ที่คนบงการคือเอริก แต่คนที่เป็นคนเอาระเบิดมาวางเป็นใคร

ฉันยังไม่รู้เลย ฉันยังต้องความหาตัวต่อไป” วิลเลียมเอ่ยขึ้น รัชตะมองเพื่อนด้วยสายตาดูใจหนึ่ง

“นายไปเถอะ มีอะไรเดี๋ยวฉันโทร.หา” เจ้าของห้างสรรพสินค้าชื่อดังพูดขึ้น แล้วลุกจากเก้าอี้เดินไปส่งเพื่อนรักที่ประตู

หลังจากที่กลับมาหย่อนสะโพกลงบนเก้าอี้ตัวเดิมได้ไม่นาน โทนี่ก็เข้ามาพบ

“ขออนุญาตครับบอส”

“หนึหรือเปล่า” รัชตะเอ่ยถาม

“ไม่ครับ เปิดประตูออกมาดู แล้วกลับเข้าไปข้างใน จนถึงตอนนี้คุณคริมก็ยังไม่ออกมาอีกเลยครับ” บอดีการ์ดหนุ่มรายงาน รัชตะพยักหน้ารับรู้

“แล้วเรื่องแอนนี่ที่ฉันให้นายไปสืบล่ะ ถึงไหนแล้ว”

“พอมีเบาะแสบ้างแล้วครับบอส แต่ยังหาตัวคนที่น่าสงสัยที่สุดไม่พบ ผมขอเวลาอีกสักหน่อยนะครับ”

“วิลเลียมให้เวลาสิบวัน หลังจากนั้นต้องส่งเอริคให้ตำรวจ” รัชตะบอกอย่างเหนื่อยใจ เขาเบื่อหน่ายเหลือเกินกับไอ้เรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่ดันทำให้เกิดเรื่องขึ้นแบบนี้

“รับรองว่าไม่เกินเวลาที่กำหนดแน่นอนครับบอส”

“นายออกไปเถอะ”

“ครับ ผมขอตัวครับบอส” โทนี่ก้มศีรษะเล็กน้อย แล้วเดินออกไปจากห้องทำงานกว้าง รัชตะหมุนเก้าอี้หันหลังให้โต๊ะทำงาน ชายหนุ่มพุ่งสายตาดูออกไปยังทิวทัศน์นอกห้อง เปลวแดดที่สาดส่องอยู่ด้านนอกไม่ได้ทำให้ดวงตาคู่มือสะทกสะท้านแม้แต่น้อย

“เธอเป็นคนยังไงกันเน่คณิศรา” ริมฝีปากหยักลึกพึมพำเบาๆ เขาเป็นคนสั่งเองว่าไม่ต้องเฝ้าหญิงสาว เพราะอยากรู้ว่าเธอจะอย่างไร ถ้าหากเขาปล่อยให้ห้อยอยู่อย่างอิสระ ปรากฏว่าคณิศราก็ไม่ได้หนีไปไหน

หึ่งๆ ที่มีโอกาส คราวนี้จึงตกหนักที่รัชตะซึ่งกำลังครุ่นคิดว่าแท้ที่จริงแล้ว
ผู้หญิงหน้าสวยหวานคนนั้นเป็นคนอย่างไรกันแน่ ชายหนุ่มคิดด้วยความ
ความสับสน

ริชตะเปิดประตูเข้ามาช่วงกลางดึก ดวงตาคู่คมพุ่งตรงไปยัง
ร่างบางซึ่งถูกห่อหุ้มด้วยเสื้อผ้าของเขาที่กำลังนอนคุ้ยคู้อยู่บนโซฟา
ชายหนุ่มขยับเข้าไปใกล้ หรูดตัวนั่งลงกับพื้นทอดมองใบหน้างดงาม
ที่มีคราบน้ำตาด้วยสายตาชนิดหนึ่ง ริมฝีปากหยักแฉิมเข้าหากันแน่น
ดวงตาคู่คมฉายแววสับสนอย่างรุนแรง สุดท้ายก็ตัดสินใจสอดแขนเข้าไป
ร่างบาง อุ้มเธอเข้าไปนอนในห้องนอนกว้างเหมือนเช่นเมื่อคืนที่ผ่านมา

เจ้าของเรือนร่างสูงใหญ่วางร่างบางลงบนเตียงนุ่มอย่างเบามือ
ก่อนจะหายเข้าไปในห้องน้ำ แล้วกลับออกมาอีกครั้งในชุดนอน เขยีน
ชุดริมเตียง ทอดสายตามองคนที่กำลังหลับด้วยความสับสน เธอยังคง
ยึดพื้นที่ในสมองและความรู้สึก รัชตะเดินออกจากห้องไปยังบาร์เล็กๆ
ด้านนอก กรอกรวิสกี้รสชาติบาดคอลงสู่ลำคอแกร่ง หลายวันมานี้
เขาคิดถึงเรื่องที่เกิดขึ้นได้ทำเอาไ้ด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งรัก
ทั้งแค้นก็ไม่ปาน

“คุณวิลล์คะ...” เสียงที่ตั้งอยู่ด้านหลังทำให้มือใหญ่ที่กำลังยก
แก้วเหล้าจรดริมฝีปากชะงัก เขาเอี้ยวหน้าหันกลับไปมอง จึงเห็นว่า
คุณศรียืนอยู่ ใบหน้าสวยหวานแสนเศร้าสร้อยนั้นสิ้นกลิ่นหัวใจของ
เขาอย่างรุนแรง

“ออกมาทำไม ฉันยังไม่อยากเห็นหน้าเธอนักหรอกนะ”

“ครีมีมีเรื่องอยากจะคุยกับคุณ”

“แต่ฉันไม่อยากฟังอะไรทั้งนั้น กลับเข้าไปนอนคุณศรียา อย่าให้
ฉันต้องพูดซ้ำ” รัชตะพูดเสียงเข้ม ก่อนจะกรอกเหล้าเข้าปากอีกครั้ง

“คุณวิลต์คะ ครีมีมีเรื่องอยากจะขอร้อง แค่ครั้งเดียว ครั้งเดียวเท่านั้น แล้วครีมีจะยอมทำตามทุกอย่าง คุณจะทำยังไงกับครีมีก็ได้ จะส่งครีมีให้ตำรวจ หรือจะเอาครีมีไปฆ่าทิ้งที่ไหนก็ได้” คณิศราพูดเสียงสั่น น้ำตาเอ่อ แต่รัชตะยังคงเงยบ เขาเพียงแต่ปรายสายตาดูๆ มองมาที่เธอเท่านั้น หญิงสาวจึงรีบพูดต่อ

“ครีมี...เอ่อ...ครีมีขอไปหาแม่ที่โรงพยาบาลได้ไหมคะ แม่ครีมีเพิ่งผ่าตัดสมอง ตอนนี้อยู่ว่าจะฟื้นหรือยัง ครีมีอยากไปเจอแม่สักครั้ง ก่อนที่จะไม่ได้เจออีก” หญิงสาวพูดเสียงสั่น น้ำตาร่วงผะ รัชตะเม้มปากแน่น ยกแก้วเหล้าขึ้นจิบด้วยท่าทางที่ไม่ยี่หระต่อสิ่งที่ได้ยิน แม้แต่น้อย ท่าทางเย็นชาของเขาทำเอาหญิงสาวนี้กรู้ในทันที ว่าคำขอของเธอคงไม่เป็นผลแน่ คณิศราได้แต่ก้มหน้ายอมรับ

รัชตะขบกรามแน่น เขาต้องใช้ความอดทนมากมายมหาศาลที่ต้องบอกตัวเองให้อยู่หนึ่งๆ ไม่ขยับลุกขึ้นเดินไปหาแล้วร้องร่ำบางมากอดบlobber คำขอของเธอทำให้เขาแปลกใจไม่น้อย รัชตะควบคุมตัวเองโดยการขวางความเย็นชาใส่เธอ แล้วบอกตัวเองว่า

‘เย็นไว้วิลต์ เธอกำลังหลอกนาย อย่าหลงไปกับมารยาของผู้หญิงนี้เด็ดขาด’ ชายหนุ่มเตือนตัวเองในใจ แต่สิ่งที่เขาพูดออกมา กลับเป็นวาจาที่ไม่น่าฟังเลยสักนิด

“บอกเหตุผลฉันสักข้อสิ ว่าทำไมฉันถึงต้องทำตามคำขอร้องของผู้หญิงสารเลวอย่างเธอด้วย” คณิศราเข้าแทบหุด หญิงสาวน้ำตานองหน้า

“ครีมีขอร้องนะคะ ครั้งเดียว ครั้งเดียวจริงๆ ให้ครีมีไปหาแม่ นะคะคุณวิลต์ ครีมีขอร้อง”

“อย่ามาบีบน้ำตา...ฉันไม่หลงกลเธอง่ายๆ หลอกนะคณิศรา” รัชตะพูดขึ้นแล้วกระแทกแก้วเหล้าในมือลงบนบาร์เสียงดังกึก! ทำเอาแก้วใสในมือเกิดรอยร้าวขึ้นในทันที

“คุณวิลล์คะ ครีมขอเถอะนะ แล้วหลังจากนี้จะเอาครีมไปทำอะไรก็ได้ จะไปฆ่าไปแกงที่ไหนก็ได้ ครีมจะไม่ขออะไรอีกแล้ว” หญิงสาวเสียงสะอื้น รชตะขบگرامแน่น เสียงสะอื้นของคณิศราทำเอาเขาร้อนรุ่มไปหมด สุดท้ายด้วยความลับสน รชตะจิ้งจว้างแก้วเหล้าในมือลงพื้น
เพลิง!

แก้วใสแตกกระจาย แล้วเขาก็เดินหนีกลับเข้าไปในห้องนอน คณิศราไม่ยอมแพ้ เธอรีบตามเขาไป เพราะนี่อาจจะเป็นโอกาสสุดท้ายไม่ว่าอย่างไรขอให้ได้เจอแม่ก่อน

“ออกไปคณิศรา” รชตะตวาดเสียงกร้าว เขาไม่ยอมหันกลับมามองเธอด้วยซ้ำ คณิศราจึงก้าวไปยืนตรงหน้าเขา เงยหน้าที่เปโรอะเบือน น้ำตาขึ้น ดวงตากลมโตะสบเข้ากับดวงตาคู๋คม

“ขอร้องนะคะ มันเป็นคำขอร้องสุดท้ายจากครีม นะคะคุณวิลล์พลีส” หญิงสาวพูดเสียงอ่อน น้ำตาหยดเล็กๆ ไหลลงมาตามแก้มนวล
“ฉันบอกให้เธอออกไป”

“รู้ไหมว่าทำไมครีมไม่หนี ใดๆ ที่มีโอกาส เพราะครีมรู้ว่าครีมทำผิด ผิดต่อคุณ ผิดต่อโอลเซนต์ ครีมพร้อมยอมรับผลในสิ่งที่ได้ทำลงไป ติดคุกก็ได้ ประหารชีวิตก็ได้ หรือจะให้ครีมฆ่าตัวตายต่อหน้าคุณก็ได้ แต่ก่อนจะถึงวันนั้น ครีมขอสักครั้งนะคะ ให้ครีมได้เจอแม่ ก่อนที่ครีมจะไม่มีโอกาสได้เจอท่านอีกตลอดไป”

“โธ่โธ่!” รชตะสบถออกมาเสียงดั่งลั่น เขาจับหญิงสาวเหวี่ยงลงบนเตียงกว้าง แล้วตามลงไปทาบทับ มือใหญ่สองข้างจับข้อมือเล็ก กดลงกับเตียงกว้าง ใบหน้าของคนสองคนห่างกันเพียงไม่กี่เซนติเมตร

“ฉันจะทำอะไรกับเธอก็ได้ใช่ไหม ได้ คณิศรา ได้! เธอทำให้ความอดทนของฉันสิ้นสุดเองนะ” พุดจบรรชตะก็ก้มหน้าลงมา ชูไข่ปลายจุมูกกับชอกคอดหอมกรุ่น การกระทำแสนหยาบคายทำให้หญิงสาวกรี๊ดร้องด้วยความตกใจ

“กรีดดดด ไม่นะ ปล่อยครีม ปล่อยครีม”

“พูดเองนะ ว่าฉันจะทำอะไรกับเธอก็ได้ จะฆ่าก็ได้ ฉันยังไม่อยากฆ่าเธอตอนนี้หรอกนะ” รัชตะพูดซัดชอกคอขาว ก่อนจะขบเม้มผิวเนื้อนุ่มแรงๆ คณิศราส่งเสียงร้องออกมา

“กรีดดดด เด็ด ปล่อยครีมนะ ปล่อยยย” หญิงสาวหวีดร้องออกมาได้เพียงแค่นั้นก็เงียบเสียงลง พร้อมกับร่างกายที่อ่อนปวกเปียก รัชตะได้สติจึงเงยหน้าขึ้น

เขาเห็นเจ้าของเรือนร่างบอบบางนึ่งไป มีเพียงน้ำตาหยดเล็กๆ เท่านั้นที่ไหลลงมาจากปลายหางตา รัชตะรีบขยับตัวลุกขึ้นทันที

“ครีม...ครีม...” ฝ่ามือใหญ่ตบลงที่แก้มขาวเบาๆ แต่ไร้ซึ่งการตอบรับจากอีกคน ชายหนุ่มจึงอุ้มร่างบาง ขยับให้นอนดิๆ จัดทำให้เธอนอนให้สบายที่สุด แล้วหายไปในห้องน้ำ ก่อนจะกลับมาพร้อมกับผ้าขนหนูผืนเล็ก บรรจงเช็ดคราบน้ำตาออกจากใบหน้าสวยหวาน ดวงตาคู่คมทอดมองคนที่ไร้สติด้วยสายตาที่อ่อนแสงลง เขาจะใจแข็งได้อีกนานสักเท่าไรกัน แต่จะให้เขาให้อภัยเธอตอนนี้ รัชตะเองก็ทำไม่ได้เช่นกัน

ชายหนุ่มเดินออกมาด้านนอก แล้วเรียกคนสนิทเข้ามาหาเป็นการด่วน รอไม่นานโทนี่ก็มายืนสงบนิ่งตรงหน้าเจ้านายหนุ่ม ซึ่งตอนนี้สีหน้านั้นเรียบสนิทเหลือเกิน

“บอสมีอะไรจะให้ผมทำ สั่งมาได้เลยครับ”

“คณิศราบอกฉันว่าแม่เธอเพิ่งผ่าตัดสมอง ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล นายไปตามสืบมาว่าจริงไหม แล้วอยู่โรงพยาบาลไหน”

“ได้ครับบอส”

“อีกอย่าง ไปจัดการเรื่องเสื้อผ้าให้เธอด้วย แล้วก็เรียกแม่บ้านมาเก็บเศษแก้วพวกนี้ให้เรียบร้อย”

“ครับ” โทนี่รับคำ แล้วเดินออกไป รัชตะถอนหายใจยาว ชายหนุ่ม

เอนกายพิงพนักโซฟา แล้วหลับตาลง เขายกมือขึ้นกอดปลายนิ้วลงบน
หว่างคิ้ว จริงๆ เรื่องมันไม่ได้ยากเลย แค่ส่งตัวคุณศร่าให้วิลเลียมก็จบ
แต่เขาทำไม่ได้...ไม่ได้จริงๆ

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ รัชตะก็ยังนั่งอยู่ตรงนั้น ในความคิดของเขา
มีแต่เรื่องราวของคุณศร่า ผู้หญิงที่ทำให้เขาประทับใจตั้งแต่แรกพบ
แค่เพียงสบตากับเธอ โลกของเขาก็คล้ายๆ ว่าจะหยุดหมุน แต่พอรู้ว่า
เธอคือมือระเบิด เขาเองก็แทบจะหยุดหายใจ มันเป็นความรู้สึกที่ทั้ง
ผิดหวัง ทั้งเสียใจอย่างรุนแรง

“อย่านะเด็ด อย่านะ อย่าทำครีม ไม่” เสียงหวีดร้องของคน
ในห้องกระซกให้รัชตะตื่นจากภวังค์ ชายหนุ่มรีบเดินเข้าไปดู ภาพที่เห็น
ทำให้เขารู้สึกหวนในหัวใจอย่างบอกไม่ถูก

คุณศร่าร้องไห้แม่แต่เวลาหลับ ริมฝีปากอ้อมยิ้มพำอะไรมากมายอย่าง
ที่ฟังไม่ได้ศัพท์ ใบหน้าสวยหวานส่ายไปมาเหมือนกับคนที่กำลังทรมาน
มือบางไขว่คว้าไปกลางอากาศ ชายหนุ่มยื่นนิ่งมอง กำมือแน่น พยายาม
หักห้ามใจ ไม่ให้เอื้อมมือออกไปคว้ามือเธอไว้

“กรี๊ดดดด ไม่นะ อย่าทำแบบนี้ ครีมกลัว เด็ด ไม่นะ กรี๊ดดดด”
เสียงหวีดร้องด้วยความกลัวระคนตกใจทำให้รัชตะหมดความอดทน
เขาพุ่งตัวไปคว้ามือเธอเอาไว้ แล้วสอดแขนรั้งเธอมากอด คุณศร่า
สะอึกสะอื้นอยู่กับอกกว้าง ปากอวบอ้อมยังคงยิ้มพำเบาๆ ร่างกาย
บอบบางเริ่มคืนริน เขาจึงกระชับอ้อมกอดแน่นขึ้น

“ครีม ครีมตื่น ครีม” ชายหนุ่มพยายามปลุกเธอ แต่คุณศร่า
ไม่ยอมลืมตา ราวกับว่าเธอไม่อยากจะตื่นมาเจอเรื่องราวเลวร้ายใดๆ อีก
หญิงสาวยังคงตื่นซุกซลักอยู่อย่างนั้น ชายหนุ่มจึงก้มลงกอดจูบลงบน
ขมับบาง มือใหญ่ลูบแผ่นหลังบอบบางเบาๆ อย่างปลอบประโลม ชั่วครู่
คุณศร่าจึงสงบลง เหลือเพียงแต่คราบน้ำตาที่ปลายหางตาเท่านั้น
หลักฐานที่บ่งบอกได้ตัวเธอกำลังร้องไห้แม่ในฝัน

3

สั่งใจให้เกลียด

คณิศราลื้มตาตื่นขึ้นมาในช่วงเช้าตรู่ของวัน หญิงสาวกะพริบตา สองสามทีเพื่อมองภาพตรงหน้าให้ชัดเจนขึ้น สิ่งที่น่าประหลาดใจต่อสายตา เป็นอย่างแรกคือม่านสีขาวที่ปิดบังทัศนียภาพอันงดงามยามเช้าเอาไว้ ดวงตากลมโตกวาดสายตามองไปทั่ว ความรู้สึกหนักอึ้งที่เอวทำให้เธอ ต้องพุ่งสายตาไปยังกึ่งกลางของร่างกาย จึงได้เห็นท่อนแขนแข็งแรง ของใครบางคนพาดเอาไว้ เธอตื่นตัวเต็มที่ หญิงสาวรีบติดตัวลุกขึ้น ลนลานลงมายืนข้างเตียงกว้าง

การขยับตัวที่ไม่เบาเลยสักนิดของเธอ ทำให้คนที่นอนกอดร่างบาง มาค่อนข้างตื่นต้องลื้มตาขึ้นมา ดวงตาสีสนิมพุ่งตรงไปยังผู้หญิงที่หัวยุ่งเหยง หน้าตาตื่น แต่กลับเช็กชื่ออย่างร้ายกาจ

“เป็นบ๊ออะไรของเธอ” นี่คือการทักทายคำแรกในเช้าวันนี้

“คะ...คุณ...คุณ”

“ฉันถามว่าเธอเป็นบ๊ออะไรแต่เช้า” รชตะกระซอกเสียงถาม

ใช้ความหงุดหงิดกลบเกลื่อนความรู้สึกบางอย่าง

“คะ...ครีม เอ่อ...ครีม...เมื่อคืน...” คณิศราตะกุกตะกัก ใบหน้าสวยหวานซบสีชมพูระเรื่ออย่างน่ารัก รขตะอยากจับเธอมาพุดใจให้หน้าใจเขาริบบัดความรู้สึกนั้นทิ้ง แล้วขยับตัวลุกขึ้น ดึงสติให้กลับมายู่กับตัว

“อย่ามองฉันด้วยสายตาแบบนั้น คณิศรา” รขตะเอ่ยเสียงดู

“ครีม...เอ่อ...”

“มีอะไรก็พุดมา อย่าให้ต้องอารมณ์เสียแต่เข้าใจไหม”

“เมื่อคืนคุณทำอะไรครีมหรือเปล่า” หญิงสาวถามเสียงแผ่ว ไม่กล้าสบตากับเขา ชายหนุ่มยิ้มเยาะ วาดปลายเท้าลงจากเตียง ทรงตัวลุกขึ้นยืนแล้วมองใบหน้าสวยหวานด้วยสายตาที่ทำให้เธอแทบทรุดลงไปกองกับพื้น

“คิดว่าคนน่ารักังเกียจแบบเธอ ฉันจะตะตะต้องลงหรือไง ฉันเกลียดเธอยิ่งกว่าขยะเสียอีก ไม่รู้ตัวหรือไง” ชายหนุ่มขำกว้างจากร้ายๆ ใส่หน้าเธอเป็นการรับขวัญยามเช้า คณิศราน้ำตาเอ่อ

“ขอโทษที่ถามคะ”

“แล้วอย่าถามคำถามไม่คิดแบบนี้กับฉันอีก” รขตะพุดเสียงเย็น

“คะ ครีมจะไม่ถามอีก คุณวิลล์คะ ครีมอยากไปหาแม่ ขอไปหาแม่ได้ไหมคะ ครีมเป็นห่วงแม่” คณิศราพุดเสียงสั่น ซ้อนสายตาดูขึ้นมองผู้ชายตรงหน้าด้วยสายต้อ่อนหวาน รขตะไม่ตอบ เขาเพียงแต่เดินออกจากห้องนอนไปเท่านั้น

คณิศราทรุดตัวนั่งลงที่ริมเตียง เข้านี้เธอมีน้ำตาแต่เข้าใจเลย ไหล่บางไหวสะท้าน หญิงสาวพยายามเรียกความเข้มแข็งให้ตัวเอง เธอขีดหน้าขึ้น กล้าทำก็ต้องกล้ารับ ได้แต่หวังว่าคนที่จะพิพากษาความผิดในครั้งนี้ จะเมตตาเธอสักครั้ง

รขตะกำมือแน่น เมื่อเห็นว่าคณิศราร้องไห้ ชายหนุ่มตัดใจเดินออกมายังห้องนั่งเล่น เขาทรุดตัวลงบนโซฟาตัวกว้าง ไม่นานนัก

โทนี่ก็เข้ามาดำเนินใน

“บอสครับ ของที่สั่งได้ครบทุกอย่างแล้วครับ” บอดีการ์ดหนุ่มบอกพร้อมกับที่ชายฉกรรจ์สามคนเดินถือถุงสีเขียวเข้ามาวางไว้บนโต๊ะ

“ขอบใจ แล้วเรื่องที่ให้ไปสืบ ตกลงว่ายังไง”

“ทุกอย่างที่คุณคริมพูดเป็นความจริงครับบอส คุณคณิตาแม่ของคุณคริมเพิ่งได้รับการผ่าตัด ตอนนี้อยู่ที่โรงพยาบาล และข่าวดีคือเพิ่งรู้สึกตัวเมื่อวานครับ”

“ขอบใจ”

“ขอตัวครับบอส” โทนี่บอกแล้วเดินออกไปข้างนอก รัชตะจึงรวบรวมหนังสือไปกลับเข้าไปในห้องนอน แล้วโยนโครมลงบนเตียงกว้างซึ่งบัดนี้คณิตราเก็บมันจนเรียบร้อยแล้ว

“อะไรคะ” เธอถามเสียงเบา มองถุงสีเขียวของห้างสรรพสินค้าโอลเซนต์ที่ระระระนาดอยู่บนเตียงอย่างไม่เข้าใจ

“เสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวของเธอ จะได้ไม่ต้องเอาเสื้อผ้าฉันมาใช้สิอีก”

“ขอบคุณค่ะ แล้วก็ขอโทษที่เอาเสื้อผ้าของคุณมาใช้โดยที่ไม่ได้ขออนุญาต คริมจะซักรั้วรีดเก็บให้ นะคะ” หญิงสาวบอกเสียงเบา

“ทิ้งไปเลย ฉันใส่ไม่ลงหรอก รังเกียจ” ชายหนุ่มพูดเสียงเข้ม

“ค่ะ” คณิตารับคำ รัชตะถึงกับชบครามแน่น ดวงตาสีสนิมลุกวาบ

“จัดการตัวเองให้เรียบร้อย ฉันให้เวลาสิบนาที” รัชตะพูดเพียงเท่านั้นก็ออกไปจากห้อง คณิตราจึงจัดการหยิบเสื้อผ้าออกมาจากถุงมีทั้งชุดกระโปรง เสื้อ กางเกง พอถึงชุดชั้นในหญิงสาวก็อดที่จะหน้าแดงไม่ได้ สุดท้ายเธอก็บัดความรู้สึกทิ้ง แล้วพับเสื้อผ้าอย่างเป็นระเบียบวางซ้อนกันเอาไว้กับพื้นข้างตู้เสื้อผ้าของรัชตะ โดยที่ไม่ยอมเขววนในตู้ให้เขาต้องรู้สึกรังเกียจที่จะใช้ของร่วมกับเธอก็

คณิตราใช้เวลาในการอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าไม่นาน ก็ออกมาข้างนอกในชุดกางเกงยีนส์สีเข้มเนื้อนุ่มกับเสื้อยืดธรรมดาสีขาว ผมยารสลายถูกรวมมัดเอาไว้เป็นหางม้าที่กลางศีรษะ โดยมีผมม้าเล็กๆ คลอเคลียหน้าผากม่นอย่างน่ารัก รชตะที่นั่งรออยู่ที่โซฟาหันกลับไปมอง เมื่อรู้สึกถึงความเคลื่อนไหวที่ด้านหลัง

ไม่น่าเชื่อเลยว่าแค่เสื้อยืดกับกางเกงยีนส์พอดีตัวจะทำให้เธอ ดูน่ารักขนาดนี้ นิสัยที่เขาเรียกว่าไม่เขวนตี ใส่อะไรก็รอด ชายหนุ่ม รับผิดชอบต่อความรู้สึกของตัวเองทิ้งไป แล้วลุกขึ้นยืนเพิ่มความสูง ดวงตาสีสนิมแสนเย็นชาถูกขวางใส่หน้าเธออีกครั้ง

“เสร็จแล้วก็ไปกันล่ะที” เขาพูดขึ้น

“เราจะไปไหนกันคะ” คณิตราเอ่ยถามเสียงเบา เธอก้มหน้ามองพื้น ทว่าชายหนุ่มไม่ยอมตอบ เขาคว้าข้อมือบางแล้วกระซกให้เดินตามไป

รชตะยัดร่างบางลงในรถคันหรู ก่อนจะอ้อมมาทำหน้าที่คนขับ แล้วพาดอร์เซ่คันงามเคลื่อนตัวออกจากที่จอด คณิตรากวาดสายตามองความวุ่นวายของท้องถนนตรงหน้า เขาคงพาเธอไปส่งให้ตำรวจสินะ... น้ำใสๆ เอ่อคลอที่ดวงตา หญิงสาวเซิดหน้าขึ้นเล็กน้อย ไม่ยอมให้มัน ไหลออกมา ในเมื่อกล้าทำก็ต้องกล้ารับ ต่อให้ตรงหน้าคือหุบเหวนรกที่ลึกที่สุด เธอก็ต้องกระโดดลงไป เพื่อชดเชยต่อความผิดที่ทำ

ไม่นานนักรถหรูก็เลี้ยวเข้าเขตของโรงพยาบาล คณิตราหันมามองหน้าเขา ใบหน้าหล่อเหลาดังรูปสลักยังคงเรียบเฉย รชตะจะจอดรถเสร็จก็หันกลับมามองเธอ

“จะต้องให้ลงไปเปิดประตูให้ด้วยไหม” เขาถามเสียงเข้ม คณิตราส่ายหน้าน้อยๆ แล้วเปิดประตูลงมา เธอกวาดสายตามองตึกสูงตรงหน้า น้ำตาเอ่อ

“ครีมนิไม่รู้ว่าคุณพาครีมนมาทำอะไรที่นี่ แต่ว่าครีมนขอเวลาสักนาที

“ได้ไหมคะ ขอให้ครีมไปเยี่ยมแม่ได้ไหม แม่ครีมอยู่ที่นั่น”

“น้ารำคาญชะมัด” รัชตะเอ่ยออกมาแล้วคว้าข้อมือบางเอาไว้ กระซากให้เดินตามไป ซึ่งเธอก็ไม่ได้ติดออกดแม้แต่น้อย คณิศราน้ำตาร่วง เธอกคงไม่มีโอกาสนั้นสินะ

“แม่จ๋า...ครีมคิดถึงแม่” หญิงสาวได้แต่รำร้องในใจ หญิงสาวก้มหน้าลงพื้น ซ่อนน้ำตาแห่งความอ่อนแอเอาไว้ รัชตะหยุดเดิน เธอก็ยังไม่ยอมยกหน้าขึ้น กระทั่งได้ยินเสียงอันคุ้นเคย

“ครีม...ลูก” คณิศราเรียกบุตรสาวด้วยน้ำเสียงอ่อนระห้อย

คณิศราเงยหน้ามองผู้หญิงที่นอนอยู่บนเตียง ดวงตากลมโตมองมารดาตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ริมฝีปากอวบอ้อมคลี่ยิ้มออกมาด้วยความดีใจพร้อมๆ กับน้ำตาที่ไหลลงมาจากขอบตา

“แม่...แม่คะ...แม่ฟื้นแล้ว ครีมดีใจที่สุดเลยคะ” ร่างบางโผล่เข้ากอดมารดาแนบแน่น คณิศรายกมือลูบแผ่นหลังบอบบางของบุตรสาวอย่างแสนรัก

“ครีม เป็นยังไงบ้างลูก หนูพอมไปนะลูกรัก” คนเป็นแม่เอ่ยขึ้นหลังจากที่มองสำรวจแล้วกอดบุตรสาวแล้ว

“ครีมไม่เป็นไรคะ ครีมสบายดี ว่าแต่แม่เป็นยังไงบ้างคะ เจ็บตรงไหนบ้าง ครีมไม่ได้อยู่รอจนแม่ฟื้น ครีมขอโทษ ขอโทษนะคะ ที่แม่ตื่นมาแล้วไม่เห็นครีม” คณิศราพร่ำบอกทั้งน้ำตา จับมือมารดามาจูบซ้ำๆ

“ไม่เป็นไรลูก ไม่เป็นไรเลย” คณิศราพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง

“ครีมคิดถึงแม่ คิดถึงที่สุด” หญิงสาวสะอื้นเบาๆ

“แม่อีกคิดถึงลูก แล้วก็เป็นที่ห่วงลูกมาก คนดีของแม่ ไม่ร้องแล้วนะลูก” คนเป็นแม่ปลอบเบาๆ พลังชีวิตน้ำตาให้บุตรสาวอย่างอ่อนโยน

“แม่คะ แม่...” คณิศราพร่ำเรียกมารดาไม่ขาดปาก รัชตะมองภาพตรงหน้าด้วยความรู้สึกหลากหลาย ทั้งสงสาร ทั้งเห็นใจ ชายหนุ่มรีบปิดความรู้สึกทั้งบอกกับตัวเองว่า เธอคือคนที่ทำให้โอลเซนต์ต้อง

พบกับหายนะ

ดวงตาคู่คมยังคงจ้องมองไปที่หญิงสาว ซึ่งยังร้องไห้ไม่หยุด ในขณะที่เธอไม่ได้หันกลับมามองรชตะแม่แต่น้อย เขากลายเป็นอากาศธาตุไปแล้วในนาทีนี้ คณิศรามองไม่เห็นเขาอีกต่อไป

“แม่อยู่นี่ไงลูก ไม่ร้องแล้วนะคนดีของแม่” คณิดายังก่ดพัน ปลอดภัยต่อสาวต่อไป หันๆ ที่เร็วแรงก็ไม่ค่อยจะมี คณิศราผละออก มองใบหน้าที่ยังคงเค้าความสวยไม่เปลี่ยนแปลง ถึงแม้ว่าตอนนี้ศีรษะ จะมีผ้าพันแผลสีขาวปกคลุมเอาไว้ก็ตาม

“แม่คะ ครีมมีอะไรจะบอก” คณิศราพูดขึ้น ถึงเวลาของเธอ แล้วสินะ

“ดูเหมือนว่าหนูคงมีเรื่องอยากคุยกับแม่เยอะเลยใช่ไหมลูก แต่เอาไว้บอกทีหลังได้ไหมคะ ไม่ใช่แม่ไม่อยากฟัง แต่ตอนนี้แม่เพลีย เหลือเกินลูกรัก” คนป่วยบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนแรง

“ก็ได้ค่ะ ครีมอาจจะไม่ได้มาหาแม่บ่อยๆ นะคะ ครีมต้องไปทำงาน ซึ่งที่ทำงานของครีมอยู่ไกลมาก แม่ต้องดูแลตัวเองดีๆ นะคะ ถ้าแม่ติดต่อครีมไม่ได้ ไม่ต้องตกใจนะ โทรศัพท์ครีมเสียค่ะ ยังไม่ได้ซื้อใหม่เลย” คณิศราโกหกคำโต น้ำตาไหลอาบแก้ม คณิดาจึงพยักหน้า รับเบาๆ ก่อนจะหลับไป

“แม่คะ ครีมไม่อยู่แล้ว แม่ต้องดูแลตัวเองดีๆ นะคะ ถ้ามีโอกาส ครีมจะกลับมาหาแม่อีกครั้ง ครีมรักแม่ นะคะ” หญิงสาวบอกลาเสียงสั้น ก่อนจะก้มลงไปกราบท่านเป็นครั้งสุดท้าย แล้วหันไปมองรชตะที่ยืนหนึ่ง เป็นรูปปั้นอยู่ที่ปลายเตียงมารดา

“จะไปได้หรือยัง” รชตะถามเสียงเรียบ มองใบหน้าที่สวยงาม ที่เปโระเบื่อนคราบน้ำตา อยากจะกอดปลอดภัย อยากจะเช็ดน้ำตาให้ แต่อีกใจก็ตอกย้ำสิ่งที่เธอทำเอาไว้ เขาจึงเลือกที่จะไม่สนใจเธออีก

“ฉันขอคุยกับคุณหมอสักครู่นะคะ” คณิศราเอ่ยขึ้น แล้วเดิน

ออกไปที่เนิร์สสเตชัน เพื่อขอทราบรายละเอียดของการรักษามารดา จึงมีโอกาสได้พบกับหมอสตีเวน คัลยแพทย์หนุ่มที่ทำการผ่าตัดให้กับ คณิดา ซึ่งมาราวนด์เวิร์ดพอดี รชตะมองหญิงสาวที่กำลังคุยอยู่กับ หมอหนุ่ม แล้วเดินออกมารอด้านนอก

“คนไข้เพิ่งรู้สึกตัวได้ไม่นาน ตอนนี้ร่างกายยังอ่อนแออยู่มากครับ หมอยังคงต้องขอดูอาการอย่างใกล้ชิด ส่วนผลข้างเคียงจากการผ่าตัด ตอนนี้ยังไม่แน่ชัด ซึ่งอาจจะเกิดหรือไม่เกิดขึ้นก็ได้ในตอนนี้ แต่อาการ โดยทั่วไปไม่มีอะไรน่าเป็นห่วง” หมอหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล ฟัง ทำให้คนฟังผ่อนคลาย สบายใจได้อย่างไม่น่าเชื่อ

“ขอบคุณคุณหมอมากนะคะ ที่ช่วยรักษาแม่ของดิฉัน”

“มันเป็นหน้าที่ของผมอยู่แล้ว”

“ยังไงดิฉันก็ต้องขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณจริงๆ”

“ยินดีครับ” แพทย์หนุ่มบอกพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น คณิดาจึงยิ้ม เสร้ๆ ส่งกลับไปให้ หญิงสาวพูดคุยกับหมอเจ้าของไข้อยู่อีกสองสามคำ ก่อนจะเดินออกมา

เรือนร่างบอบบางปลิวหายเข้าไปในมุมลับตาจากแรงกระชากของ ใครบางคน คณิดาถูกเหวี่ยงไปติดผนัง โดยที่มือของชายวัยกลางคน ทุ่มน้ำหนักเอาไว้ทั้งสองข้าง เท้ากับก้นตัวลูกเลี้ยงเอาไว้ไม่ให้ไปไหน

ดวงตาที่ผ่านโลกมามากกว่าห้าสิบปีกวาดมองเรือนร่างบอบบาง สมส่วนด้วยสายตาที่แสดงถึงความโกรธแค้นระคนหื่นกระหาย ในขณะที่ดวงตาของคณิดาฉายแววตกใจปนหวาดกลัว แต่กระนั้น ก็ทำใจกล้าสบตากับอีกฝ่ายไม่ยอมหลบ

“เธอทำฉันเจ็บนะลูกสาว” อาร์ตี้เอ่ยขึ้น

“ปล่อยฉันออกไปเดี๋ยวนี้”

“หายออกไปจากบ้าน ไปอยู่ที่ไหนล่ะครีม กลับมาอยู่ด้วยกัน ดีไหม” ชายวัยกลางคนเอ่ยขึ้น พลังลึบไล้แก้มเนียนเบาๆ แล้วยื่นหน้า

เข้าไปใกล้ คณิศราขยับตัวหนีด้วยความรังเกียจ

“อย่าแตะต้องตัวฉัน” หญิงสาวพูดเสียงแข็งพลางปิดมือของพ่อเลี้ยงทิ้ง อาร์ตีกระตุกยิ้มที่มุมปาก

“แม่เธอฟื้นแล้วนี่ ฉันดีใจด้วยนะ ถ้าจะให้ฉันเดา เธอไม่ได้พูดเรื่องของเราให้แม่เธอฟังใช่ไหม”

“ไม่มีเรื่องของเรา”

“ถ้าเธอไม่พูดทำฉันเจ็บตัว มันคงมีเรื่องของเราไปแล้วละครีม” อาร์ตีพูดขึ้น คณิศรามองศีรษะของพ่อเลี้ยงที่มีผ้าพันแผลแปะอยู่แล้วยิ้มออกมา

“ฉันน่าจะดีให้หนักกว่านี้ แกจะได้อายๆ ไปซะ”

“จู้ๆ พูดให้ดีๆ หน่อยสิครีม ฉันเป็นพ่อเลี้ยงเธอนะ เลี้ยงดูเธอมาเป็นสิบปี”

“ฉันล้าก็บุญคุณคุณเสมอ แต่ความแค้นฉันก็ไม่ลืมเหมือนกัน” คณิศราบอก แล้วออกแรงผลักอาร์ตีเต็มแรง จนชายวัยกลางคนเซไปเล็กน้อย หญิงสาวจึงรีบเดินออกมา ทว่าข้อมือเล็กกลับถูกคว้าเอาไว้เสียก่อน

“ถ้าล้าก็บุญคุณของฉัน ก็ตอบแทนฉันสิ”

“สกปรก!”

“ฉันจะยึดเยียดความสกปรกให้เธอ” อาร์ตีบอกพร้อมกับการชกวางบางเข้าหาตัว คณิศรากริตรี้องเสียงดัง

“กริติดดดด ปล่อยฉัน!” หญิงสาวดิ้นรนแล้วกระแทกเขาเข้าที่กลางลำตัวของอาร์ตีเต็มแรง จนอีกฝ่ายร่วงลงไปกองกับพื้น คณิศรารีบสะบัดตัวออกมา แล้ววิ่งออกไปทันที

“ฉันให้เวลาสองวัน ถ้าเธอไม่กลับบ้าน ฉันจะจัดการกับแม่เธอซะ แม่เธอจะกลายเป็นคนไข้อันตราย ฉันจะไม่จ่ายเงินในการรักษาแม่แต่ดอลลาร์เดียว เธอรู้ดีนะครีม ว่าฉันไม่ได้พูดเล่น” อาร์ตีพูดไล่หลังมา

คณิตราได้ยินทุกคำพูด หญิงสาวถึงกับน้ำตาเอ่อ ไบหน้าสวยหวาน
เชิดขึ้น ยกมือปาดน้ำตา ลากๆ ในขณะที่ชายวัยกลางคนแสยะยิ้มอย่าง
พอใจ อย่างไรก็ตาม ลูกเลี้ยงสาวก็ต้องกลับมาแน่ เขามั่นใจ คณิตรารักมารดา
ที่สุด เธอไม่มีทางเลือก ยให้อคณิตกลายเป็นคนไข้ไร้ญาติแน่นอน

คณิตรากลับมาหารชตะซึ่งรออยู่หน้าลิฟต์ หญิงสาวหยุดยืน
ตรงหน้าเขา ชายหนุ่มขมวดคิ้วเล็กน้อย เมื่อเห็นปลายจมูกโค้งงอขึ้น
ขึ้นสีแดง แก้มนวลเปราะเบือนคราบน้ำตา แต่นั่นก็ยังไม่น่าแปลกใจ
เท่ากับผมเผ้าที่หลุดลุ่ย

“ไปพัดกับหมาที่ไหนมา ถึงสภาพเป็นแบบนี้” ชายหนุ่มถาม
เสียงเข้ม คณิตราไม่ยอมตอบคำถามนั้น แต่ถามเขากลับไป

“คุณจะทำฉันไปส่งให้ตำรวจเลยหรือเปล่าคะ”

รชตะมองผู้หญิงตรงหน้าด้วยสายตาที่อยากจะทำเดาความรู้สึก
ก่อนจะคว้าข้อมือเล็กให้หายเข้าไปในลิฟต์ด้วยกัน คณิตราไม่พูดอะไร
สักคำ จนกระทั่งเขากลับมาถึงคอนโดฯ ที่เธออาศัยมาแล้วหลายคืน

“ทำไมคุณไม่ส่งฉันให้ตำรวจ” หญิงสาวถามขึ้น หลังจากที่เขา
เหวี่ยงเธอลงบนโซฟาเบาๆ

“คิดว่าโทษในคุกคงไม่หนักเท่าไร ฉันลงโทษเธอเองคงจะละเอียดกว่า”
รชตะตอบ แล้วหายออกไปจากห้อง ทิ้งให้อคณิตราอยู่เพียงลำพัง

รชตะทิ้งตัวนั่งลงบนเก้าอี้หลังโต๊ะทำงานตัวใหญ่ ชายหนุ่มขยับตัว
หมุนเก้าอี้ไปด้านข้าง สายตาพุ่งตรงไปยังทิศทางคนด้านนอก เรื่องราวของ
คณิตราวนเวียนอยู่ในห้วงความคิดชนิดที่เธอไม่สามารถสลัดใจให้หลุดไป
ได้เลย

ภาพใบหน้าตามหมดจดที่ประดับด้วยรอยยิ้มหวานๆ ยังคง
ตราตรึงในความทรงจำไม่เปลี่ยนแปลง ภาพที่ไบหน้าสวยเปราะเบือน

ไปด้วยความน้ำตาก็ยังตึงแน่นในหัวใจ ลบไม่ออกเช่นกัน รชตะกำลังคิดหาทางออกสำหรับคดีศรา เรื่องที่จะส่งเธอให้ตำรวจนั้นเป็นไปได้ และเขาจะทำทุกทางเพื่อกันเธอออกจากเรื่องนี้ ที่ชายหนุ่มทำไปทั้งหมดจะด้วยเหตุผลอะไรนั้น มีเพียงเขาที่รู้ดีแก่ใจ

“บอสครับ ขออนุญาตครับ” เสียงโทนี่ดังขึ้น เรียกสติของรชตะให้กลับคืนมา ชายหนุ่มหมุนแก้อีกกลับมาหาคนสนิท

“มีอะไรโทนี่”

“ตอนนี้ผมติดต่อกับคุณแอนโตนี่โอ นายแบบหนุ่มที่เคยคบหากับคุณแอนนี่ได้แล้วครับ ส่วนอดัม ช่างภาพที่เคยมีข่าวกับคุณแอนนี่ ตอนนี้ยังอยู่ที่มิลานครับ”

“ดี นายพาแอนโตนี่โอมาพบฉันก่อน จะได้เคลียร์กับไอเอริคให้มันจบๆ ไปสักที น่ารำคาญเต็มทน ส่วนอดัมรอกลับจากมิลานค่อยว่ากัน” รชตะพูดออกมาอย่างเหนื่อยหน่าย เขาไม่ชอบอะไรที่มันคาราคาซัง

“ได้ครับ”

“อีกอย่าง นายไปจัดการเรื่องแม่ของคริมให้เรียบร้อย คุณคดีตาต้องได้รับการดูแลที่ดีที่สุด” เขาสั่งการเสียงเรียบ โทนี่เลิกคิ้วเล็กน้อย เขารู้เห็นทุกการกระทำ เจ้าหน้าที่ของเขาร้ายกาจกับมีระเบิดสาวไม่น้อย แต่ในขณะเดียวกันก็ยังทำเพื่อเธอ...บอดีการ์ดหนุ่มพยายามเข้าใจซึ่งมันก็ไม่ได้ยากเย็นอะไรนัก เพียงแต่มันดูสับสนอลหม่านไปหน่อยเท่านั้นเอง สุดท้ายโทนี่ก็เลือกที่จะรับคำ แล้วไปทำตามคำสั่งที่ได้รับ

“ครับบอส ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวนะครับ”

“ไปเถอะ” เมื่อเจ้านายอนุญาต โทนี่จึงได้เดินออกไปจากห้อง แต่ยังไม่ทันก้าวพ้นจากประตู บอดีการ์ดหนุ่มก็หันกลับมาอีกครั้ง

“บอสครับ ถ้าเสร็จเรื่องจากที่โรงพยาบาลแล้ว ผมจะเข้าไปที่เซฟเฮาส์ บอสจะไปกับผมด้วยไหมครับ” โทนี่เอ่ยถาม เขาตั้งใจ

จะเข้าไปดูเอริคสักหน่อย ไม่รู้ว่าตอนนี้สภาพของศัตรูเจ้านายเป็นอย่างไรบ้าง สะบักสะบอมแค่ไหนก็ไม่รู้ ลูกน้องเขาก็มีหน้าไม้ใช้น้อย ถ้าไม่ไปปรามเอาไว้บ้าง เกรงว่าเอริคจะเข้าไปในตายนก่อนที่จะถึงมือวิลเลียม

“นายไปเถอะ ฉันไม่อยากเห็นหน้ามัน”

“ครับ” บอดีการ์ดหันมารับคำ แล้วเดินออกไปด้านนอก

จุดหมายปลายทางแรกของโทนี่ในวันนี้คือโรงพยาบาลที่คณิดารักษาตัวอยู่ ใช้เวลาไม่นานบอดีการ์ดหน้าหล่อก็มาถึง เขาติดต่อเรื่องการรักษา พร้อมทั้งดูแลทุกอย่างตามที่รชตะสั่ง คณิดาจึงได้รับการดูแลที่ดีที่สุด จากทีมแพทย์เฉพาะทางที่เชี่ยวชาญโดยเฉพาะ แน่ใจว่าค่าใช้จ่ายไม่น้อยเลยทีเดียว แต่ไม่ว่ามันจะแพงสักแค่ไหน ก็ไม่ระคายต่อเงินมหาศาลของ รชตะ โอลวินเซนต์ อยู่ดี

คณิศราหันไปมองเมื่อรชตะเปิดประตูเข้ามา ใบหน้าหล่อคมยังคงเรียบสนิทเหมือนกับทุกวันที่ได้เจอ ชายหนุ่มเดินเข้าไปในห้องนอน โดยที่ไม่พูดกับเธอสักคำ หญิงสาวจึงไม่รอช้า รีบตามเขาเข้าไป ช่วงเวลาที่ได้อยู่คนเดียว คณิศราคิดอะไรได้หลายอย่าง รชตะไม่เคยทำร้ายเธอ แม้ว่าเขาจะมีท่าทีเกรี้ยวกราดต่อเธอแทบทุกครั้งที่เจอหน้ากันก็ตาม ถ้าเป็นแบบนี้คณิศราก็พอจะมองเห็นหนทางที่จะได้ดูแลมารดา โดยที่ไม่ต้องสนใจแล้วว่าอาร์ดีจะชู้เธอไว้ว่าอย่างไร หญิงสาวจะขายทรัพย์สินมีค่าทั้งหมดที่มี แม้ว่ามันอาจจะไม่มากพอสำหรับการรักษา แต่ก็ยังดีกว่าที่จะไม่มีต้นทุนใดๆ เลย

“คุณไม่ส่งคริมให้ตำรวจ มันเป็นความตั้งใจของคุณอยู่แล้วใช่ไหมคะ” หญิงสาวเอ่ยถามขึ้น การที่รชตะไม่ส่งเธอให้กับตำรวจทั้งๆ ที่เธอสารภาพความผิดไปแล้วนั้น อาจจะเป็นความตั้งใจของเขาจริงๆ

คนถูกถามปรายตามอง แล้วไม่ได้สนใจเธออีก ชายหนุ่มกำลังมองกองเสื้อผ้าที่พับเอาไว้อย่างเรียบร้อย ซึ่งซ่อนตัวอยู่ข้างตู้เสื้อผ้าของเขา

“ครีมขอบคุณที่คุณไม่ส่งครีมให้ตำรวจ ครีมทำผิดจริง แล้วครีมก็ยอมรับในความผิดของตัวเอง แต่คุณวิลล์คะ ครีมเป็นห่วงแม่ คุณจะลงโทษครีมอย่างไรก็ได้ แต่ครีมขอเวลาไปดูแลแม่บ้างได้ไหมคะ” คณิศราพูดขึ้น

“จะหยุดพ่อกันได้หรือยัง” รชตะหันกลับมาตวาดจนเธอสะดุ้ง

“คุณวิลล์ ครีมเป็นห่วงแม่คะ ได้โปรดเถอะนะคะ ครีมยอมทำทุกอย่างที่คุณต้องการ จะลงโทษครีมยังไงก็ได้ แต่ครีมขอไปเยี่ยมแม่บ้างนะคะ”

“ห่วงแม่เธอมากเธอคณิศรา”

“คะ ครีมห่วงแม่ แม่คือคนที่สำคัญที่สุดในชีวิตของครีม ครีมอยากดูแลแม่ให้ดีที่สุด”

“นั่นเธอ...เธอรู้ไหมว่าการที่จะรักษาแม่เธอให้หาย มันต้องใช้เงินเท่าไร” รชตะขยับปลายเท้าเข้าไปหา คณิศราจึงขยับหนี ท่าทางของเขาดูคุกคามกว่าทุกครั้ง

“ครีม...ครีม...” คณิศราน้ำตาเอ่อ

“อยากมีเงินรักษาแม่หรือเปล่า” ชายหนุ่มถามออกมา หญิงสาวเงยหน้าสบตากับเขา ดวงตากลมโตที่เอ่อล้นไปด้วยน้ำตานี้ทำเอาหัวใจแกร่งลั่นไหว รชตะเบือนหน้าหนี ทำริมฝีปากหยักสวยยังคงยิ้มเยาะ

“อยากค่ะ” คณิศราตอบโดยไม่คิด ชายหนุ่มใช้ปลายนิ้วแตะปลายคางตัวเอง ดวงตาคู่คมกวาดมองเรือนร่างบอบบางตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“ฉันควรจะทำยังไงกับเธอดี มีอะไรที่ทำแล้วเป็นการลงโทษเธอ

ด้วย แล้วก็ให้เธอได้เงินด้วยไหมนะ” เขาทำท่าคิด พร้อมๆ กับสืบเท้าเข้าไปหา หญิงสาวก้าวถอยหลังอีกครั้ง

“คะ...คุณวิลล์”

“อ้อ! ฉันคิดอะไรดีๆ ออกแล้ว นอนกับฉันสิ เป็นที่ระบายความใคร่ให้ฉัน ถ้าเธอรับข้อเสนอนี้ รับรองเลยว่าฉันจะลงโทษให้เธอต้องร้องขอชีวิตอยู่บนเตียง แล้วแม่เธอจะได้รับการรักษาที่ดีที่สุดเลยนะดี...”

เพียง!

เสียงฝ่ามือบางกระทบลงบนแก้มสากดั่งขีดขึ้นก่อนที่รชตะจะพูดได้จบประโยคด้วยซ้ำ และมันรุนแรงพอที่จะทำให้ใบหน้าหล่อคมหันไปตามแรงกระแทก

ห้องทั้งห้องถูกความเจ็บเข้าปกคลุม คณิศรากำลังมึน มองเขาด้วยสายตาโกรธจัด เช่นเดียวกับรชตะที่ตัวส่ายตาเกรียวกราดมองคนตรงหน้า

“คณิศร” ชายหนุ่มเรียกเธอด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ

“อย่าดูถูกกันแบบนี้ ถึงฉันจะเป็นนักโทษของคุณ แต่ฉันก็ยังมีความเป็นคน ยังมีศักดิ์ศรี”

“ไม่มี! ผู้หญิงหิวเงิน ผู้หญิงที่ทำได้ทุกอย่างเพื่อเงินอย่างเธอ มันไม่มีหรอกศักดิ์ศรี ไม่มีแม่แต่ความเป็นคน” รชตะสาดวาจาร้ายกาจใส่หน้าเธออย่างไม่ปราณี

“คุณวิลล์ หยุดนะ!” หญิงสาวตวาดกลับ น้ำตานองหน้า

“ทำไม ฉันพูดถูกใช่ไหม จริงๆ แล้วข้อเสนอของฉันก็ไม่เลวใช่ไหม จะลองก่อนไหม เพื่อเธอจะตัดสินใจได้เร็วขึ้น” ชายหนุ่มบอกพร้อมกับกระซากร่างบางเข้ามาหา ลำแขนแข็งแรงข้างหนึ่งกดรัดร่างนุ่มแนบแน่น ส่วนมืออีกข้างกระชับท้ายทอย แล้ววดจับรุนแรงลงบนริมฝีปากอวบอิม

คณิตราตื่นนอนสุดแรง หญิงสาวรวบรวมเรี่ยวแรงทั้งหมดที่มี ผลักเขาออก แล้วประเคนฝ่ามือลงบนใบหน้าคมเข้มอีกอีก

เผียะ!

รัชตะหันไปตามแรงตบ เขาใช้ปลายลิ้นดูดกระพุ้งแก้มเบาๆ หันกลับมามองผู้หญิงที่มอบความเจ็บปวดให้เขาซ้ำๆ ด้วยสายตา โกรธเคือง ก่อนจะจับร่างบางเหวี่ยงลงบนเตียงกว้าง แล้วตามไป คร่อมทับเอาไว้ จกใบหน้าลงด้วยความไวประหนึ่งงูฉกเหยื่อ ประกบ ริมฝีปากกระด้างกับริมฝีปากอวบอิม มอบจุมพิตลงทันทีไร้ความปราณี

หญิงสาวตื่นนอน พยายามผลักเขาออก แต่ดูเหมือนว่าท่วงท่า ในขณะนี้จะทำให้เธอเสียเปรียบในทุกประตุ ไม่ว่าจะดีอย่างไร ผลัก อย่างไม่รู้ รัชตะก็ไม่มีท่าทีว่าจะสะเทือนเลยสักนิด

ใบหน้าหล่อคมชุกลงมาที่ซอกคอหอมกรุ่น ขบเม้มสร้างรอย ลีลุหลาบ หญิงสาวมองเห็นลางแพ้ของตัวเองใกล้เข้ามา จึงสะอื้นออกมา ด้วยความอับยศอดสูใจ ร่างบางไหวสะท้านรุนแรง น้ำตาไหลพราก

เสียงสะอื้นแสนเจ็บปวดทำให้ชายหนุ่มได้สติ เขาหยุดการกระทำ ทั้งหมดทั้งมวลลงราวกับเครื่องยนต์ที่ถูกกดปิดสวิทช์ รัชตะผละออก จากร่างบางที่ยังนอนอยู่บนเตียง มองเธอด้วยสายตาสับสน แต่กระนั้น ก็ยังไม่หยุดทำร้ายเธอด้วยคำพูดแสนโหดร้าย

“ผู้หญิงไม่มีค่าอย่างเธอ ฉันแะตะต้องไม่ลงทรอก แม้ว่าจะพยายาม มองข้ามความน่ารังเกียจแล้วก็ตาม” ชายหนุ่มเดินบึ่งปึงออกจากห้องไป คณิตราจึงนั่งชันเข่า ขบหน้าลงกับหัวเข่าเล็ก แล้วร้องไห้ออกมา

“แม่ขา คริมจะทำยังไงดี คริมควรจะทำยังไง” เธอได้แต่ร่ำร้อง อยู่ในใจ

คณิตราคิดว่าถ้าคุยกับรัชตะดีๆ เธออาจจะหลุดพ้นจากอาร์ตี้ พ่อเลี้ยงแสนลวงจะได้ไม่ต้องเอาแม่เธอมาชู้ได้อีก แต่ดูเหมือนว่าคราวนี้ หญิงสาวจะหนีเสือปะจระเข้ คิดว่ารัชตะจะเมตตาเธอบ้าง แต่เปล่าเลย

เขากลับใช้แม่เธอเป็นเครื่องมือไม่ต่างจากอาร์ตี้เลยสักนิด และตอนนี้
คุณศราคงต้องกลับไปหาพ่อเลี้ยงของเธออีกครั้ง เพราะเขาเป็นคนเดียว
ที่สามารถช่วยแม่เธอได้ในตอนนี้

ช'วงบ่ายจัดของสองวันต่อมา ประตู่เซฟเฮาส์ก็ถูกเปิดออก
หลังจากที่ปิดสนิทมาหลายวัน รชตะก้าวเข้ามาด้านใน ดวงตาสีสนิม
พุ่งตรงไปยังเจ้าของร่างสูงใหญ่ ที่ถูกรวบข้อมือเอาไว้เหนือศีรษะ ใบหน้า
บวมช้ำ เปราะเปื้อนไปด้วยคราบเลือด

เอริคหรีตามองศัตรูคู่อาฆาต ที่ปักใจเชื่อว่าเป็นคนพรากน้องสาว
ไปจากตัวเอง รชตะเข้ามาพร้อมกับผู้ชายคนหนึ่งที่เขาไม่เคยได้เห็นหน้า

“อยู่แบบนี้มาเกินวันแล้ว” คนที่ส่งจองจำเขาเอ่ยถามขึ้น พร้อม
สืบเท้าเข้ามาใกล้

“ฆ่าฉันเลยสิ รออะไร โอกาสเป็นของแกแล้วนี่วิลล์” เอริคพูด
ด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความอ่อนแรง

“ฉันไม่ฆ่าแก เอริค ฉันไม่อยากให้มือฉันเปื้อนเลือดชั่วๆ ของแก”

“จำไว้วิลล์ ถ้าฉันรอดไปได้ ฉันจะกลับมาฆ่าแก” คนชู่ฆ่า ดวงตา
แล่นอาฆาต

“แกอาจจะรอดมือฉัน แต่แกไม่มีทางรอดมือกฎหมายได้แน่นอน
เสียเวลามากมาแล้ว ฉันมีใครบางคนอยากแนะนำให้แกรู้จัก” รชตะ
พูดขึ้น ก่อนจะเบี่ยงกายหลบให้ชายแปลกหน้าเดินเข้ามา เอริคหรีตามอง
เขามั่นใจว่าไม่เคยเห็นอีกฝ่ายแน่นอน

“แกเป็นใคร”

“แอนโตนิโอ เป็นพ่อของลูกในท้องแอนนี่ ไม่ใช่ฉันอย่างที่แก
เข้าใจ” รชตะเป็นฝ่ายตอบ หลังจากที่โทนี่พานายแบบหนุ่มมาคุยกับเขา
ก็ได้รู้ความจริงว่าแอนโตนิโอเป็นพ่อของเด็กในท้องแอนนี่ จึงไม่มี

ความจำเป็นต้องรอดตั้มอีกต่อไป เมื่อความจริงปรากฏ รชตะจึงพา แอนโตนี่โอมาพบกับเอริคเพื่อบอกความจริง

“ไม่จริง แอนนี่บอกว่าท้องกับแก อย่าขัดความรับผิดชอบ อย่าเปลี่ยนความจริงข้อนี้วิลล์”

“แอนนี่ท้องกับผม” แอนโตนี่โอพูดขึ้น

“ไม่จริง”

“จริง ผมกับแอนนี่นอนด้วยกันโดยที่ไม่ได้ป้องกัน เราคบกันอยู่ ประมาณสองเดือน แล้วแอนนี่ก็ท้อง เธอบอกผม แล้วผมก็ให้เธอไป ทำแท้ง เพราะไม่พร้อมที่จะรับผิดชอบ” นายแบบหนุ่มพูดขึ้น หลังจากนั้นแอนนี่ก็หายไปจากชีวิตเขา ทราบข่าวอีกครั้งคือนางแบบสาว เสียชีวิตแล้ว

“และฉันขอยืนยันคำเดิม ฉันไม่เคยนอนกับแอนนี่ ไม่เคย มีความสัมพันธ์ใดๆ กับน้องสาวนายแม่แต่ครั้งเดียว” รชตะยืนยันเสียงแข็ง

“ไม่ใช่ แอนนี่บอกฉันเองว่าท้องกับแก น้องสาวฉันไม่เคยโกหก แกไปเอาใครที่ไหนไม่รู้มาหลอกฉัน ได้เงินมันไปเท่าไร ถึงมาปั้นเรื่องให้ฉันฟัง มันจ้างแกมาเท่าไร ฉันจะให้มากกว่าสองเท่า” เอริคหันไปพูดกับแอนโตนี่โอที่ปลายประโยค

“คุณวิลล์ไม่ได้จ้างผมสักดอลลาร์เดียว สิ่งที่ผมพูดทั้งหมด เป็นความจริง และผมก็รู้สึกผิดมาจนทุกวันนี้” นายแบบหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงเศร้า

“ฉันไม่เชื่อ แกโกหก” เอริคตวาดเสียงกร้าว

“นั่นมันเรื่องของแก ฉันพิสูจน์ตัวเองแล้ว ว่าฉันไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับแอนนี่และเด็กในท้อง ฉันตามหาตัวแอนโตนี่โอด้วยความยากลำบาก เพื่อจะพาเขามายืนยันกับแกว่าฉันไม่ได้ทำให้แอนนี่ตายอย่างที่แกกล่าวหา ส่วนแกจะเชื่อหรือไม่เชื่อ ก็ลองใช้สมองกลวงๆ

ทบทวนเอาเอง หมัดหน้าที่ฉันแล้ว และตอนนี้ แก่ต๋องไปคิดต่อในคุก
โทนี่ เอาตัวไปส่งให้วิลเลียม” รัชตะลั้งเสียงเข้ม

“ครับบอส”

“หมดธุระแล้ว ผมขอตัวครับ” แอนโตนี่โอพูดกับรัชตะ

“ขอบคุณมากที่ช่วยบอกความจริงทั้งหมด” คนที่พันข้อกล่าวหา
พูดขึ้น

“ยินดีครับ” นายแบบหนุ่มมกล่าวลาแล้วเดินกลับออกไป รัชตะ
มองดูเริคที่ถูโกโทนี่ควบคุมตัวไปขึ้นรถด้วยสายตาว่างเปล่า

การที่เขาตามหาตัวแอนโตนี่โอก็เพื่อต้องการยืนยันความบริสุทธิ์
ของตัวเอง ส่วนคนที่กล่าวหาเขาจะเชื่อหรือไม่เชื่อนั้น ก็สุดแท้แต่เลย
แล้วกัน

รัชตะกลับมาถึงคอนโดฯ ในช่วงเย็นจัด ชายหนุ่มเปิดประตู
เข้ามาด้านในแต่กลับพบแต่ความว่างเปล่า คิวสี่เข้มขมวดเข้าหากัน
เป็นปม ปกติเขาจะเห็นคนศิครานั่งกอดเข่าอยู่ที่โซฟา แต่วันนี้กลับไร้เงา
ของเธอ ชายหนุ่มรีบเปิดเข้าไปดูในห้องนอน แต่ก็ไม่พบหญิงสาว เขาหา
จนทั่วก็ไม่เจอ

“แมททิว แมททิว!” ชายหนุ่มตะโกนเรียกบอดีการ์ดหนุ่มดั่งลั่น
อีกฝ่ายจึงรีบเข้ามาด้วยความรวดเร็ว

“ครับบอส”

“ครีมไปไหน” รัชตะถามเสียงเย็น

“อะไรนะครับ”

“ฉันถามนายว่าครีมไปไหน” ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงลอดโรฟัน

“ผม...ผมไม่ทราบครับ” แมททิวตอบเสียงเบา คณิศราหายไป
ตั้งแต่ตอนไหนกัน เขาไม่รู้เลยจริงๆ

“นี่เป็นคำตอบที่ฉันควรได้รับอย่างนั้นหรือ ฉันไว้ใจให้นาย คอยดูแลเธอ แต่เธอหายไปตั้งแต่ตอนไหน ทำไมนายถึงไม่รู้!” รชตะ ตวาดถามเสียงกร้าว ดวงตาสีสนิมลุกโชน

“ผมขอโทษครับบอส”

“ตามหาครีมให้เจอ ฉันจะมาชำระความกับนายที่หลัง”

“ครับ” เมทธีร์รับคำสั่งแล้วรีบออกไปจากห้อง ติดต่อเหล่าบอดี้การ์ด กระจายกำลังออกตามหาคณิศรากันให้วุ่น

“ร้ายนักนะครีม ถ้าเจอละหน้าดู” รชตะเช่นเขี้ยว ชายหนุ่มเอง ก็ไม่อาจจะอยู่เฉยได้ ต้องรีบออกไปตามหาคณิศรารุ่นกัน

หัวสมองอันชาญฉลาดครุ่นคิดถึงสถานที่ที่คณิศราก็จะไป ซึ่งไม่น่า จะพ้นโรงพยาบาล หรือบ้านของเธออย่างแน่นอน ปอร์เช่คันงามกลับคืน ลู่ท้องถนนอีกครั้ง หึ่งๆ ที่กลับเข้ามาได้ไม่ถึงสิบนาที รชตะพุ่งสายตา ตรงไปยังท้องถนนเบื้องหน้า เขากำลังตัดสินใจว่าจะไปโรงพยาบาล หรือบ้านเธอก่อนดี จังหวะนั้นเองที่โทนี่โทร.เข้ามา

“บอสครับ ผมเช็กกล้องซีซีทีวีแล้ว คุณครีมเพิ่งออกไปก่อนที่ บอสจะกลับเข้ามาไม่ถึงสิบนาทีครับ ตอนนี้ผมส่งคนไปที่โรงพยาบาล ที่แม่คุณครีมรักษาตัวอยู่แล้วนะครับบอส”

รชตะตอบรับสั้นๆ แล้ววางสาย เขาจึงบังคับพวงมาลัยให้เลี้ยว ไปยังทางที่ไปบ้านของเธอ

“เจอตัวเมื่อไร หน้าดูแน่ครีม” ชายหนุ่มเช่นเขี้ยวเบาๆ เขาตั้งใจดี กับคณิศราก็เกินไปสินะ เธอถึงได้ทำแบบนี้ ไหนบอกว่าจะอยู่เพื่อรอ รับโทษจากเขาไง ไหนว่าจะไม่หนีไปไหน ไหนว่าจะยินดีให้เขาลงโทษไป แล้วที่หายไปนี่หมายความว่าอย่างไร มันเรื่องบ้าอะไรกัน!

ชายหนุ่มหัวเสียไม่น้อยเมื่อกลับมาแล้วไม่พบร่างบาง แต่ ที่มากกว่านั้นคือใจหาย เหตุการณ์ครั้งนี้มันทำให้รชตะได้สัมผัสกับคำว่า หัวใจหล่นวูบลงไปอยู่ที่ปลายเท้า เจ็บแปลบในอก

“หรือต้องให้ล้ามไซ้ไว้ถึงจะพอใจ” ชายหนุ่มเช่นนี้ขี้หวัดด้วยความ
โกรธเคือง

ปลายเท้าใหญ่กดคันเร่งเพิ่มความเร็วให้รถทรูพุ่งทะยานไป
ข้างหน้า รัชตะเองก็มีตแปดด้าน ถ้าที่โรงพยาบาลไม่มีคลินิกฯ แล้ว
ไม่พบเธอที่บ้านล่ะ เขาจะตามหาเธอได้จากที่ไหนกัน ความคิดมากมาย
วนเวียนอยู่ในสมอง

ไม่! อย่งไรวันนี้เขาต้องได้ตัวเธอกลับไป ต่อให้ต้องพลิกแผ่นดิน
ตามหา เขาก็จะทำ

ทางด้านคลินิกฯที่เพิ่งมาถึงก็เข้าไปด้านใน ทุกย่างก้าวเต็ม
ไปด้วยความระมัดระวัง หญิงสาวกวาดสายตามองเข้าไปด้านใน
จึงเห็นว่าพ่อเลี้ยงของเธอกำลังนั่งดื่มเหล้าอยู่ที่หลังเคาน์เตอร์บาร์เล็กๆ
อย่างที่ชอบทำเป็นประจำ

“ฉันคิดอยู่แล้วว่าเธอต้องมา” อาร์ตีพูดขึ้นก่อนจะกระดกเหล้า
เข้าปากอีกครั้ง

“ฉันไม่ได้อยากมา”

“มันไม่ใช่ประเด็นหรอกครีม เพราะสุดท้ายแล้วเธอก็มาหาฉัน”

“เด็ดคะ ครีมมาขอร้อง” คลินิกฯเรียกเขาว่าเด็ดเหมือนที่เคย
เรียกมาตลอด ตั้งใจว่าจะพูดจากับเขาดีๆ เผื่อว่าอาร์ตีจะเปลี่ยนใจ แต่
ดูเหมือนคลินิกฯจะคิดผิด เมื่อเห็นอีกฝ่ายเสแสร้งยิ้มออกมา พร้อมกับ
ลุกขึ้นมายืนตรงหน้าลูกเลี้ยงสาวที่เขาแสนปรารถนา

“จะขอร้องฉันว่าอะไรล่ะ อยากให้ฉันทำอะไร”

“ครีมอยากให้เด็ดดูแลแม่ แม่รักเด็ดมากนะคะเด็ดสัญญากับ
ครีมไว้แล้วว่าจะไม่ทิ้งแม่ แต่ดีไม่เคยผิดสัญญากับครีม” คลินิกฯพูดขึ้น

“แล้วฉันจะได้อะไรเป็นการตอบแทนล่ะสาวน้อย” ชายวัยกลางคน

เอ๋ยมถาม พลางเอื้อมมือออกไปหมายจะคว้าร่างบางมากอด ทว่าคณิศรา ถอยหลังหนี หญิงสาวไม่ได้อยากมาที่นี้เลยสักนิด แต่ความจำเป็น มันบังคับ เธอไม่มีทางเลือก ได้แต่หวังว่าถ้าพูดดีๆ อาร์ตี้อาจจะเข้าใจ

“แต่เธออยากให้ครีมทำอะไร”

“ยอมเป็นเมียฉัน แล้วฉันจะดูแลเธอและแม่เธออย่างดีที่สุด สัญญาเลยว่าจะเป็นที่ดีทั้งของเธอและแคนดี้ เราจะอยู่ด้วยกัน อย่างมีความสุขทั้งสามคน” อาร์ตี้บอกความต้องการของตัวเอง เขา หมดรักคณิศราตั้งแต่คณิศราโตเป็นสาวเต็มตัว และเฝ้ารอโอกาสนี้ มาตลอด แต่คำพูดที่ได้ยินทำเอาหญิงสาวต้องเบือนหน้าหนีด้วยความรังเกียจ

“ครีมทำไม่ได้ ครีมรักแต่ดีเหมือนพ่อแท้ๆ ให้ครีมทำอย่างอื่นเถอะ” คณิศราต่อรอง

“ฉันไม่ต้องการอย่างอื่น แต่ฉันต้องการเธอ” อาร์ตี้พูดจบก็กระโจนเข้าไป คณิศราตื่นสุดแรง หญิงสาวหวีดร้องออกมาสุดเสียง

“กรี๊ดดด ปล่อยฉัน ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้”

“เธอรู้ดีอยู่แล้วนี่ครีม ว่าฉันต้องการเธอ การที่เธอกลับมาที่นี้ก็เท่ากับเป็นการตอบรับ” เขาพูดเสียงเข้ม มองเธอด้วยสายตาที่กระหาย

“ไม่ ปล่อยฉัน ฉันไม่ได้มาเพื่อตอบรับ แต่ฉันมาเพื่อขออ้อม”

“ฉันไม่สนใจว่าเธอจะกลับมาเพราะอะไร ตอนนี้นี้ฉันต้องการเธอที่สุด” อาร์ตี้พูดพร้อมกับชุกไปหน้าลงกับซอกคอกหอมกรุ่น คณิศราตื่นสุดแรง

“ช่วยด้วย ช่วยด้วย ปล่อยฉัน” หญิงสาวร้องเรียกหาความช่วยเหลือ

“ไม่มีประโยชน์หรอก ยอมเป็นของฉันดีกว่า จะได้ไม่ต้องเจ็บตัว”

“ไม่!” คณิศราทวาดเสียงดัง รวบรวมเรี่ยวแรงแล้วผลักอาร์ตี้ต้ออก

หญิงสาววิ่งหนีเอาตัวรอด แต่กลับไม่รอด เมื่อพ่อเลี้ยงของเธอกระชาก
ข้อมือเล็กเอาไว้ ก่อนจะฟาดฝ่ามือลงบนใบหน้างามเต็มแรง

เผียะ!

หญิงสาวร่วงลงไปกองกับพื้น อาร์ตีจึงส่งกำปั้นหนักๆ ตามลงไป
ที่หน้าท้องอีกครั้ง หญิงสาวถึงกับตัวอ คณิศราน้ำตาไหล เมื่อพ่อเลี้ยง
เห็นงามชุกใบหน้าลงกับชอกคอของเธอ

“คุณวิลล์ ช่วยครีมด้วย” เธอพึมพำเบาๆ อย่างคนที่ไร้เส้นทาง
สู้!

ร่างอาร์ตีที่กำลังมัวเมากับความหอมหวานของลูกเลี้ยงสาวถึงกับ
ปลิวหิวไปตามแรงถีบ เมื่อระชตะส่งฝ่าเท้าหนักๆ ไปยังร่างใหญ่เต็มแรง

“คุณวิลล์...” คณิศราเรียกเขาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา ดีใจที่สุดใน
ในชีวิตที่เห็นชายหนุ่ม ระชตะปรายตามองคณิศราที่นอนกองอยู่กับพื้น
ด้วยสายตาเกรี้ยวกราด ก่อนจะพุ่งตัวไปหาอาร์ตีที่กำลังหันกลับมา

“แกเป็นใคร”

“มันไม่สำคัญหรอกว่าฉันจะเป็นใคร ฉันจะบอกให้แกรู้เอาไว้ว่า
แกไม่มีสิทธิ์แตะต้องผู้หญิงคนนี้” ระชตะกระชากเสียง มองอีกฝ่ายด้วย
ดวงตาวาวโรจน์

“ทำไมฉันจะไม่มีสิทธิ์ ฉันเลี้ยงดูมันมาเป็นสิบปี ฉันจะทำอะไร
กับมันก็ได้”

ผลัก ผลัก

กำปั้นหนักๆ ถูกประเคนใส่ลงบนใบหน้าของชายวัยกลางคนอย่าง
ไม่อ้อมแรงเลยสักนิด หลังจากที่ถูกตบประโยค ระชตะโมโหจนถึงขีดสุด
ชายหนุ่มขยับปลายเท้า เสยเข้าที่ปลายคางจนอาร์ตีหันหน้าหาย แล้วล้มลง
กับพื้น ระชตะจึงตามไปคร่อมร่างหนาเอาไว้ แล้วชดไม่ยั้งด้วยความโมโห
จนใบหน้าของอาร์ตีแตกยับ

“คุณ...คุณวิลล์” คณิศราเรียกหาเขา หญิงสาวยังคงนอนกุมท้อง

อยู่กับพื้น เพราะลูกไม้ไหว รัชตะชะงักกับเสียงเรียกแสนอ่อนแรงนั้น ชายหนุ่มซัดหมัดหนักๆ ลงบนใบหน้าอาร์ตี่อีกครั้ง ก่อนจะผละจาก ร่างหนาไปหาเธอ

รัชตะประคองร่างบางขึ้นมา แล้วโอบกอดเอาไว้ห่อหุ้มๆ โดยไม่พุดอะไรกับเธอสักคำ เขาเพียงแต่โทรศัพท์เรียกโทนี่ให้มาที่นี่เป็นการด่วน คณิศราลอบมองใบหน้าหล่อคมกร้าวกระด้าง แล้วร้องให้ออกมา

“อย่ามาร้องให้ให้ฉันเห็น รนหาที่ หนีมาทำไมคริม” ชายหนุ่มถามเสียงกร้าว คณิศราแหม้มปากแน่น เธอส่งเสียงสะอื้นออกมาให้เขาได้ยิน แทนคำตอบ นาที่นี้รัชตะสับสนเหลือเกิน ทั้งอยากดู ทั้งอยากปลอบไปพร้อมๆ กัน รู้ดีว่าเธอคงขวัญเสียไม่น้อย แต่การที่หญิงสาวหนีมาจนทำให้เขาต้องตามหาจนแทบพลิกแผ่นดินมันก็ทำให้น่าดูไม่น้อยเหมือนกัน ถ้าเป็นไปได้ รัชตะอยากจะจับคณิศราพาตบหนัก แล้วพาดกันสักสองสามที

“บอสครับ” เสียงบอดีการ์ดหนุ่มดังขึ้นที่หน้าประตู รัชตะจึงหันกลับไปมอง ไม่ใช่โทนี่ แต่เป็นแมทริวที่รีบควบบิ๊กไปค์มา

“โทนี่ล่ะ”

“กำลังตามมาครับบอส”

“จัดการมันให้เรียบร้อย เอาตัวมันไปให้พ้นก่อนที่ฉันจะไม่ทน” รัชตะสั่งเสียงเข้ม ก่อนจะจับข้อมือบางลากออกไปอย่างไม่ปราณี

“คุณวิลล์ คริมเจ็บบะ” หญิงสาวร้องเบาๆ รัชตะจึงละข้อมือบางแล้วซ่อนร่างบางขึ้นพาดบ่า แยกเธอกลับไปทรกโดยไม่พุดอะไรสักคำ

